

မိုးရောင်စိုစွန်း

အံ့ဖျော် လက်ပံတောင်းတောင် အရေးအခင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

29 JAN 2013

လက်ပံတောင်းတောင် အရေးအခင်း

အံ့မောင်

အသက်(၈၀) ပြည့် အထိမ်းအမှတ်

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- စည်းတမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုပိုမို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများတို့လည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွား ရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်နှင့်သန့်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

စိမ်းရောင်စိစာပေ

တအုပ်အမှတ် (၁၀)

စိမ်းရောင်စိစာပေ

စိမ်းရောင်စိစာပေ

အမှတ် ၁၅၉ - (က)၊ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း၊
 ဘုရားကြီးရပ်ကွက်၊ ဒဂုံစာတိုက်၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
 ၇၆: ၀၁ - ၃၇၄၇၁၄

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

လက်ပံတောင်းတောင်အရေးအခင်း

အမှတ်

ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်
(ဇန်နဝါရီလ ၂၀၁၃)

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

- ဘိုစော

ထုတ်ဝေသူ

- ပန်းဝေဝေစာပေ

မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

- နန်းသင်္ဃန်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၂၉၄/၁၉၆၊ ဂဠုလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

စာအုပ်ချုပ်

- ကိုမြင့်လွင်

အုပ်ချုပ်

- ၁၀၀၀

တန်ဖိုး

- ၂၀၀၀ ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

၂၀၁၂ ခုနှစ် ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဦးစန်းမောင်၊ ဦးအောင်မောင်၊ ဦးအောင်မောင်၊ ဦးအောင်မောင်၊ ဦးအောင်သား

(၂၅-၇-၂၀၁၂ ဦးစန်းမောင်အိမ်)

၆၇၇

အမှတ်

လက်ပံတောင်းတောင်အရေးအခင်း/အမှတ်၊ ရန်ကုန်

ပန်းဝေဝေစာပေ ၂၀၁၂

၂၄၀ - စာ၊ အလျား ၁၂၄ x အနံ ၂၁ စင်တီ

(၁) လက်ပံတောင်းတောင်အရေးအခင်း

မာတိကာ

ကဗျာကဏ္ဍ

- ၁။ ကမ္ဘာကိုအကောင်းဆုံးလက်ဆောင်ပေးကြရအောင်
- ၂။ ကြမ်းတမ်းမှုမှ သိမ်မွေ့မှုသို့
- ၃။ ပြည်သူ့ညီလာခံ၊ ပြည်သူ့ကြွေးကြော်သံ
- ၄။ ပြည်သူတွေပိုင်တဲ့ လက်ပံတောင်းတောင်ကို အဖြူမခံနိုင်ဘူး
- ၅။ လက်ပံတောင်းတောင်ကို ပျောက်သွားအောင် . . .
- ၆။ လက်ပံတောင်းကြေးနီအရေး ပြည်သူ့ဆန္ဒကိုလေးစားကြ
- ၇။ လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းနှင့်ပတ်သက်၍ . . .
- ၈။ သမိုင်းတရားခံနာမည်မည်း စာရင်းကြီးထဲ အသွင်းခံရပါလိမ့်မယ်
- ၉။ ရှစ်လေးလုံးကျောင်းသားများကို အရှင်လတ်လတ်တွေ့ရခြင်း
- ၁၀။ မုံရွာလက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းကို ဖျက်သိမ်းပါ
- ၁၁။ မုံရွာမြို့၏ မြလည်ဆွဲကြီး ပျောက်ဆုံးတော့မည်
- ၁၂။ တန်ပိုဝိတ်မှ ငြိမ်းချမ်းရေးသို့
- ၁၃။ အရောင်ကလေးတွေနဲ့ သတင်းစာတွေ
- ၁၄။ ရွှေလမ်းငွေလမ်း သွယ်တန်းရေး
- ၁၅။ လက်ပံတောင်းတောင်အရေးမှာ မဖြစ်မနေလုပ်ရမယ့်အချက်
- ၁၆။ နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုရင် အဆုံးရှုံးကြီး ဆုံးရှုံးကြပါလိမ့်မယ်
- ၁၇။ ဝမ်းဘောင်ချူးချီ
- ၁၈။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ခေါင်းပေါ်မှာ ခိုကလေးနားနေသည်
- ၁၉။ ပြည်ညောင်ပင်ကြီး ပြိုလဲပြီ
- ၂၀။ ငြိမ်းချမ်းသစ်ပင် စိုက်ပျိုးသူများ
- ၂၁။ နေရာဟောင်းကို လွန်အောက်မေ့တာ
- ၂၂။ ကံရာဇာကြီး ကံရာဇာငယ်ပုံပြင်မှစ၍
- ၂၃။ ဗန်းမော်ညိနွဲ့ (သို့မဟုတ်) အသံငြိမ်သူရဲကောင်း
- ၂၄။ အိုပင်း ဆက်ဆမီ (Open Sesame!) ရွှေသော့ကြီး ရပြီလား
- ၂၅။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို တကယ်လုပ်ကြပါ
- ၂၆။ လွမ်းငွေဝေဝေ မြနန္ဒာရေ
- ၂၇။ လှေမှောက်လျှင် ငရဲရောက်ကြလိမ့်မည်
- ၂၈။ ကင်းခြေများဖြူကြီးရဲ့ ကျောပေါ်မှာ ထွားသွားခြင်း

- .. ၁။ တောင်နဲ့လူ
- .. ၁။ တောင်လက်ပံတောင်း မပျက်ကောင်း
- .. ၂။ ပြည်သူ့ သူရဲကောင်းများ
- .. ၂။ ဇီဝပင်ငယ်များသို့
- .. ၃။ WE NEVER AGREE ၊ သဘောမတူ
- .. ၄။ Letbadaung mustn't be destroyed!
- .. ၄။ အလုပ်သမားနဲ့ အလုပ်ရှင် ၊ Worker and Employer
- .. ၅။ လားရာ သွားရာ ၊ The Way
- .. ၅။ ဆန်ကော၊ ဆန်ခါ Sift it up!
- .. ၅။ တီဗီဖမ်းစားခြင်း ၊ TV Spell
- .. ၆။ မျက်ခြည်မပြတ်နဲ့ ၊ Shoulder a Mountain
- .. ၆။ လူငယ် ၊ To the youth
- .. ၇။ ရှစ်ဆယ် ၊ Eighty
- .. ၇။ ခေါင်းလောင်း ၊ Good Gobe Mance
- .. ၇။ ကျေးဇူး ၊ Grate Fulness
- .. ၈။ နာဂစ်ထက်ဆိုး ကပ်ဆိုးများ
- .. ၈။ မနေသာ ၊ Keep away
- .. ၉။ ဆေး ၊ The medicine
- .. ၁၀။ ကိုယ်ချင်းစာတရား
- .. ၁၀။ ဘီလူးနက်
- .. ၁၀။ လက်ပံတောင်းတောင်ကိုကာကွယ် ၊ Defend our Mountain
- .. ၁၁။ တောင်ပျောက်မခံနိုင် ၊ We can't lose the mountain
- .. ၁၁။ နောက်ဆက်တွဲ ကဏ္ဍ
- .. ၁၂။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ၄၈နှစ်မြောက်နေသို့ မေတ္တာလွှာ
- .. ၁၃။ လက်ပံတောင်းတောင် ပြည်သူ့ညီလာခံမှ ဆုံးဖြတ်ချက်(၂၆)ချက်
- .. ၁၄။ လက်ပံတောင်းတောင် ကယ်တင်ရေးကော်မတီ
- .. ၁၅။ လက်ပံတောင်တောင် အကြမ်းဖက်တိုက်ဖျက်ခြင်းကို ရှုံ့ချသည်
- .. ၁၅။ တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ပေးစာ
- .. ၁၇။ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ နိုင်ငံတော်သမ္မတပေးစာ
- .. ၁၇။

လက်ပံတောင်းတောင် မပျောက်ရေး . . . တို့အရေး
 လက်ပံတောင်းတောင် မပျောက်ရေး . . . တို့အရေး
 လက်ပံတောင်းတောင် မပျောက်ရေး . . . တို့အရေး

လက်ပံတောင်းတောင်အရေးနှင့်ပတ်သက်၍

- ၁။ လက်ပံတောင်းတောင် မပျောက်ကွယ်ရေးမှာ အဓိကဖြစ်ပါသည်။
- ၂။ အခြားအရေးကိစ္စများမှာ လက်အောက်ခံ ကိစ္စငယ်များသာဖြစ်ပါသည်။
- ၃။ အဓိကကိစ္စကို အဓိကနေရာမှာထား၍
- ၄။ လက်အောက်ခံကိစ္စကို လက်အောက်ခံနေရာမှာ ထား၍
- ၅။ စဉ်းစားဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ရန် အရေးကြီးပါသည်။
- ၆။ လူထုမျက်စိထဲ သံပက်၍ လှည့်ဖြားခြင်းမပြုကြရန် လိုသည်။
- ၇။ မြန်မာ့အရေးအတွက် မြန်မာအားလုံး ညီညွတ်ကြပါစို့။

ချင်းတွင်းမြစ် နှင့် လက်ပံတောင်းတောင် ကိုကြည့်၍
မရုဏာနုဿတိဘာဝနာပွားနေသော သံဃာတော်တစ်ပါး

လက်ပံတောင်းတောင်အတွင်းပိုင်းကို
တရုတ်ဝပ်ပေါင်ကုမ္ပဏီက ရုတ်ထစ်လိုက်ပြတ်ထားပုံ

စိမ်းရောင်စို စာပေ

ကျွန်ုပ်တို့ အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်ပေးကြရအောင်

မြန်မာနိုင်ငံမှာ သယံဇာတ မြေပေါ်၊ မြေအောက် ပစ္စည်းကောင်းတွေ ပေါများကြွယ်ဝသည့် နိုင်ငံဟု အများသိကြပါသည်။ မြန်မာမြေကြီးက စိုက်လိုက်သည့်အပင် အသီးသီးသည်၊ အပွင့်ပွင့် သည်။ မြန်မာသစ်တော တွေက အကောင်းဆုံး လူသုံးသစ်သားတွေပေးသည်။ မြန်မာတောင်တွေက အဖိုးတန်ဓာတ်သတ္တုများကို ဝမ်းတွင် လွယ်ပေးထားသည်။ ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ကျောက်စိမ်းစသော ကျောက်မျက်အမြူတေများကို ပေးသည်။

မြန်မာလူသားများကလည်း ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး အပြုံးကို ပိုင်သူများဖြစ်သည်။ ထိုအပြုံးမှာ ရင်ထဲရှိ မေတ္တာဓာတ်မှ ဖူးပွင့်လာသော ပန်းဖြစ်သည်။ စိတ်ကောင်းထားဖို့က ပထမဟူသော မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ အဆုံးအမကို ရင်ထဲ အသည်းနှလုံးထဲမှာ မြဲမြံထားသော လူမျိုးဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော် အုပ်စိုးခဲ့ကြသူ ခေါင်းပေါင်းများ၊ ဦးထုပ်များ၏ ရင်တွင်းမကောင်းမှု၊ အစီအမံ မတတ်

စိမ်းရောင်စို စာပေ

တို့ကြောင့် ဝန်းလိုလှ၊ ပန်းလို လန်းသော မြန်မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာ လူမျိုး တို့မှာ ဝန်းလိုညှိုးခဲ့ရပါသည်။ ကမ္ဘာတွင် မျက်နှာငယ်ခဲ့ရပါသည်။ မြန်မာ သားသမီးများ သူများခြေထောက်အောက် ရောက်ရသည်။ သူများခြေ တော်တင်ခံရသည်။

ယခုလည်း မြန်မာနိုင်ငံကို 'တံခါးဖွင့်' ပေးလိုက်သည်ဆိုသော အခါ အနိုင်နိုင်ငံမှ လူများ ဝေါခနဲ ဝန်းခနဲ ဝင်လာကြစရာရှိသည်။ မြန်မာ့ကြွယ်ဝပစ္စည်းတို့ကို မြန်မာတို့က ထုတ်ယူသုံးစွဲနိုင်သော အင် အားနှင့် အတတ်ပညာမရှိမပြည့်စုံသောအခါ ထိုနိုင်ငံခြားသားများက ထုတ်ယူသုံးစွဲကြမည်၊ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဦးခေါင်း၊ ခြေလက်၊ ကာယ တို့ကိုလည်း ထိုနိုင်ငံခြားသားတို့က ခိုင်းစေအသုံးချကြလိမ့်မည်။ ယခု ခေတ်မှာကား ထိုသို့နိုင်ငံခြားသားများ ငွေထုပ်ပိုက်ဝင်လာ၊ အတတ် ပညာထမ်းပြီး ဝင်လာခြင်းကို မင်္ဂလာကြီးတစ်ပါးအဖြစ် ကြိုဆိုနေကြ သည်။ တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးရေးဆိုသော အမျှော် (အမြော်မဟုတ်ပါ) အမြင် ဖြင့် ကြိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို'ဖွံ့ဖြိုးရေး'ဆိုသော ကိစ္စကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်၏ မြေများဩဇာခန်းခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းလည်း ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သစ်တောများ မြေတလင်းဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့တောင်များ ကတုံး ဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော့်သားများက ကားသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ရာ ကချင်ပြည်နယ် ဖားကန့်နယ်တစ်ဝိုက်ရှိ ကျောက်စိမ်းတောတောင် များတွင် နိုင်ငံခြားသားတို့ ကျောက်စိမ်းတူးဖော်ကြသည်မှာ ဧရာမစက်ကြီး များကိုသုံး၍ ခုတ်ထစ်တူးဖော်ကြသည့်အတွက် တောင်ပြိုတောပျက် ဧရိယာ ကြီးမှာ မော်တော်ကားမောင်း၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှည်ဝေးကျယ်ပြော

သည်ဟုသိရသည်။ အဝီစိရောက်အောင်များ သူတို့တူးယူကြမလားမသိ။ တချင်ပြည်နယ်တွင်းရှိ ကြွယ်ဝထူထပ်လှသော သစ်တောကြီးများကို သူတို့ ခုတ်ယူကြသည်မှာလည်း တောင်ကတုံး၊ မြေကတုံးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ လာ ဘ်ပေးလာဘ်ယူစနစ်ကြီးကိုကျင့်သုံး၍ ထိုးပေးအပ်ကြလျှင် လောဘ ဆိုးလှသော နိုင်ငံခြားသားတို့ လက်တွင် တိုင်းပြည်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ ဂျပန်လက်ထက်က ကလေးတွေ ဆိုကြသော သီချင်းစ ကလေးကို ကြားမိနေသည်။ မာစတာကြီးက တိုကျိုပြန်၊ ဗိုက်တစ်လုံး နဲ့ကျန်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းသူ ပြည်သားများမှာ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်ရ မှာလား။ အဖျိုးရည်ပျက် အနှိပ်တော်ဆက်ဘဝ ရောက်ကြရမှာလား။ အစဉ်အဆက် နှစ် ၆၀ ကျော် အမှားအယွင်းကြီးများ လုပ်ခဲ့ကြသော စနစ်မှ ပွင့်လင်းစနစ်၊ ပြည်သူ့စနစ်၊ ငြိမ်းချမ်းဘဝ၊ လွတ်လပ်ဘဝ ပြောင်း ကြမှ တိုင်းပြည်သည် လူ့ငဲ့ဘဝကြီးမှ လွတ်တော့မည်။

အချို့ကလည်း mind set ပြောင်းဖို့ အရေးကြီးသည်ဆိုသည်။ တိုင်းပြည်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေးက ပထမ၊ လွတ်လပ်မှုတွေ ရရှိရေးက ဒုတိယ၊ တရားမျှတရေးက တတိယ၊ သန့်ရှင်းရေး (လာဘ်မစား အကျင့်မပျက်ရေး) က စတုတ္ထဟု တွေးမိပါသည်။ အထက်ပါ အချင်းချင်းဆက်နွယ်၍လည်း နေပါသည်။ ကိုယ်ကျိုးထက် တိုင်းပြည်အကျိုး၊ ပြည်သူ့အကျိုး အဓိက ထားလာကြလျှင် ထို mind set ဆိုသော အရာလည်း ပြောင်းလာနိုင် မည်ထင်ပါသည်။ သို့သော် ငြိမ်းချမ်းရေး မရှိလျှင်တော့ လုပ်သမျှ ပျက် မည်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ခင်ဗျား။

ဟိုတုန်းက ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုလည်း လာဘ်မစားရေး၊ ခြမစား ရေး စာရိတ္တမဏ္ဍိုင် ကြံ့ခိုင်ရေး၊ ဘိုးသူညတွေ ပပျောက်ရေးကို လော်လီကာ

အလုံးတစ်ကုဋေသုံး၍ လုပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ပြည်တွင်းစစ်ကြီးကို တိုက်နေတော့ ဦးနု ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဘာမျှလုပ်မရပါ။ သူသာ ပြုတ်သွားခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းလည်း စီးပွားရေးကို ပြည်သူပိုင် သိမ်းခြင်း မှ စ၍ 'ဆိုရှယ်လစ်' 'တော်လှန်ရေးကြီး' ဟီးထအောင်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ပြည်တွင်းစစ်ကြီးကို မလွတ်တမ်းမလျှော့တမ်း တိုက်တော့ တိုင်းပြည်လည်း LDC အမွဲဘဝရောက်သွားပြီး လူမလေး၊ ခွေးမခန့် ဖြစ်ကာ သူ့အစိုးရလည်း ပြုတ်၊ သူ့ဘဝလည်း မလှမပ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ ရသည်။

ထို့ကြောင့် ပြန်ပြောချင်သည်။ ပြည်တွင်းစစ် တိုက်နေသမျှ တော့ တိုင်းပြည်ကောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်လုပ် မရပါဘူး။

ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ကြပါ။ ကိုယ့်နိုင်ငံသားတွေ အချင်းချင်း ရိုးရိုး သားသား ဆွေးနွေးကြပါ။ လောဘစိတ်ဆိုးကြီးတွေကို သတိထား ချုပ်ထိန်း ကြပါ။ ဒေါသကို ပိုချုပ်ထိန်းကြပါ။ ဧရာမကိုယ်ကျိုးကြီးတွေ မတည်ဆောက် ချင်ကြပါနှင့်။ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံတွင် ဘုရားအဆုံးအမ သစ္စာလေးပါး မတတ်နိုင်တောင် မေတ္တာတရားတော့ ကျင့်သုံးကြပါ။ အပြုမဟုတ်၊ ဝါဒဖြန့်မဟုတ်၊ တကယ်၊ မေတ္တာတရား ကျင့်သုံးကြပါ။ တိုင်းပြည်တကယ် ပြောင်းလာပါလိမ့်မည်။ မေတ္တာတရားသည် တိုင်း ပြည်ကို အကောင်းဘက်သို့ တကယ်ပြောင်းလာစေနိုင်မည့် အကောင်းဆုံး အသေချာဆုံး ဘုရားဆေး တော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်သည်။ ကျွန်တော့် စကားကို ကြိုက် ချင်မှ ကြိုက်ပါမည်။ နှိမ်-လိမ်-စိမ် လမ်းကြောင်းကြီးကို စွန့်သင့်ပါသည်။

လူတွေကို အင်အားသုံး၍ အကြမ်းဖက်၍ နှိမ်နင်းသည်။ ထိုနှိမ်နင်းမှု နှင့် ပတ်သက်ဆက်စပ်ပြီး မမှန်စကားတွေပြောသည်။ လိမ်သည်။ အာဏာရှိသူများက မတန်တဆဥစ္စာပစ္စည်းရအောင် လုပ်ယူကြပြီး ဇိမ်ကြံ တွေနှင့်နေသည်။ ထိုနှိမ်လိမ်စိမ်လမ်းမှာ တိုင်းပြည်ကောင်း မည့်လမ်းဟု ထင်ပါ။ မေတ္တာလမ်းပေါ်သို့ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တက်လိုက် ကြပါ။ တိုင်းပြည်လည်း ကောင်းလိမ့်မည်။ အာဏာရှိသူများ၊ သူတို့ မိသားစု၊ ဆွေမျိုး အဝန်းအဝိုင်း စသည်များလည်း စိတ်၏ချမ်းသာ ခြင်း၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း တကယ်ရ လာကြပါလိမ့်မည်။ ထိုလမ်းမှာ ဗုဒ္ဓလိုလားသောလမ်း၊ ပြည်သူကြိုဆို ခြတ်နိုးပိုက်တွေးသောလမ်း၊ ထိုလမ်းသည် ယခုခေတ်လူတွေ ပြောနေကြ သော အကောင်းဆုံး ဒီမိုကရေစီလမ်း။

ဗုဒ္ဓ၏ သားသမီးများ နေထိုင်ကြသော မြန်မာနိုင်ငံက ဗုဒ္ဓလမ်းကို အပြောမဟုတ်၊ အပြုမဟုတ်၊ ဝါဒဖြန့်မဟုတ်၊ အဟုတ်တကယ် ကျင့်သုံး ခြင်းဖြင့် လူတွေစိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာကြသော အကောင်း ဆုံး၊ အလှဆုံး နိုင်ငံကို တည်ဆောက်နိုင်ပါသည်။ ထိုနည်းဖြင့် ကျွန်တော် တို့က တန္တကြီးအား အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်၊ အကောင်းဆုံး စံနမူနာ the best contri bution ပေးနိုင်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓလမ်းသည် တကယ် လုပ်လျှင် တကယ်ချမ်းသာကြပါလိမ့်မည်။

မေတ္တာရေသည် အသန့်ရှင်းဆုံး ရေဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ် တွေကို မေတ္တာရေနှင့် ဆေးကြောကြစို့။

၂၉-၁၁-၂၀၁၂က
လက်ပံတောင်တောင် သပိတ်စခန်းများကို ပစ်ခတ်ဖြိုခွဲသော
ဗုံးခေါ်အခွံ
----- နှင့် ပီ၊ဗီ၊ ဟု အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည်

ကြမ်းတမ်းမှုမှ သိမ်မွေမှုသို့

၂၉-၁၁-၂၀၁၂ အရုဏ်မတက်မီ သုံးနာရီခန့်တွင် အာဏာပိုင်တို့က ထက်ပံတောင်းတောင်ရှိ ကြေးနီစီမံကိန်းကို ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြနေကြသော သံဃာတော်များနှင့် လူထုများ၏ သပိတ်စခန်းတို့ကို ပြင်းထန်လက်နက် ဖျားသုံး၍ တိုက်ခိုက်ဖြိုခွဲသည်။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်ရာတွင် ထူးခြားသော မီးလောင်ဗုံးများကို သုံး သည်ဟု စွပ်စွဲသံများ ဆူညံနေသည်။ ထိုမီးလောင်ဗုံးဆိုသည့် ဗုံးခွဲများ ထို မြင်တွေ့ရသည်။ အရှည် ၅ လက်မခန့်၊ အလျား ၂ လက်မခန့်၊ အနံ ၁ လက်မခွဲခန့်ရှိမည်ထင်သည်။ လေးထောင့်ဘူးပုံ။ ထိုဗုံးသည် ငါးကြိုးကိုထောက်ပြီး ထန်းပင်တစ်ရပ်ခန့်အမြင့်သို့ တက်သွားကာ မီးပွား ဖျား ပြန့်လွင့်ဖြာကျပြီး ကျသည့်နေရာတွင် မီးလောင်သည်ဟု ဆိုသည်။ အထူးသဖြင့် ရေရှိသော နေရာများတွင် ရေနှင့်ထိသမျှ မီးတောက် သည်ဟု ဆိုသည်။ အချို့ကလည်း White phosphorus bomb ဟု

ပြောကြသည်။ ဓာတုပါမောက္ခ ဒေါက်တာခင်မောင်ညိုကဆိုဒီယံဓာတ်
ဝါသနာ ဝီလောင်ငုံး နပမ်းငုံးမျိုးဖြစ်သည်ဟု ယူဆ ကြောင်းပြောသည်။
အရှင် ဝေါလာမှာပါ။ မျက်ရည်ယိုငုံးသာ သုံးပါသည်ဟု သက်ဆိုင်ရာတို့
ပြောသည်။ ထွန်တော်တို့တွေ့ဆုံဖူးသော မျက်ရည်ယိုငုံးကား ဤပုံ
မဟုတ်။ မျက်ရည်ယိုငုံးကြောင့် မီးလောင်သည်ဟုလည်း မကြားဖူးပါ။
ကဲ ပေါ်မှာပါ။ နှစ်ရှက် ရှက်ရတတ်တယ်။

ဤတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သံဃာတော် အပါး ၇၀ ခန့်နှင့် လူ ၅၀
ခန့် ဒဏ်ရာရသည်ဟု သိရသည်။ ပိုသေးသလားမသိ။ မြင်လိုက်ရသည့်
ဒဏ်ရာရ သံဃာတော်တစ်ပါးမှာ မျက်စိဖွင့်မရတော့။ ပျက်စီးမည်လား
မသိ။ အခြားသံဃာတော်တစ်ပါးမှာ ခြေသလုံးတွင် မီးလောင်၍ အရေပြား
အချပ်လိုက်ကွာကျသွားသည်ထင်သည်။ ဤမီးလောင်နာတို့မှာ ရက်ပေါင်း
များစွာ၊ လများစွာကြာအောင် ကုရသည်ဟု ဆိုသည်။ အသက် အန္တရာယ်ပင်
ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။

ရှစ်ဆယ့်ရှစ်ကျောင်းသားများ ဗုံရွာသို့ ရောက်လာ၍ သူတို့နှင့် အတူ
ဇောတိကာရာမကျောင်း ဆရာတော်ကြီးအား ဖူးကြသည်။ သက်တော်
၉၀ တန်း ဆရာတော်ကြီးက၊ ဘုရားကို ထိပ်ခေါက်ပြီးမှ တောင်းပန်
လို့တော့ ကျေအေးခြင်းမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဟု အမိန့်ရှိသည်။ ရန်ကုန် မှ
ရွှေညပါဆရာတော်ကိုလည်း ဗုံရွာဆေးရုံထဲတွင် တွေ့သည်။ ဒဏ်ရာရ
သံဃာတော်များကို ကူညီစောင့်ရှောက်ရန် ကြွလာခြင်းဖြစ်သည်။ ရှစ်ဆယ့်
ရှစ် မျိုးဆက် ကျောင်းသားတွေကလည်း နှစ်ဆယ်ကျော်၊ ကိုမင်းကိုနိုင်၊
ကိုကိုကြီး တို့မှစ၍ အားလုံးလာသည်။ ပြည်သူတို့အရေးကို ပြည်သူများက
ပိုင်းဝန်းကူညီခြင်း။

နေရာပေါင်းစုံမှ ကန့်ကွက်ရှုတ်ချသံများ ထွက်လာသည်။ နိုင်ငံ
တိုင်းအထိ ကန့်ကွက်လှိုင်းများ ရိုက်သွားသည်။ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရှင်းရှင်း
ချက်များ ဖတ်ရသည်။ မင်းတို့ဟာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ကြရဲ့လားကွယ်ရဲ့ဟု
ထချီကလည်း မေးချင်ပုံ ပေါ်သည်။ ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြပွဲများ မြို့ပေါင်း
များစွာတွင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ တိုက်ခိုက်နှိမ်နှင်းခံရပြီးစ လက်ပံတောင်း
ဒေသမှာပင် ကန့်ကွက်ပွဲလုပ်ကြသည်။

အစတုန်းကတော့ ဆော်ထည့်ပစ်လိုက်ပြီးရောဟု အောက်မေ့
ကြပုံပေါ်သည်။ ဪ-မပြီးပါကလား၊ နောက်ဆက်တွဲတွေ၊ နောက်ဆက်
တွဲတွေ၊ မတွေ့ဆုံ မဆွေးနွေးချင်သူတွေနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးညှိနှိုင်း
စေစပ်ကြရတာပါပဲ။ စားပွဲမှာ ဖြေရှင်းကြရတာပါပဲ။ သေနတ်ကို သုံးလို့
မပြီး၊ ပါးစပ်ကိုသုံးမှ ပြီးသည်။ နှစ်ဘက်ပြေလည်စွာ။

ကြမ်းတမ်းခြင်းမှ သိမ်မွေ့ခြင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြရသည်။

လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းကို ဆက်လုပ်သင့်သလား၊
ရပ်သင့်သလား။

လုပ်သင့်သည်ဟု တင်ပြလိုသည့်ဘက်က၊ ဤကိစ္စမှာ နှစ်နိုင်ငံ
စာချုပ်ချုပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အရင်းစိုက်ထုတ်မှုလည်း ဒေါ်လာသန်း
တစ်ထောင်နီးပါး ထည့်ဝင်ပြီးပြီ၊ ဤအလုပ်ကို ဆက်လုပ်လျှင် နှစ်နိုင်ငံ
လုံးအကျိုးရှိမည်၊ ဤစာချုပ်ကိုဖျက်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အရင်းမြှုပ်နှံဖို့
အခြားနိုင်ငံများကပါ ကြောက်သွားမည်၊ ထို့ပြင် နှစ်နာကြေးများလည်း
တနင့်တပိုး ပေးရလိမ့်မည်၊ မြန်မာနိုင်ငံလည်း ကမ္ဘာတွင် နာမည်အိုသွား၍
ထိခိုက်လိမ့်မည်ဆိုကြသည်။

ရပ်သင့်သည်ဟု တင်ပြလိုသည့်ဘက်က၊ ကြေးနီလုပ်ငန်းဆက်

လုပ်လျှင် လက်ပံတောင်းတောင်ကြီး ပျောက်သွားလိမ့်မည်။ တောင်
မပျောက်စေချင်လျှင် ကြေးနီလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်မလုပ်မှဖြစ်မည်။ လျှော
လုပ်ပါဆို၍လည်းမဖြစ်။ ဤစီမံကိန်းကို လုံးဝ ရုပ်သိမ်းမှသာ ဖြစ်မည်။
ဤ စီမံကိန်းကိုလုပ်လျှင် တောင်ကြီးနှင့်တစ်မိုင် နှစ်မိုင်သာဝေးသော
ချင်းတွင်းမြစ်ကြီးမှာ အန္တရာယ်ကြီးစွာ ဆိုက်ရောက်နိုင်သည်။ နှစ်မိုင်မျှ
ကွာသော မုံရွာမြို့ကြီးလည်း လေဘေးဆိုး၊ ရေဘေးဆိုးကြီးများ ကျ
ရောက်နိုင်မည်။ ရာသီဥတုလည်း မိုးခေါင်မှု၊ ပူပြင်းမှု ပို၍ဖြစ်မည်။
ဤဒေသ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းများကို ထိခိုက်မည်၊ မြစ်ထဲရှိ ရေနေသတ္တဝါ
များလည်း သေပျောက်ကြဖွယ်ရာရှိသည်။ လူတို့၏ ကျန်းမာရေး၊ အသက်
ရှည်ရေးလည်း ထိခိုက်နိုင်သည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းအမျိုးမျှ
ကို ထိခိုက်နိုင်သည်။ ဒေသခံတို့ လွယ်လင့်တကူ ဆွတ်ယူစားသုံးရောင်းချ
နိုင်သော တောင်ပေါ်သဘာဝစိုက်ခင်းကြီးလည်း ပျက်သွားမည်။ စားကျက်
မြေများပျက်စီး၍ နွား၊ ဆိတ် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများ ထိခိုက်ပျက်စီးမည်။
သောက်ရေရှားမည်၊ မြေနှင့်ရေ အဆိပ်သင့်မည်။

အထက်ပါ စဉ်းစားချက်များတွင် နိုင်ငံခြား အရင်းမြုပ်နှံသူများက
ကြောက်သွားဖွယ်ရာရှိသည်ဆိုသော အချက်ကား လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။
တရုတ်ပြည်နှင့် စာချုပ်များချုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ နှစ်ဦး နှစ်ဘက် တန်းတူရည်
တူနှင့် နှစ်ဘက်အကျိုးတူ ချုပ်ဆိုလုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကို
ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများက သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ de jure အစိုးရမဟုတ်၊ de facto
အစိုးရနှင့် ချုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကတိကဝတ်များ ချွတ်ယွင်းသည် ပျက်သည်
ဆိုပါသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံသည် အထူးသဖြင့် နောက်ပိုင်းဆက်ဆံ
လုပ်ကိုင်သော အခြားနိုင်ငံများနှင့် ကတိကဝတ် များကို ချိုးဖျက်လိမ့်မည်

မဟုတ်ကြောင်း ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများက သိမြင်ကြ ယုံကြည်ကြပါလိမ့်မည်။
ထိုစိုးရိမ်ချက်မှာ စိုးရိမ်စရာမလိုပါပေ။

ခြုံ၍ကြည့်ပါလျှင် လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီ စီမံကိန်း သည်
မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်သူတို့၏ အကျိုးနှင့်လည်း ဆန့်ကျင်သည်၊ ပြည်သူ့
ဆန္ဒနှင့်လည်း ဆန့်ကျင်သည်။ အရှည်မျှော်ကြည့်သော် နိုင်ငံအကျိုး၊
ဒေသအကျိုးတွေနှင့်လည်း ဆန့်ကျင်နေပါသည်။

ဤလက်ပံတောင်းတောင် အရေးသည် မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီ
ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက်လည်း အန္တရာယ်အနှောင့်အယှက်ပေးမည့် အခြေအနေ
ရှိနေပါသေးသည်။ အခုပဲစစ်ပွဲလို တိုက်ခဲ့ရပြီမဟုတ်လား။ ပြန် လည်
သင့်မြတ်ရေးမဟုတ်။

ထို့ကြောင့် လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းကို ရပ်သင့်
ရပ်သိမ်းသင့်သည်။

လက်ပံတောင်းတောင် အလှကို မပျောက်မပျက်အောင် ကာကွယ်
ထိန်းသိမ်းသင့်သည်။

၂-၁၂-၂၀၁၂ မုံရွာမြို့
ည ၁၂ နာရီ

ပျက်လုံး၊ လက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရောရာမရှိအောင်
ပီးလောင်ဒဏ်ရာ ရထားသော သံဃာတော်တစ်ပါး

ပီးသတ်ပိုက်မှ ရေပက်သောအခါ သက်နိုးများ အပေါက်ပေါက်အပြုံပြုံ
ပျက်စီးသွားသည်။ ဧရုထိသည့်နေရာတွေကို ပီးလိုက်လောင်သည်။

မိမိရောင်နီ စာပေ

ပြည်သူ့ညီလာခံ ပြည်သူ့ကြွေးကြော်သံ လက်ပံတောင်းတောင်းကို ကယ်တင်ကြနို့

အလံနီများက တလူလူဝေနေသည်။ အနီရောင် အောက်ခံ တွင်
ဖြူပြာရောင် မြစ်ကြောင်းနှစ်ခု ဆုံနေကြသည်။ ချင်းတွင်းနှင့် ဧရာဝတီ။
ချင်းတွင်းမြစ်ကြောင်း၏ ထိပ်တွင် ကြယ်တစ်ပွင့် လင်းပွင့်နေသည်။
ပြည်သူတို့ ဆုံတွေ့စုဝေး နှီးနှော အင်အားစု အောင်ပွဲ ပန်ကြရာ ပြည်သူ့
ညီလာခံ။

ပြည်သူ့ညီလာခံဆိုတာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ မကြုံဖူး၊ မတွေ့ဖူးတာ
ကြာပြီဗျ။ ပြည်သူတွေ ညီညွတ်ကြ လက်တွဲကြ၊ တိုင်းပြည်အရေး၊
ပြည်သူ့အရေးကို အင်အားတွေ စုပေါင်းဆောင်ရွက် ဆွေးနွေးကြတာ
ကောင်းတယ်ဟု နာမည်ကျော် အသက် ၈၀ ကျော် သတင်းစာဆရာကြီး
ဦးဝင်းတင်က ဝမ်းမြောက်စကားပြောသည်။

ပြည်သူ့ ညီညွတ်ရေးကို မြှင့်တင်ရမယ်ဟု အသက် ၉၄ နှစ်
ကဗျာဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာကလည်း ထိုပြည်သူ့ညီလာခံသို့ မေတ္တာ
သဝဏ်လွှာပို့၍ မှာကြားသည်။

ပြည်သူသည် မိမိတို့အရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရာတွင် အား
အကောင်းဆုံး လက်နက်မှာ ညီညွတ်ရေးဖြစ်သည်။ ညီညွတ်ရေး လက်နက်

မိမိရောင်နီ စာပေ

ကို ကိုင်စွဲနိုင်သမျှ အောင်ပွဲရဖို့လည်း သေချာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ညီညွတ်ရေးကို မိမိတို့ မျက်စိမျက်ဆန်ကဲ့သို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်။ မိခင်သည် ဟစ်ဦးတည်းသော သားငယ်ကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ ညီညွတ်ရေးကို စောင့်ရှောက်။

ပြည်သူကို မြတ်နိုးသူသည် ညီညွတ်ရေးကို မြတ်နိုးရာ၏။ ညီညွတ်ရေးကို မလေးစား မမြတ်နိုးကြလျှင် မွေးမိခင်၏ ရင်ကို ကန်ကျောက်သည်သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ညီညွတ်ရေးကို မြတ်နိုးမှ၊ ထိန်းသိမ်းမှ၊ စောင့်ရှောက်မှ၊ ခိုင်သည်ထက်ခိုင်အောင်လုပ်ကြမှ အောင်ပွဲသို့ ချီတက်နိုင်ကြပေလိမ့် မည်။ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်သို့ အတူလက်တွဲ ချီတက်။

လက်ပံတောင်းတောင်အရေးနှင့် ပတ်သက်၍ဦးဝင်းတင်နှင့် စကားပြောရသောအခါ ညီညွတ်ရေး၏ အရေးကြီးပုံမှာ လေးနက်သည်ထက် လေးနက်လာသည်။ တိုင်းပြည်အတွက်၊ ပြည်သူအတွက် ဆောင်ရွက်ကြသော အင်အားစုများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ညီညွတ်ရေးကို ဦးထိပ်ထားမှ ပြဒါးရှင်ရသကဲ့သို့ လိုရာဆောင်ရွက် နိုင်ကြလိမ့်မည်။ ရေတိုကြည့်ကြည့်၊ ရေရှည်ကြည့်ကြည့်။

ဒီမှာလည်း ကြည့်ပါ။ လက်ပံတောင်းတောင်ခြေ ဆည်တည်းရွာထိပ် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအနီး ကွင်းကြီးထဲမှာ ပရိသတ်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ ခမောက်တွေ ကိုယ်စီဆောင်းလို့၊ ခမောက်မဆောင်းလို့လည်း မဖြစ်ပါ။ နေတော်တော်ကို ပူပါသည်။ ပရိသတ်ကြီးမှာ နေလှန်းခဲနေရသလို ဖြစ်သည်။ နေဘယ်လောက်ပူပူ ဘယ်သူမှ မထ၊ မလှုပ်။ ညီလာခံကြီးတွင် ပြောဆိုကြသော၊ ကြွေးကြော်ကြသော လက်ပံတောင်ဆောင် ကြေးနီလုပ်ငန်း လုံးဝဖျက်သိမ်းပစ်တောင်းဆိုသံများကို စင်ပေါ်နှင့် စင်အောက် လှိုင်းထဲပိုးထအောင် ဟစ်အော်နေကြသည်။ လက်ခုပ်သံအမြောက်ကြီးများ ပစ်နေသည်။ အမြောက်ပစ်တာမှ တစ်ချက် နှစ်ချက်မဟုတ်၊ လက်ခုပ်အမြောက်သံတွေ၊ ဟိန်းဟိန်းညံ့နေသည်။

ညီလာကတ်တက်ကြသော လူထု မျိုးကို မမြင်ဖူးပါ။ မတက်ကြဘဲ နေတော့မလား၊ သူတို့အိမ်၊ သူတို့ရွာ သူတို့ယာ၊ သူတို့ထန်း၊ သူတို့ရေတွင်း၊ သူတို့ဘုရား၊ သူတို့ကျောင်းတွေ ပျက်တော့မည်။ ကြေးနီလိုချင်သူများက ခြွင်းချွန်း စိမ်းလန်းလှပ ရွာတွေကို ဖျက်တော့မည်။ ရွာသားတွေအသက် ငွေရဖို့ ခက်ကြ တော့မည်။ သေရေးရှင်ရေးနှင့် ထပ်တူ သူတို့အတွက် အရေးကြီး လာသည်။ လက်ဝါးတွေ နာပေစေ၊ လက်ခုပ်သံအမြောက်ကြီးတွေ ဖန်လိုက်မည်။ လည်ချောင်းတွေ နာပေစေ ကြေးနီလုပ်ငန်း ဖျက်သိမ်းဖို့ဟု အော်ကြ ဟစ်ကြ ကြွေးကြော်ကြမည်။

လူထုသည် သူတို့၏ အသက်၊ သူတို့၏ ဘဝကို ကာကွယ်နိုင်ရန် လူထု၏ ညီညွတ်ရေးနှင့် ရုန်းကန်ခုံခံရေး လက်နက်ကို သုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆည်တည်းရွာ လူထုညီလာခံကြီးသို့ မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း တချင်ပြည်နယ်မှ တောင်ပိုင်း ရောဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ အရှေ့ပိုင်း တယားပြည်နယ်၊ ကိုးကန့်ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရ ဒေသမှ အနောက်ပိုင်း ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ချင်းပြည်နယ်များအထိ မြင်းခြံ၊ ပခုက္ကူ၊ မိတ္ထီလာရန်ကုန် ဒေသပေါင်းစုံ၊ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးပေါင်းစုံ တက်ရောက်ကြသည်။ ဘဝအတွေ့အကြုံချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ ဆန္ဒချင်းပေါင်းယှက်ကြသည်။ မှိုးသားသော အညာသားများနှင့် တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၊ တစ်ခါမျှ မရဖူးသော အတွေ့အကြုံ၊ တစ်ခါမျှ မတည်ဆောက်ဖူးသော တိုက်ပွဲဝင် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး ရဲဘော်ဖွဲ့မှု။

အရပ်ဒေသပေါင်းစုံ၏ ဘဝပြဿနာများကို တင်ပြကြသည်။ လူ့အလွှာပေါင်းစုံ၏ ရုန်းကန်မှုများကို ဖလှယ်မျှဝေကြသည်။ ထူးခြားလှသည့် ပြည်သူ့ညီလာခံ။

အစည်းအဝေးကျင်းပရာ ကွင်းကြီးထဲသို့ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ပရိသတ်များ စီးဆင်းဝင်ရောက်လာနေကြသည်။ ပင်လာ မစဲ၊ အဖူးကြီးမှစ၍ သားသည်အမေ၊ မွေးစကလေးငယ်အထိ။

ကြီးများသည်က လက်ပံတောင်းတောင် ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွား
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးကော်မတီ၊ ထမ်းရွက်အကောင်အထည်
ဖော်ကြသည်က ရွာသူရွာသားအမျိုးသားများ၊ မိန်းကလေးများ၊ ကျောင်းသား
များ၊ ကိုယ်စားပြုသမဂ္ဂများပို့ကြသည်က အဖွဲ့အစည်း လေးဆယ်
ကျော်။ ၉၄ နှစ်ရှိ ကဗျာဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာမှစ၍ စည်းလုံးလက်
တွဲခိုင်မြဲကြောင်း သစ္စာသဝဏ်များ ပို့ကြသည်။ နံရံပြင်ပ ရှုခင်းများကို
ပြန်မြင်ရစေ ပြည်သူ့ သားသမီးများလည်း တက်ကြွ ခိုင်မာစွာ လာကြသည်။
တိုက်ပွဲ အဆင့်ဆင့် အဆက်ဆက်၏ သားသမီးများ။ ဆရာတော်များ
ကလည်း ဒါယကာ ရပ်သူရွာသားများ၏ ဘဝကို နားလည်ကြသည်။
စာနာကြသည်။ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး လှိုင်းတံပိုးကြီးများအတွက်
မေတ္တာပို့ကြသည်။ ဘာဝနာရှု ထပ်တူပြုကြသည်။

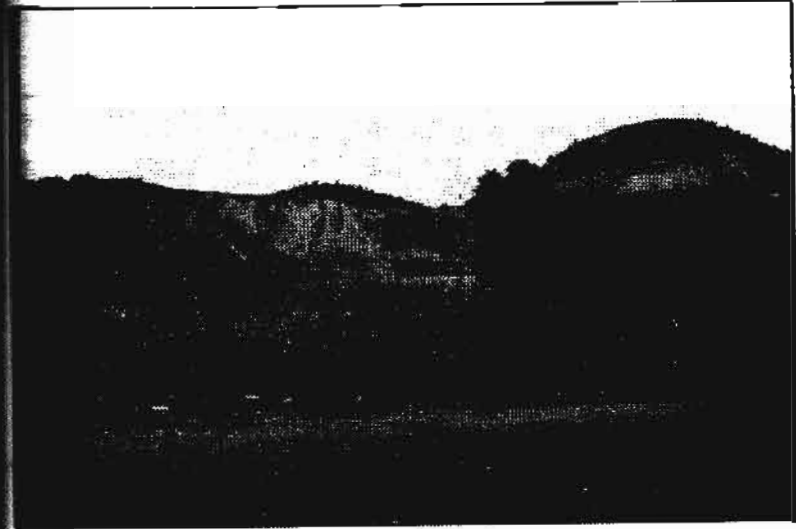
ကဗျာဆရာများကလည်း အသည်းနှလုံးထဲက ထွက်လာသော
အသံ၊ အားနှင့်မာန်နှင့် ကဗျာရွတ်၍ လူထုနှင့် အသည်းနှလုံးချင်း
ထပ်တူပြုကြသည်။

ပြည်သူတွေအားလုံး ညီနေပြီ။

သူတို့၏ အသံမှာ တစ်သံတည်း။

လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီလုပ်ငန်း စီမံကိန်းကြီးကို လုံးဝ
ဖျက်သိမ်းပစ်။

၂၀-၁၀-၂၀၁၂ မုံရွာ

တရုတ်ဝမ်ပေါင်ကုမ္ပဏီက
လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးကို ခုတ်လှီးထားပုံ

လူမျိုးစုံလူတန်းစားစုံ အလွှာစုံတက်ရောက်ကြသော
ပြည်သူ့ညီလာခံ - ဆည်တဲရွာ (၁၈-၁၀-၂၀၁၂)

ပြည်သူတွေပိုင်တဲ့ လက်ပံတောင်းတောင်ကို အမြဲမခံနိုင်ဘူး

လက်ပံတောင်းတောင်ဟာ စိမ်းစိမ်းပြာပြာ ဝါဝါဝင်းဝင်းနဲ့ အတော်ကြည့်လို့ကောင်းလှတဲ့ တောင်ကြီးပါ။ အနီးကပ်ကြည့်ရင် ထုထည်ကြီးမားမြင့်စွင့်လွင့်တက်နေတယ်။ အဝေးကကြည့်ရင်တော့ ဆင်ကြီးဝပ်နေသလိုပဲ။ အေးချမ်း လှပငြိမ်းချမ်းခြင်း စိုးမိုးထုံပျံ့နေတဲ့ နေရာပါ။ ဒါကြောင့် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးတောင် ခုနှစ်မှာ ဒီလက်ပံတောင်းတောင်ကို ၁၂၆၅ ခုနှစ်မှာ ကြွလာပြီး ဝါဆိုဝါကပ် သီတင်းသုံး ကျမ်းတွေ ပြုခဲ့တာပါပဲ။ လယ်တီဆရာတော်ကြီးဟာ ဒီလက်ပံ တောင်းတောင်ကျောင်းမှာ စတုသစ္စဒီပနီ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဒီပနီ၊ ကမ္မဋ္ဌာန ဒီပနီကျမ်းတွေကို ရေးပြုတော် မူခဲ့ပါတယ်။ ပိဋကတ်အစွယ်ချိုး တေးထမ်း၊ သီဟတောဘုရား ကျောက်စာ သံပိုင်း၊ မိုက်မလင်းနိုင်လို့ လေးချိုးကြီး၊ ရွှေချိန်ခွင် အမေးအဖြေ၊ မြန်မာတမန် အဖြေစတာတွေကို ရေးပြု ခဲ့ပါတယ်။ လက်ပံတောင်းတောင်ဟာ ပညာအလင်းတောင်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတောင်လို့ ခေါ်သင့်ပါတယ်။

ခုတော့ ဒီလက်ပံတောင်းတောင်ကို ကြေးနီတူးဖော်ဖို့ဆိုပြီး ဦးပိုင်ကုမ္ပဏီနဲ့ တရုတ်ဝမ်ပေါင်ကုမ္ပဏီတို့ ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး

လက်ပံတောင်းတောင်ရဲ့ ပညာဝန်းကျင်၊ ငြိမ်းချမ်းဝန်းကျင် ပျက်သွားရမယ်
 တော့တယ်။ စိမ်းလန်းငြိမ်းချမ်းတဲ့ တောင်လုံးတွေကြား ကို မြေထိုးစက်မြေ
 တူးစက် မြေသယ်ယာဉ်တွေ ဝင်လာတယ်။ လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးရဲ့
 အသားကို လှီးကြ၊ ဖဲ့ကြ၊ ခုတ်ကြ၊ ထစ်ကြ၊ ထိုးကြ၊ ဖောက်ကြလုပ်ပြီး
 လက်ပံတောင်းရဲ့ အူအသည်းတွေကို နှုတ်ယူကြတယ်။ တောင်ကြီးရဲ့
 အသားထဲကို တွင်းဖောက်၊ မိုင်းမြှုပ် ပြီး ဖောက်ခွဲကြတယ်။ လက်ပံတောင်း
 တောင်ပေါ်က မိုင်းခွဲသံဟာ မုံရွာတစ်မြို့လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်တယ်။ မိုင်းဆယ်နှုတ်ရဲ့
 ချီပြီး အသံဆိုး လှိုင်းကြီး ခုန်သွားတယ်။ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ တောင်ပေါ်ကို
 လုံးဝတက် သွားတယ်။ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးဟာ
 မီးတောင်ကြီး ဖြစ်လာပါကလား။ လူဖောက်ခွဲဖန်တီးတဲ့ မီးတောင်၊
 လက်ပံတောင်းရဲ့ ရင်ထဲက ကြေးနီကို လိုချင်လို့ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီး အသေ
 သတ်နေတာ။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို သောနတ္ထိရ်မုဆိုး မြားနဲ့ပစ်ခွင်းပြီး
 သတ်နေ သလိုပါပဲ။

သူတို့က လက်ပံတောင်းတောင်ကို ဖောက်ခွဲခုတ်ဖြတ်နေရုံ
 သာမက အဲဒီတောင်ထဲက ထွက်လာတဲ့မြေစာတွေကို ပတ်ဝန်းကျင်
 မြေယာစိုက်ခင်းတွေထဲ သွားပုံတယ်။ စိုက်ခင်းမြေယာတွေ ပျက်စီး
 ကုန်တာပေါ့။ ဒီလောက် မကသေးဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေပေါ်မှာ
 လည်း ဒီမြေစာတွေပုံမယ်၊ ကြေးနီလုပ်ငန်းမျိုးစုံကို လုပ်မယ်၊ မြေကြီး
 တူးပြီး တွင်းကြီးတွေလုပ်ချင်လည်း လုပ်မယ်။ ဒီတော့ ဒီရွာတွေ ဒီနား
 မနေနဲ့ အဝေးကိုသွားလို့ နှင်ထုတ်တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေလည်း
 ဒီနားမနေနဲ့ ဝေးရာသွားကြလို့ နှင်ထုတ်တယ်။ လယ်တီဆရာတော်ကြီးရဲ့
 ကျောင်းတွေ၊ သိမ်တွေ၊ ဘုရားတွေလည်း ပျက်အောင်လုပ်ကြ မလို့။
 ညောင်ပင်အိုင်ဆရာတော်ကြီး ပြုပြင်ထားတဲ့ အကျမြူ ကပ်ကျော်
 စေတီလည်း ဖျက်မှာပဲ။ ကြေးနီကိုလိုချင်တဲ့သူတွေဟာ ဘုရားမှန်းလည်း
 မသိတော့ဘူး၊ ကျောင်းမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး၊ ရွာသားတွေကို

တွေရယ်လို့လည်း အသိအမှတ်မပြုတော့ဘူး။ ဘုန်းပုန်း သိုက်တူးဆိုတဲ့
 စကားအတိုင်းပါပဲ။ တစ်ပြားနဲ့ ဘုရားကိုလဲကြမလို့။

ဒီတော့ ရပ်သူရွာသားတွေကလည်း မခံနိုင်ကြဘူး။ သေချင်သေ
 ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကန့်ကွက်ကြတော့တာပေါ့။ လက်ပံတောင်း
 တောင်ဝန်းကျင် ထန်းပင်ထန်းတောတွေကြား၊ နှမ်းခင်း၊ ပဲခင်းတွေ တစ်ဝိုက်
 ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ ကန့်ကွက်သံ ပွက်ပွက်ညံနေပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ဆုံးရှုံးရမှာမို့
 ကိုယ့်ယာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရမှာမို့၊ ကိုယ့်ရွာ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးရမှာမို့ ကိုယ့်
 ဘုရားကျောင်းကန်တွေ ပျက်စီးရမှာမို့ ကိုယ့်ကို စားစရာတွေ အမြဲပေး၊
 အလှတွေ ပေးနေတဲ့ တောင်ကြီး ပျက်စီးဆုံးရှုံးရမှာမို့ ရွာသူရွာသားတွေဟာ
 အပမ်းခံရမယ့် အန္တရာယ်ကိုလည်း မကြောက်၊ အသက်တောင်သေချင်
 သေပေစေဆိုတဲ့ သံမိဌာန်နဲ့ ဆန္ဒ ပြကြတာပါ။ ဘေးပယောဂကြောင့်ဆိုတဲ့
 အတွေးကတော့ ချော်လွန်း လှပါတယ်။ ပြည်သူ့အကျိုးကို လျစ်လျူရှုရာ
 ရောက်လွန်းပါတယ်။ မင်းကောင်း၊ အစိုးရကောင်းဆိုရင် ကိုယ့်ပြည်သူတွေ
 ဘယ်လိုခံနေ ကြရသလဲဆိုတာ အဓိကထား စဉ်းစားမှာပါ။ ကိုယ့်ပြည်သူက
 အဓိကလား၊ လူမျိုးခြားကအဓိကလား။

ဒီလက်ပံတောင်း လူထုဆန္ဒပြကြတာကတော့ သူတို့ဘဝ၊
 သူတို့အဖြစ် ကို လက်မခံနိုင်လို့ အသက်စွန့်ဆန္ဒပြကြရတာပါ။ ဘဝ
 အနာက လူတွေကို သတ္တိပေးတယ်၊ အသိအလင်းပေးတယ်။ အဲဒီ
 သတ္တိမျိုးက ငွေပေးဝယ်လို့လည်း မရပါဘူး။ မြှောက်ပင့်လှည့်ဖြား
 မြှူဆွယ်လို့လည်း မရပါဘူး။ ဒီအသိအလင်း ကလည်း သူတို့ဘဝက
 ပေးနေတာ။ ဘဝအခြေအနေကြောင့် ပညာမျက်စိ ပွင့်လာကြတာ။
 အသိပွင့်လာကြတာ။ သတ္တိပွင့်လာကြတာ။

လူထုရဲ့ ဆန္ဒပြပွဲကြီးဟာ ကမ္ဘာမြေတုန်လောက်ခမန်းပါပဲ။
 တစ်ရက်တည်း၊ တစ်ခါတည်း ဆန္ဒပြနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရက်ပေါင်း များစွာ
 အကြိမ်ပေါင်း အထပ်ထပ် အခါခါ၊ သံဃာတော်တွေပါ။

www.burmeseclassic.com

ဝိုက်ဆံပေးလုပ်တဲ့၊ ခြိမ်းခြောက်လုပ်တဲ့ ဆန္ဒဖော်ထုတ်ဖွဲ့ဆိုတာတွေလည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ တွေ့ဖူးပါရဲ့။ စက်ရုပ် အမူ အရာ စက်ရုပ်လှုပ်ရှားမှု၊ စိတ်မပါလက်မပါ၊ လစ်သာရာ အခွင့်ကို ချောင်းပြီး ထွက်ပြေးကြရော။ အဲဒီလိုပွဲမျိုးတွေကမှ ပယောဂပွဲ အစစ် အမှန်ပါ။

အခု နှိုဝင်ဘာ ၁၇-၁၈-၁၉ စတဲ့ ရက်တွေမှာလည်း လက်ပံတောင်းကြေးနီကုမ္ပဏီရှေ့မှာ မရပ်တမ်း၊ မနားတမ်း ဆန္ဒပြနေကြ ပြန်ပြီ။ နေပူထဲ၊ ဆောင်းအအေးထဲတွေကြားထဲ ခန္ဓာကိုယ် အထိအခိုက် ခံပြီး ဆန္ဒပြကြတာ။ ဘဝနာလွန်းလို့ခန္ဓာကိုယ်အနာခံ ဆန္ဒပြတာ။ တိဘက်မှာဆိုရင် လွတ်လပ်မှုလိုချင်ကြလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မီးရှို့ အသေခံဆန္ဒပြနေကြတာ။ မိုက်လုံးကြီးလို့ မဟုတ်ဘူး။ မတန်တဆ ကြီးမားတဲ့ အင်အားနဲ့ မတရား ဖိထားတော့ မတရားတာကို ကမ္ဘာကသိအောင် ကိုယ့်အသက်ကိုယ် အသေခံပြီး ဆန္ဒပြကြတာ။ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ဆန္ဒနဲ့လိုအပ်ချက်ကြောင့်သာ ဒီလိုစွန့်လွှတ် အသက်ဆုံးရှုံး ခံကြတာပေါ့။

ပြည်သူတွေရဲ့ ဆန္ဒပြမှုတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် နားလည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန် သဘောထားဖို့ မှန်မှန်ကန်ကန် ရပ်တည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပြည်သူဘက် ပြည်သူနဲ့ တစ်သားတည်း နေမလား၊ ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ လုပ်ပုံဟောင်းကြီးအတိုင်း ပြည်သူကို ဖိ-နှိပ်ပစ်ချင်သလား၊ ပြည်သူ့ဆန္ဒပြမှုတွေကို nip in the bud အညွန့် ချိုးချေလိုက်ဆိုတဲ့ နည်းယုတ်မာအတိုင်း မလွန်မလွန်နိုင်အောင် ချေမှုန်း ပစ်မလား။ အဲဒီ သဘောထားမျိုးကို ခေတ်က ခွင့်မပြုတော့ပါဘူး။ အဲဒီသဘောထား ကျင့်သုံးမှုမျိုးတွေကို ခေတ်ဒီရေလှိုင်းကြီးနဲ့ ဆေးချ ခံရပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံက အမျိုးသားချင်း နားလည်ရေး၊ အမျိုးသားချင်း ပြန်လည်သင့်မြတ်ရေး၊ အမျိုးသားချင်း ပြန်လည်လက်တွဲ ရေး၊ ညီညွတ်ရေး လမ်းကြီးဆီကို ဦးတည်နေတော့ လမ်းပြောင်းပြန်

လျှောက်မှုကို ဘယ်သူကမှ ခွင့်ပြုချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းပြောင်း ပြန်လျှောက်ရင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်သွင်းကြရင်၊ တစ်သင်းလုံး တစ်ကွင်းလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ကန့်ကွက်ကြလိမ့်မယ်။ မြန်မာ့ရွှေပိတောက် ဟာ နတ်တော်ပြာသိုမှာ မပွင့်လိုဘဲ တန်ခူးအထိစောင့်လိမ့်မယ်။ ချိန် ဆုန်းခါသင့် ပန်းနှယ်ပွင့်လိမ့်မယ်။ ပန်းအားလုံး ပွင့်ကြစေချင်တယ်။ မေတ္တာရနံ့ သင်းပျံ့စေချင်တယ်။ စိတ်ကလည်း မခြောက်စေချင် ပါဘူး။ နှစ်ဖက်လုံးက ဆန္ဒရှိမှ၊ အားထုတ်မှ။

လက်ပံတောင်းတောင်အရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အရေးကြီးတာ တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ တချို့က စေတနာကောင်းနဲ့ ကြေးနီလုပ်ငန်း ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်လူထုထိခိုက်မှု ဘယ်လောက်ခံရတယ်၊ သဘာဝ လောကကြီး ဘယ်လောက်ထိခိုက်ခံရတယ်ဆိုတာကို အချက်အလက် နဲ့ အထောက်အထားခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ ထူထောင်တင်ပြစေချင်ကြပါတယ်။ တောင်ဝန်းကျင် ရပ်ရွာတွေ၊ လူထုတွေ ဘယ်လိုထိခိုက်ခံနေရသလဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ ဆက်ထိခိုက်ဦးမှာလဲ ဆိုတာကို ပြသင့်သလောက် ပြပြီးကြ ပါပြီ။ အဲဒါထက် အများကြီးအရေးကြီးတာက ဒီဒေသလူထုတွေက ဒီတောင်လုံးကြီးကို လုံးဝမပျောက်ပျက်စေချင်တာပါ။ တောင် ပျောက်မခံ နိုင်ဘူး။ ဒါကို မစေ့စပ်နိုင်ဘူး။ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းလို့ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။

လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးဟာ မုံရွာဘက်ကမ်းက ကြည့်ရင် လည်း အလွန်လှတယ်။ မုံရွာမြို့က ချင်းတွင်းမြစ်ရဲ့ အရှေ့ဘက် ကမ်းပေါ်မှာ လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးက အနောက်ဘက်ကမ်းပေါ် မှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဆိုတော့ လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးဟာ မုံရွာ မြို့ရဲ့ အလှကျက်သရေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအလှကျက်သရေမျိုးကို ရန်ကုန် မြို့တောင်မရပါဘူး။ မြစ်နဲ့ တောင်နဲ့ မြို့နဲ့ အလွန်ရှားတဲ့အလှပါ။ အခုကြေးနီလုပ်ငန်း လုပ်ရင် ဒီ တောင်ကြီးလုံးဝပျက်စီးပျောက်ကွယ် သွားမှာပါ။ ဒီလိုလှတဲ့ တောင်ကြီး ဖြစ်လာအောင် ဘယ်ကုမ္ပဏီက ပြန်လုပ်ပေး နိုင်မှာတုံး။ ဒါကြောင့် မုံရွာ

မြို့သူမြို့သားတွေကတော့ ကိုယ့်မြို့ရဲ့ သဘာဝအလှကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်
မခံနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးမိတယ်။

မန္တလေးတောင်ကို မြို့မယ်ကြံ

မန္တလေးသားတွေ ခံနိုင်မလား

စစ်ကိုင်းတောင်ကို မြို့မယ်ကြံ

စစ်ကိုင်းသားတွေ ခံနိုင်မလား

ကျောက်ဆည်တောင်ကို မြို့မယ်ကြံ

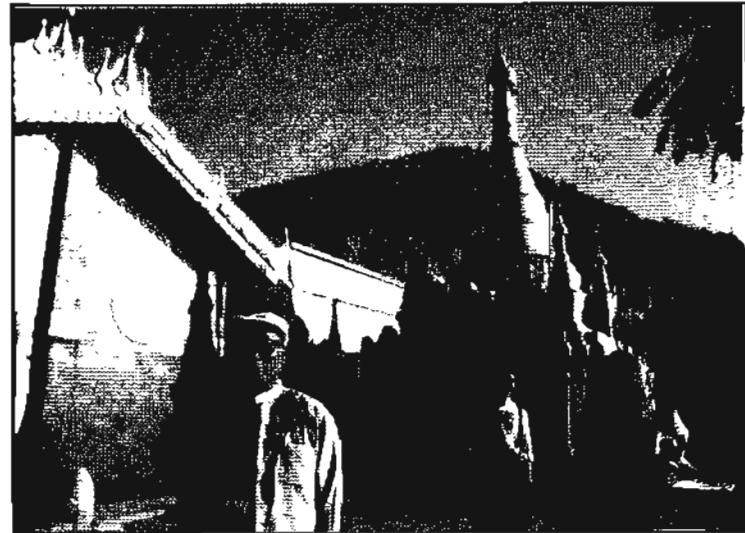
ကျောက်ဆည်သားတွေ ခံနိုင်မလား

သီရိတ္တရကုန်းကို မြို့မယ်ကြံ

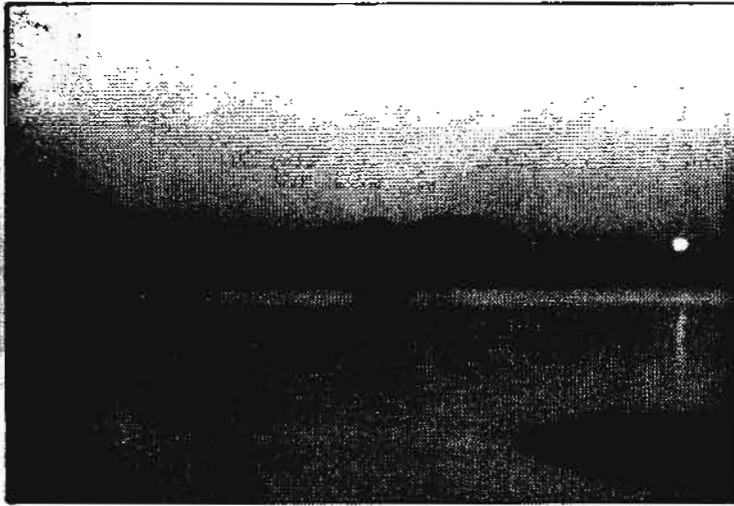
ရန်ကုန်သားတွေ ခံနိုင်မလား။

ဒီတော့ လက်ပံတောင်းတောင် မြို့မယ့်ကိစ္စကို မုံရွာသားတွေ
က ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်ပါဘူး။ လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီလုပ်ငန်း
ကြီးကို လုံးဝ (လုံးဝ) ဖျက်သိမ်းပါလို့ တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။ ဒီ မြေတာ
ငါတို့မြေ ဒို့ရောင်းစားရမလေလို့ သိချင်းမဆိုချင်ပါဘူး။

၁၉-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

၂၅-၁၁-၂၀၁၂ ရက်က စာရေးသူ လက်ပံတောင်းတောင်သို့ ရောက်သွားစဉ်
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သိမ်၊ ဘုရားစေတီ၊ အာရုံခံတိုက် ပြီးလုနီးပါး
အောက်ခံအမာခံမြေ မရှိတော့၊ တူးကော်ယူသွားပြီဖြစ်သည်။

လက်ပံတောင်းတောင်နှင့် ရှမ်းတွင်းမြစ်

လက်ပံတောင်းတောင်ကို ပျောက်သွားအောင် လုပ်ကြံတော့ မည်လော

မုံရွာမြို့ အနောက်၊ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းကို မေးတင်လျက် လက်ပံတောင်းတောင်ပြာကြီး မို့မို့မောက်မောက် လဲလျောင်းနေပါသည်။ တောင်ပြာကြီး ဇာတာမှာ ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်း မကောင်းလေရော သလား၊ တောင်ကြီး၏ ရင်ထဲရှိ ကြေးနီသတ္တုများကို လိုချင်သဖြင့် တရုတ်ပြည်မှ ဝမ်ပေါင်ကုမ္ပဏီက မြန်မာဦးပိုင် ကုမ္ပဏီနှင့် တွဲ၍ လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးကို ဖောက်ခွဲဖြိုချကာ ကြေးနီတူးနေလေသည်။

သာမန်အားဖြင့် မိမိတိုင်းပြည်၊ မိမိဒေသရှိ တောတောင် များမှ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ တူးဖော်ထုတ်ယူသော လုပ်ငန်းသည် နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးရေး၊ ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးကို အထောက်အကူ ပြုနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၍ ဝမ်းသာစရာ ကိစ္စကြီးဟု ထင်မြင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လက်ပံတောင်းတောင် တဝိုက်ရှိ ကျေးရွာလူထုများ၊ မုံရွာလူထုများမှာ ဝမ်းသာဖို့နေနေသာသာ၊ ပျော်ဖို့ဝေလာဝေ၊ မျက်ရည်ဖြေမဆည် ဖြစ်ကြရမည်ကိန်း ဆိုက်နေပါသည်။ တက်ခေါက်သံ မိုးခြိမ်းကြရမည့် ကိန်း။

ဤကြေးနီလုပ်ငန်းကြောင့် လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးမှာ ပျက်စီးပျောက်ကွယ်ပြီး ဧရာမ တွင်းနက်ကျယ်ကြီးဘဝ ရောက်သွားဖို့

သေချာနေပါသည်။ ဤသို့လုပ်လျှင် ဤသို့ဖြစ်မည့် ကိစ္စကို ကမ္ဘာပေါ် ရှိ ဘယ်ပညာရှင်ကမှ မတားဆီးနိုင်ပါ။ ဤသို့ တောင်ကြီးပျောက်ကွယ် မည့်ကိစ္စကို လက်ပံတောင်းတောင်ဝန်းကျင် လူထုကလည်း ရင်ဆိုင်အသည်း ထဲမှ လက်မခံနိုင်ကြပါ။ မုံရွာမြို့လူထု နယ်လူထုကလည်း တူးတူး ခါးခါး လက်မခံနိုင်ကြပါ။

လက်ပံတောင်းတောင်ဝန်းကျင် လူထုက ဘာကြောင့် လက် မခံနိုင်သလဲ။

ဤလက်ပံတောင်းတောင်ကြီးသည် သူတို့နှင့်အတူ နေသည့် အိမ်သူအိမ်သားဖြစ်နေ၍ ဤတောင်ကြီး ပျောက်ပျက်ခြင်းမှာ ကိုယ့် အိမ်သူ၊ အိမ်သား၊ ဆွေးမျိုးသားချင်း အရင်းသေဆုံးရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဤတောင်ကြီးသည် သူတို့သွေးသား။

လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးသည် ဝန်းကျင်ရပ်ရွာလူထုများ အတွက် မီးဖိုချောင်ကြီးဖြစ်သည်ဟု ဤတောင်ကြီးကို တိုင်းထွာစစ်ဆေး ရသော ဘူမိဗေဒ ပညာရှင်တစ်ဦးက ပြောသည်။

‘ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ရှားပါး ဘယ်ဆေးပင် မျိုးစုံလည်းရှိတယ်’ဟု ရုက္ခဗေဒ ပညာရှင်တစ်ဦးကလည်း ပြောသည်။

ကြေးနီတူးဖော်၍ လက်ပံတောင်းတောင်ကြီး ပြိုပျက်မည့် အရေးကို တွေးမိသောအခါ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်ရသည်ဟု ဘူမိ ဗေဒပညာရှင်က ပြောပြသည်။

ရွာတွေတော့ မီးဖိုချောင်ပျောက်ပါပြီဟုလည်း သူက ညည်း သည်။

နွားမွေး၊ ဆိတ်မွေးတဲ့ သူတွေအတွက်လည်း စားကျက်တွေ ပျက်ပါပြီဟု ရုက္ခဗေဒ ဆရာကဆိုသည်။

ရွာသူရွာသားများမှာ သူတို့၏ လယ်ယာစိုက်ကွက်များအပေါ် တွင် တောင်ပြိုမြေစာများ အပုံခံရ၍ ထိုစိုက်ခင်းများ ပျက်ကုန်သည်။ နောက်ထပ် စိုက်ပျိုးခွင့်လည်း မရတော့။

သူတို့ရွာနေရာများကိုပင် တရုတ်ကုမ္ပဏီက လိုချင်၍ ရွာရွေ့ ပြောင်းပေးရတော့မည်။ သူတို့ရွာတွေမှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသည်။ သစ်ပင်ကြီးရိပ်များဖြင့် အေးမြသည်။ အိမ်တွေမှာ သပ်ရပ်သည်။ နိုင်ငံတော်တင်သည်။ ထိုရွာ၊ ထိုအိမ်များကို ဘယ်လိုစွန့်ပစ်ရက် ခည်နည်း။ သို့သော် ဝမ်ပေါင်နှင့် ဦးပိုင်တို့က ရွာသားများအား ‘ထွက်စေ နိုင်တော်’ဟု အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသည်။ ရဲသားများကို ငွေပေးခိုင်း စေနေသည်။ ထမင်းကျွေး စီးကရက်တိုက်၍ ခိုင်းစေနေသည်။

ကြေးနီလုပ်ငန်းလုပ်သောအခါ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ လူထု ကျန်းမာ နေ ထိခိုက်ကြလိမ့်မည်။ ရှုစရာလေကောင်းလေသန့်၊ သောက်စရာ ရေကောင်းရေသန့်၊ ရှိတော့မည် မဟုတ်။ လူတွေ အသက်ရှူလမ်း ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ရောဂါများ၊ အရေပြားရောဂါများ၊ ကင်ဆာ ရောဂါများ၊ ပုံပျက်ပန်းပျက် ကလေးမွေးဖွားလာခြင်းများစသည်တို့ လည်း ရှိလာမည်ဆိုသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ကြီးပင် အဆိပ်သင့်ရေများ အဝင်ခံရ၍ မြစ်ရေ ပျက်ဖွယ်၊ ရေနေသတ္တဝါတို့ ထိခိုက်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မြေစာ ပုံတို့ ရေတိုက်စား၍ မြစ်ထဲတွင် အနယ်ကျမှု ထူထည်ကြီးမားလာသော အခါ မြစ်ရေစီးကြောင်းပင် ဖရိုဖရဲ ပြောင်းလဲပျက်စီးနိုင်သေးသည်ဟု သိရသည်။

ဤသို့ ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် လက်ပံတောင်း တောင် ဝန်းကျင်လူထုက လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးကို မပျက်မစီး ပကတိအတိုင်း တောင်လုံး မပျောက်ရှိစေချင်ကြပါသည်။

မုံရွာနှင့် ချင်းတွင်းမြစ် အရှေ့ဘက်၊ တောင်ဘက်၊ မြောက် ဘက် တစ်ဝိုက်မှ လူထုများကလည်း ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် လှပ စိမ်းပြာသည့် တောင်တန်းကြီးမှာ သူတို့၏ အလှရတနာကြီးဖြစ်၍ ပျက်စီးပျောက်ကွယ် မခံလိုကြပါ။ လက်ပံတောင်းတောင် အလှကို သူတို့ဘိုးဘေးကြီးများ လက်ထက်မှစ၍ သူတို့လက်ထက်အထိ ခံစား လာရသကဲ့သို့ သူတို့သားစဉ်

မြေးဆက် နောင်လာနောင်သား အားလုံး လည်း ခံစားရစေချင်ပါသည်။

သို့သော် ဝမ်ပေါင်နှင့် ဦးပိုင်တို့က သူတို့ မြတ်နိုးမှုကို ဘုဒ္ဓအကြီးများဖြင့် ဖျက်ဆီးချေမှုန်းပစ်နေကြပါသည်။

လက်ပံတောင်းတောင် ဖျက်ဆီးမှုသည် ဝန်းကျင်လူထု၏ ဘက်စုံအကျိုးစီးပွားကို ဖျက်ဆီးခြင်းဖြစ်သည်။ သဘာဝ၏ အကျိုးစီးပွားကို ဖျက်ဆီးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ လာမည့်မျိုးဆက်သစ်များ၏ အကျိုးစီးပွားကို ဖျက်ဆီးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်သည့် အကျိုးအမြတ်လည်း ဆုံးရှုံးလှပါသည်။ ပြည်သူ့အကျိုးပျက်လျှင်၊ ဒေသအကျိုးပျက်လျှင် နိုင်ငံတော်၏ အကျိုးကော မပျက်ဘူးလား။ နိုင်ငံတော်ဆိုသည်မှာ ပြည်သူတွေ၊ ဒေသတွေနှင့် ဖွဲ့ထားရတာမဟုတ်လား။

အချိန်ကာလ မရေမတွက်နိုင်အောင်၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အကျိုးအမြတ်များလည်း ဆုံးရှုံးမှု လွန်ကဲလှပါသည်။

ရနိုင်ခြေနှင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြေမှာ နှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်အောင် ပြည်သူလူထုနှင့် လာမည့်ကာလမျိုးဆက်သစ်များက နင့်နေအောင် ခံကြရပါလိမ့်မည်။

ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်လည်း ကြီးကြသော၊ ပြည်သူကိုလည်း ချစ်သော၊ တိုင်းပြည်ကိုလည်း ချစ်သော၊ သဘာဝကိုလည်း မပျက်မစီးထိန်းသိမ်းလိုသော ခေါင်းဆောင်တို့သည် သတိကြီးကြီး၊ စာရိတ္တသတ္တိကြီးကြီးနှင့် စဉ်းစားကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။

လက်ပံတောင်းတောင်ကို ပျောက်အောင်လုပ်ကြလျှင် ဆိုးဝါးလှသော ပြစ်မှုကြီးဖြင့် ပြည်သူ့ကျိန်စာသင့်ကြမည် မလွဲ။

၂၆-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

မုံရွာမြို့ကြီးရေ၍ ရင်းတွင်းမြစ်နှင့် လက်ပံတောင်းတောင် နေဝင်ချိန်ဆည်းသာ

ခံပဒေသနာ ဤသို့တွေ့ရသည်။

နိဒါန်းမှာ 'နိုင်ငံတော်၌ တရားမျှတခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်း၊ ညီမျှခြင်းတည်းဟူသော လောကပါလတရားများ ထွန်းကားစေလျှင် တိုင်းရင်းသားပြည်သူအများ ငြိမ်းချမ်းသာယာဝပြောရေးကို တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် စဉ်ဆက်မပြတ် ဆောင်ရွက်ထိန်းသိမ်းသွားကြမည်ဟု သန့်ဌာချမှတ်၍'ဟု အတိအလင်း ဖော်ပြရေးသားထားပါသည်။

၄။ နိုင်ငံတော်၏ အချုပ်အခြာအာဏာသည် နိုင်ငံသားများမှ ဆင်းသက်ပြီး နိုင်ငံတော်တစ်ဝန်းလုံး၌ တည်သည်။

၄၅။ နိုင်ငံတော်သည် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည်။

၄၆။ နိုင်ငံသားတိုင်းသည် အောက်ဖော်ပြပါ ကိစ္စရပ်များတွင် နိုင်ငံတော်အား ကူညီရန် တာဝန်ရှိသည်။

(က) အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း

(ခ) သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း

၄၇။ အခြားနိုင်ငံကလည်း ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထားရှိအပ်သော ပဋိညာဉ်များကို လေးစားပါက ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ကလည်း လေးစားသည်။

၄၇၄။ နိုင်ငံသားတိုင်းသည် အောက်ပါ အခွင့်အရေးများကို လွတ်လပ်စွာ သုံးစွဲဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိသည်။

(က) မိမိ၏ ယုံကြည်ချက်၊ ထင်မြင်ယူဆချက်များကို လွတ်လပ်စွာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခွင့်၊ ရေးသားဖြန့်ဝေခွင့်

(ခ) လက်နက်မပါဘဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ စုဝေးခွင့်၊ စီတန်း လှည့်လည်ခွင့်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီကုမ္ပဏီ (ဦးပိုင် နှင့် ဝမ်ပေါင်) သည် ဤလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်

ထိခိုက် နစ်နာမှုများ မရှိကြောင်းကို စစ်ဆေးစမ်းသပ်၍ အာမခံသော ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်များမရှိဘဲ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေသည်ဟု ဆိုရသည်။ ဤသို့ လုပ်နေခြင်းမှာ တရားဝင် အခွင့်လက်မှတ်များမရှိဘဲ လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ချက်ချင်းရပ်ဆိုင်းပေးရန်လိုသည်။

လက်ပံတောင်း ကြေးနီလုပ်ငန်းသမားများမှာ စကတည်းက ငါးလှေငါးထိုးပဲခူးရောက်ရောက်မှုနှင့် ပြည်သူကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လုပ်လာကြပြီး ဆက်လက်၍ ထောင်လွှားမောက်မာစွာ လုပ်ကိုင်နေသည်။ သူတို့၏ အဓမ္မစာရွက်စာတမ်းအချို့ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ရှိတ်စပီးယားရေးသော ဗင်းနစ် မြို့မှ ကုန်သည်ကြီး ပြဇာတ်ထဲမှ ငွေတိုးကြီးစား ရှိုင်းလောက်ကဲ့သို့ အသားလှီး လူနေကြသည်။ သူတို့၏ စာချုပ်သည် ရှိုင်းလော့စာချုပ်ဖြစ်သည်။

ထိုမတရားမှု၊ အနိုင်ကျင့်မှုကြီးများကို မခံနိုင်၍ လက်ပံတောင်း ပြည်သူ၊ မုံရွာပြည်သူတို့ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်သပိတ်မှောက်ပွဲကြီး လုပ်နေသည်။ ဝမ်ပေါင်ကုမ္ပဏီရှေ့တွင် သပိတ်စခန်း ၂ ခု၊ လယ်တီ ဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်းတွင် သပိတ်စခန်း ၁ ခု၊ လက်ပံတောင်းတောင်ပေါ် တွင် သပိတ်စခန်း ၁ ခု၊ ဖွင့်၍ လူထုဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်ပြသနေကြသည်။

အကြင်အစိုးရသည် ဒီမိုကရေစီ အစိုးရဆိုပါက လက်ပံတောင်း လူထု၏ ခံစားချက်များကို လေ့လာကြည့်ရှုကူညီလိမ့်မည်။ အကြင်တိုင်း တပါးအစိုးရသည် မြန်မာပြည်သူတို့နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်မှုကို တကယ်လိုလား ပါက လက်ပံတောင်းအရေးကို အမြန်အရေးယူ ဆောင်ရွက်လိမ့်မည်။

၂၃-၁၁-၂၀၁၂

မုံရွာ

ကဗျာဆရာအံ့မောင်စကားပြောစဉ်
ပြည်သူ့ညီလာခံ - ဆည်တဲရွာ (၁၈-၁၀-၂၀၁၂)

လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစိမ့်ကိန်းနှင့် ပတ်သက်၍ တင်ပြ မေတ္တာစကား

မိတ်ဆွေများခင်ဗျား

မုံရွာခရိုင်၊ ဆားလင်းကြီးမြို့နယ်၊ လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီ
တူးဖော်လုပ်ကိုင်ရေး စီမံကိန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေသခံ မုံရွာမြို့က လူကြီး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောဆိုတင်ပြခွင့်ရတဲ့အတွက် အလွန်ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။

၁။ ဒီလက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီတူးဖော်လုပ်ကိုင်ရေး စီမံကိန်းဟာ
ဒီအရပ်ဒေသရဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ့် အန္တရာယ်
ပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။

လက်ပံတောင်းတောင်ဟာ အလွန်လှပ တင့်တယ်တဲ့ တောင်တန်း
တောင်စုကြီးဘဝ ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတောင်ကြီး အနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ ကျေးရွာတွေဟာ တောင်သူ
လယ်ယာလုပ်ကိုင် စားသောက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေများပျက်စီးပြီး ဘဝ
ရပ်တည်မှု ဆုံးရှုံးခြင်း နစ်နာခြင်းတွေကို ခံနေရပြီး ရှေ့ဆက် ပြီးတော့လည်း
ဆိုးသထက် ဆိုးစွာ ခံကြရဖို့ ရှိနေပါတယ်။

ကိုယ့်ယာကွက်ကို ကိုယ်မလုပ်ရ၊ ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်အိမ်တွေမှာ

ကိုယ်မနေရ၊ ကိုယ့်ရေတွင်းတွေ ပျက်စီးခံရ၊ ကိုယ်ရှူရှိုက်တဲ့ လေ တောင် ထိခိုက်ပျက်စီးခံရဖို့ ရှိနေပါတယ်။

ဒီလိုအခြေအနေဆိုးတွေကို ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အတွက် ကျေးရွာ လူထုတွေက မခံမရပ်နိုင်တော့ဘဲ၊ ဒီလက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီ လုပ်ငန်း စီမံကိန်းကြီးကို လုံးဝ ဖျက်သိမ်းပေးပါလို့ တောင်းဆိုနေကြပါတယ်။

၂။ လက်ပံတောင်းတောင် အနီးတစ်ဝိုက်က လူထုတွေကသာ ဒီလို တောင်းဆိုနေကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလက်ပံတောင်းတောင်ကြီးကို မြင်တွေ့ နေကြရတဲ့ မုံရွာမြို့သူ မြို့သား၊ နယ်သူ နယ်သား၊ ချင်းတွင်း ဒေသသား တွေကလည်း ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကမ္ဘာဦးအချိန်ကတည်းက ရရှိလာတဲ့ လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးကို ကြည့်ရှုအလှခံစားခွင့်၊ စိတ်ဓာတ်စွမ်းအား ကောင်းတွေ ရရှိခံစားခွင့်တွေ inspirational value ကို ထာဝစဉ် ဆုံးရှုံး ရတော့မှာမို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အပြင်းအထန်နဲ့ ဒီလက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းကို လုံးဝဖျက်သိမ်းပစ်ပါလို့ တောင်းဆိုနေကြပါတယ်။ Aesthetic value လို့ခေါ်တဲ့ အလှတန်ဖိုးတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရမှာကလည်း အလွန်ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ အဆုံးအရှုံးဖြစ်ပါတယ်။ လူတန်ဖိုးကို သိတဲ့ သူတွေဟာ Aesthetic value အလှတန်ဖိုးကိုလည်း သိကြပါလိမ့်မယ်။

၃။ တောင်ငယ် ၃၃ လုံးနဲ့ စုဖွဲ့ထားတဲ့ ဒီလက်ပံတောင်းတောင် ကြီးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ရဲ့ အထွတ်အမြတ်ထားရာနေရာလည်း ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒီလက်ပံတောင်းတောင်ကြီးပေါ်မှာ လယ်တီဆရာတော် ဘုရား ကြီး သီတင်းသုံး တရားကျင့်ခဲ့ရာကျောင်းလည်း ရှိပါတယ်။ အကုမ္ဘာ့ စစ်အန္တရာယ်မကျရောက်ပါစေနဲ့လို့ စလင်းမြို့ ကန်လယ်ဆရာတော်နဲ့ ပညောင်ပင်အိုင် ဆရာတော်ကြီးတို့ တည်ထားတဲ့ အကုမ္ဘာ့ကပ်ကျော် စေတီ လည်းရှိပါတယ်။ တောင်ခြေမှာရှိတဲ့ တုံရွာမှာလည်း ပုဂံခေတ်က နာမည် ကျော် ဆရာတော်ကြီး ရှင်မဟာကဿပရဲ့ တုံတောကျောင်း တည်ရှိပါ တယ်။ ဒီကျောင်း ဒီဘုရားတွေဟာ အခုလက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီ စီမံကိန်းကြောင့် ပျက်စီးရွေ့လျောသွားရတော့မယ့် အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်

နေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကလည်း ဒီလက်ပံတောင်း တောင် ကြေးနီစီမံကိန်းကို လုံးဝဖျက်သိမ်းပစ်ဖို့ တောင်းဆိုနေကြပါတယ်။

၄။ လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးဟာ ကျောက်ခေတ်လူသားများ မှီခို နေထိုင်ခဲ့တဲ့ သမိုင်းဝင်နေရာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတောင်ကြီးနားက ရွာပေါင်း များစွာမှာ ကျောက်ခေတ်သုံးလက်နက်ပစ္စည်းမျိုးစုံ တွေ့နေရပါတယ်။ စက္ကသိုလ်သမိုင်း ဌာနများက မကြာခဏကွင်းဆင်းလေ့လာနေရတဲ့ နေရာဖြစ်ပါတယ်။ ပါမောက္ခဒေါက်တာသန်းထွန်းက လက်ပံတောင်း တောင်တစ်ဝိုက်ဒေသသည် ကျောက်ခေတ်ဟောင်း၊ ကျောက်ခေတ်သစ် ဆူသားများနေထိုင်ရာ ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သော နှစ် ၇၀၀၀ မှ ၅၀၀၀ ခန့် အတွင်း ကျောက်ခေတ်လူများ အခြေချနေထိုင်ခဲ့ရာ နေရာဖြစ်သည်လို့ သူရေးတဲ့ မြန်မာသမိုင်းပုံစာအုပ်မှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဒီလို ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်များ တည်ရှိတဲ့ သမိုင်းဝင်နေရာ Historical Sites မှာ စက်ရုံ တွေ၊ ဆည်မြောင်းတာတမံတွေ၊ ဓာတ်သတ္တု တူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ လေယာဉ်ယုံကွင်းတွေ လုပ်ခွင့်မရှိလို့ နိုင်ငံတကာမှာ စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားကြောင်း ဒေါက်တာသန်းထွန်းက သင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ပံတောင်းတောင် ဒေသမှာ ဒီကြေးနီစီမံကိန်းကြီး စတင်လုပ်ကိုင် နေတာကို လုံးဝရပ်ပါလို့ တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။

၅။ ဒီလက်ပံတောင်းတောင် ၃၃ လုံးပေါ်မှာ ရှားပါးတဲ့ ဘယဆေး ပင်တွေပေါက်ရောက်လို့ တိုင်းရင်းဆေးအတွက် ဒီဘယဆေးပင်တွေကို ခိုခိုအားထားနေရပါတယ်လို့ တိုင်းရင်းဆေးပညာရှင် ရုက္ခဗေဒပညာရှင် ချားကလည်း ဖော်ပြကြပါတယ်။ ဒီအဖိုးတန် ရှားပါးဘယဆေးပင်များ ထာ အခု ကြေးနီစီမံကိန်းကြောင့် ပျောက်ကွယ်ရမယ့် အန္တရာယ်ကြုံ ထာရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တိုင်းရင်းဆေးပညာရှင်တွေ ရုက္ခဗေဒ ပညာရှင် တွေကလည်း ဒီလက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းကို လုံးဝအပြီး အပိုင် ဖျက်သိမ်းဖို့တောင်းဆိုနေကြပါတယ်။

၆။ ဒီလိုကျေးလက်တောင်သူလူထုတွေ၊ မြို့နေလူထုတွေ၊ အဘက်ဘက် ပညာရှင်တွေ၊ သာသနာရေး ဆရာတော်ကြီးတွေက လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီလုပ်ငန်း စီမံကိန်းကို လုံးဝအပြီးအပိုင် ဖျက်သိမ်းပေးပါလို့ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် တစ်ခဲနက် တောင်းဆိုနေကြတာဟာ ပြည်ထောင်စု သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေနဲ့ နိုင်ငံတော်သီချင်းတို့က သင်ကြားလမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း တို့ဘိုးဘွား အမွေစစ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးပြီး ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လိုကြတာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အပြုအမူမဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းတစ်ပါးကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အပြုအမူမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်အင်အားစုများကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အပြုအမူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ပြည်သူတွေကို ကာကွယ်တဲ့ အလုပ်သာဖြစ်ပါတယ်။

၇။ အခုတောင်းဆိုဆန္ဒပြကြတာဟာ ယာမြေတွေ ထိခိုက်နစ်နာတဲ့ အတွက် လျော်ကြေးတောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရွာတွေ ထိခိုက်နစ်နာတဲ့ အတွက် လျော်ကြေးတောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကြေးနီလုပ်ငန်းကြီးဟာ ပြည်သူပြည်သားတွေကို ထိခိုက်ဆုံးရှုံးစေပြီး ဒီဒေသနဲ့ တကွ နိုင်ငံတော်ကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် ပြင်မရတဲ့ အဆုံးအရှုံးကြီးတွေ ဖြစ်မှာကြောင့် ဒီကြေးနီစီမံကိန်းကို လုံးဝအပြီးအပိုင် ဖျက်သိမ်းပေးပါလို့ တောင်း ဆိုရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

လူဟာ အမှားမကင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ အားလုံး နားလည်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှားကို သိလာတဲ့အခါ ပြင်ပစ်ဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒီကြေးနီစီမံကိန်းက ရနိုင်မယ့် ဝင်ငွေဟာ၊ ဒီလုပ်ငန်းကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားမှာတွေနဲ့ မကာမိတဲ့ ထာဝရ ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်မှာမို့ လက်ပံတောင်းတောင်ကြေးနီ စီမံကိန်းကို လုံးဝအပြီးအပြတ် ဖျက်သိမ်းပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

၃၀-၉-၂၀၁၂ ရန်ကုန်

၂၉-၁၂-၂၀၁၂တွင်
မီးလောင်ဒဏ်ရာရကြသော သံဃာတော်များ

သမိုင်းတရားခံ နာမည်မည် စာရင်းကြီးထဲ အသွင်းခံရပါလိမ့်မယ်

မုံရွာမြို့ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းက အနောက်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မြစ်အနောက်ဘက်မှာ စိတန်းနေတဲ့ စိမ်းညိုပြာစိတန်းတောင်တန်းတွေကို လှမ်းမြင်ရပါတယ်။ မုံရွာမြို့နားကပ်နေတဲ့ တောင်တန်းကြီးက လက်ပံတောင်းတောင်တဲ့။ ဟိုအနောက်ဆီမှာ ပြာပြာလက်လက် တွဲယှက်နေတဲ့တောင်တွေက ကြေးစင်တောင်တဲ့၊ စံပယ်တောင်တဲ့၊ တချို့ မျက်လုံးက နိမိတ်ပုံဖော်ကောင်းလို့ ဒေစီကျော်ဝင်းတောင်လို့တောင်ပြီးစနဲ့ ခေါ်တတ်ကြပါတယ်။ မြောက်ပိုင်းနားကျတော့ မုံရွာဘက်က ငေးမော မျှော်လှမ်းရတဲ့ ကျောက်မျက်တောင်ဆိုတာရှိတယ်။ ရွေးမြန်မာဘုရင်တွေလက်ထက်က လှေတပ်အခြေစိုက်စခန်းလို့ ဆိုပါတယ်။ မြူပြာရီဝေ သိပ်လှတဲ့တောင်။

အညာက မုံရွာဟာ ပူပြင်းခြောက်ကပ်တဲ့ အရပ်မှာတည်ရှိပေမဲ့ ချင်းတွင်းမြစ်ကြီး မျက်စိတစ်ဝေး အနံ့တစ်မိုင်နီးနီး မိုးခါဆိုရင် ရေညိုပါဆောင်းနဲ့နေ့မှာ ရေပြာပြာ အမြဲစီးရှင်နေလို့ အအေးဓာတ် အလှဓာတ် ရစ်ပတ်ရရှိနေပါတယ်။ တစ်ဖက်ကမ်းက တောင်တွေရဲ့ အလှကြောင့်လည်း မိုးသောက်အရုဏ်ရောင်ဖြူလာချိန်ကအစ ညနေခင်းတိမ်ရောင်စုံ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး ဖူးပွင့်ချိန်အထိ သဘာဝအလှ ရောင်စဉ် ယှက်ပြာ

ပြက် ကြည်လက်နေပါတယ်။ ဒီမြစ်ကြီးနဲ့ ဒီတောင်စုတောင်နွယ်တွေကြောင့် မုံရွာမှာ အပူဘယ်လောက်လျော့သွားမှန်း မသိဘူး။ အလှက အပူကို ထိန်းညှိဖြေလျော့ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မုံရွာသားတွေဟာ ချင်းတွင်းမြစ်ကြီးကိုလည်း မိခင်လို ချစ်တယ် လက်ပံတောင်းတောင်၊ ကျောက်မျက်တောင်၊ ကြေးစင်တောင်၊ စံပယ်တောင်တွေနဲ့ မြို့အရှေ့ဘက်ဆယ်မိုင်ဝေးတဲ့ ကျောက်ကာတောင်တွေကို ညီအစ်ကို မောင်နှမ သွေးရင်းသားရင်းလိုချစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့လူ့သမိုင်းမှာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးကုန်ထုတ်လုပ်တဲ့ အဆင့်မှ စက်ကိရိယာတွေ တီထွင်ခိုင်းစေပြီး စက်နဲ့ ကုန်ပစ္စည်းအမြောက်အမြား ထုတ်လုပ်တဲ့ စနစ်ကို ကူးပြောင်းလာလိုက်တာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပေါပေါလောလော ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တော့ ရပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီစက်ရုံ အလုပ်ရုံတွေက လူမှာအညစ်အကြေး အမျိုးမျိုး စွန့်ရသလို မကောင်းတဲ့ အခိုးအငွေ့ အရည်အမှုန့် အစိုင်အခဲ အညစ်အကြေးတွေကို စွန့်ထုတ်ဝင်တာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ညစ်ညမ်းစေပါတယ်။ ရေပျက်၊ မြေပျက်၊ လေပျက် ပျက်စေပြီး လူတွေရဲ့ အသက်ကိုတောင် အန္တရာယ်ပေးလာပါတယ်။

ဒီစက်မှုကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းကို သူများနိုင်ငံတွေမှာ မချစ်ပေါင်းကြီးပေါင်းနေရတဲ့ ခုလိုခေတ်ကျမှ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကလည်း အိပ်မုန့်စုံမွှား ကစုန်းကဝါးနဲ့ ထလုပ်ကြတော့ အကျိုးခံစားရတာထက် အပြစ်တွေနဲ့ ပိုထိခိုက်စွန့်ခံလာရတယ်။ ခေတ်သစ်ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းရဲ့ ဆူးတွေကို ကျွန်တော်တို့ မသင်တတ်၊ မပယ်တတ်ကြသေးဘူး။ စက်မှုရဲ့ အာဟာရကို မစားရသေးခင် စက်မှုအဆိပ်သင့် ခံလာကြရတယ်။

သူများ ဆည်မြောင်း ဆည်မြောင်းဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့လည်း နေရာမကျန်တော့လောက်အောင် ဆည်မြောင်းပစ်လိုက်ကြတယ်။ ရေစီးဆင်းဖြန့်ဝေမှုတွေ အချိုးမကျလို့ ရှိပြီးသား ဥယျာဉ်သစ်ပင်တွေ လှီကုန်သေကုန်တယ်။ ရေတွင်းတွေ ရေခန်းကုန်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဲ့ဒီဆည်တွေ ရေလျှံတဲ့အခါ အောက်ခြေဒေသတွေ စိုက်ခင်းတွေ ရေပွန်း

ပျက်စီးကုန်တယ်။

လုပ်ငန်းတွေရဲ့နောက်မှာ အကျိုးအပြစ်တွေကို ဆန်းစစ်မှု ဝေဖန်မှုတွေ လုပ်ကြဖို့လိုတယ်။ ပြင်တန်တာပြင်၊ ရုပ်ပစ်တန်တာလည်း ရုပ် ပစ်ကြဖို့လိုတယ်။

မဲ့ရွာဘက်မှာလည်း ကြေးစင်တောင် စံပယ်တောင်ဆိုတာတွေကို ကြေးနီတူးဖော်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ဦးနေဝင်း အစိုးရလက်ထက်ကတည်းက စလုပ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဒေသမှာ ခေတ်မီကြေးနီ တူးဖော်ရေးတွေလုပ်မယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ပထမဆုံး ဂျပန်နဲ့ စလုပ် တယ်ထင်တယ်။ နောက် ယူဂိုဆလားဗီးယားနဲ့၊ ဟိုက စက်ရုံအဟောင်း ကြီးကို ဒီရွှေယူလာဆိုလား။ နောက် ကနေဒါနဲ့၊ နောက်ဆုံး တရုတ်နဲ့ ထင်ပါရဲ့။

နှစ် နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်လုပ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ တောင်တွေ ပျောက်သွားပါတယ်။ ပင်လယ်မျက်နှာပြင်ထက်နက်တဲ့ ကျွင်း ကြီးတွေ ကျန်နေရစ်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေနားက ယာကွက်တွေ မြေပျက်စီးသွားပြီး စိုက်ပျိုးရေးလုပ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ လူတွေရဲ့ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်း ဘဝ ပျက်သွားရပါတယ်။ ဒီလောက်မကသေးဘူး၊ ရွာကလူတွေမှာ အဆုပ်ထိခိုက်မှုတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ အဆုပ်တွေမှာ အစက်အပြောက်တွေဖြစ်ကုန်သတဲ့။ မိန်းမတွေ ရင်သားကင်ဆာအဖြစ် များလာတယ်။ သားလျှောသားပျက်ပို့ဖြစ်လာတယ်။ မွေးလာတဲ့ကလေး တွေ မသန်မစွမ်း၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မလှမပဖြစ်လာကြတယ်ဆိုတယ်။

ဒီတော့ ဒီကြေးနီလုပ်ငန်းလုပ်တာဟာ လူထုဘက်ကတော့ ထမင်း အိုးလည်းကွဲပြီ၊ လူလည်း ရောဂါစွဲပြီ၊ ကိုယ့်မြေတွေယာတွေလည်း ပျက် ကြဆုံးကြပြီ။

ကြေးနီလုပ်ငန်း အရင်းရှင်တွေကတော့ ကြေးနီတန်ချိန်ပေါင်း ငါးသိန်းကျော်ထုတ်ယူရောင်းစားပြီးပြီလို့ သိရတယ်။ ကြေးနီအလွဲသုံး စားလုပ်မှုကြီးလည်း ဆူလို့ပွက်လို့။

အခု အဲဒီကြေးစင်တောင်၊ စံပယ်တောင်တို့ထက် အဆများစွာ

ပြီးတဲ့လက်ပံတောင်းတောင်မှာ ကြေးနီထုတ်လုပ်မှုကြီးကို ဧရာမစက်ကြီး ထားကြီးတွေ သုံးပြီးလုပ်နေပြီ။ အနားကရွာ ၂၆ ရွာ ထိခိုက်မတဲ့။ ရွာသားတွေရဲ့ ယာမြေ ၇၈၀၀ ဧကကိုလည်း သိမ်းယူပြီးပြီ။ ရွာတချို့ ဆိုလည်း ရွှေ့ခိုင်းနေတယ်။

ဒီတော့ ဒီမှာလည်း လူထုနာကြပြန်ပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒီရွာသူ ရွာသားတွေက ဘဝပျက်ကြရတော့မှာကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး၊ မရပ်မနား ဆန္ဒပြနေကြတယ်။ အဖမ်းအဆီးလည်း ခံကြရတယ်။ အဖမ်းခံရတဲ့ နီနီးကလေးက အနှိပ်စက်အညှဉ်းပမ်းလည်း ခံရတယ်လို့ ထုတ်ဖော်ပြော ထယ်။

ဒီလက်ပံတောင်းတောင် စီမံကိန်းက အလွန်ကြီးကျယ်လို့ ဒီက အသုံးပြုတဲ့ အက်ဆစ်ငရဲမီးရည်တွေဟာ ယာတောတွေကိုလည်း ပျက် စေမယ်။ ဒါလောက်မက ချင်းတွင်းမြစ်၊ ဧရာဝတီမြစ်အထိ ဒီအက်ဆစ် ရည်တွေစိမ့်စီးသွားတဲ့အခါ ငါး၊ ပုစွန်တွေ သေရုံမက ဒီမြစ်ရေတွေကို သောက်သုံးမိတဲ့ လူတွေလည်း ဘေးဥပဒ်ရောက်ကြပါလိမ့်မယ်။ တိုင်း ပြည်ပျက်လောက်တဲ့ ကိစ္စကြီးပါ။

ဒါကြောင့် ဒေသခံလူထုတွေနဲ့ တကွ တစ်ပြည်လုံး ပညာရှင်တွေ၊ အနုပညာရှင်တွေ၊ ပြည်သူတွေက ဒီလက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီ မံကိန်းကြီးကို အပြီးအပြတ် ဖျက်သိမ်းပေးပါလို့ တောင်းဆိုနေကြပါပြီ။

လျော်ကြေးကလေးနည်းနည်းပါးပါးပေး၊ ချွေးသိပ်စကားကလေး နည်းနည်းပြောပြီး၊ ဒီကြေးနီလုပ်ငန်းကြီးကို ဇွတ်ဆက်လုပ်ကြရင်တော့ လုပ်တဲ့သူတွေ၊ လုပ်ခွင့်ပြုသူတွေ သမိုင်းတရားခံအဖြစ် ထာဝရ နာမည် မည်းစာရင်းကြီးထဲ အသွင်းခံရပါလိမ့်မယ်။ အမှိုက်ကစ ပြဿနာ မီးလောင် ခြစ်စေချင်ဘူး။ တိုင်းရေးပြည်ရေးမှာ အထိအခိုက် အစူးအရှ မခံနိုင် တဲ့ အခုအချိန်မှာ လက်ပံတောင်းကိစ္စကစပြီး တစ်ပြည်လုံး မီးကူးမှာကို တော့ အလွန်စိုးရိမ်ပါတယ်။ ပြည်သူ့အသံ နားမှာလျှံ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။

၄-၁၀-၂၀၁၂ (ရန်ကုန်)

ရှစ်လေးလုံးကျောင်းသားများကို 'အရှင်လတ်လတ်' တွေ့ရခြင်း

‘မိဘပြည်သူများခင်ဗျား’

‘မိဘပြည်သူများရဲ့ သားသမီးတွေဖြစ်တဲ့ ရှစ်လေးလုံးကျောင်းသားတွေကို အရှင်လတ်လတ် တွေ့ရပါတော့မယ်ခင်ဗျား’ ဟု ဆံ့ရှည်နောက်စည်းနှင့် အရပ်မြင့်မြင့် အသားညို လှလင်ကြီးက အသံအောင်မြင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

မုံရွာမြို့လယ်ရှိ မက်သဒစ်ခရစ်ယာန် အသင်းတော်၏ ရာပြည့်ခန်းမမှာ လူငယ်၊ လူကြီး၊ အမျိုးသမီး ပရိသတ်များလျှံအန်ထွက်နေ၏။ အားလုံးက စင်မြင့်ပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်နေကြ၏။ ဤပရိသတ်များမှာလည်း ကြာကြာစုရသည်မဟုတ်၊ ၁၅ မိနစ်ခန့်အတွင်း ပြည့်လျှံလာခြင်း ဖြစ်၏။ ရှစ်လေးလုံးမျိုးဆက် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ ရန်ကုန်မှ လာမည်ဆိုသဖြင့် ကြိုဆိုကြည့်ရှုနားထောင်လေ့လာကြရန် မိဘများ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၊ ညီငယ်များက အားတက်ချစ်ခင်စွာ လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ များလှစွာသော လူငယ်များမှာ ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကြီးပြီးမှ မွေးဖွားလာကြသူများ ဖြစ်သည်။ ရောင်စုံလှိုင်းကြာယပ်တို့ဖြင့် ဆင်ယင်

ထားသည့် စင်မြင့်ပေါ်တွင် အင်္ကျီဖြူ၊ ယောလုံချည် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရှစ်လေးလုံးကျောင်းသားများ ထိုင်နေကြသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ရှစ်လေးလုံး ကျောင်းသား ထွန်းမြင့်အောင်ပါ။ အခု ရှစ်လေးလုံးကျောင်းသားတွေထဲက ဘယ်သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးရမလဲခင်ဗျား’

‘မင်းကိုနိုင်’ဟု ပရိသတ်များက အော်ကြသည်။

မင်းကိုနိုင်ကို မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ၊ နွမ်းနယ်နေပုံရသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်က စာဖတ်အားကောင်းလှသော မုံရွာမြို့ကို လေးစားပါသည်ဟု ပြောပြီး၊ ဒီမိုကရေစီရရှိဖို့အတွက် အင်းစိန်ထောင်ထဲတွင် အသက်စွန့်သွားခဲ့သော မုံရွာဦးတင်ရွှေကို အလေးပြုသည့် အနေဖြင့် နှင်းဆီနီပန်းတစ်ပွင့် ချခွင့်ပြုပါဟု ပြောကာ ပန်းအိုးကြီးတွင် နှင်းဆီပန်းထိုးသည်။

ဤသို့ဖြင့် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့်တကွ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ကြသော အညတရ အာဇာနည်များအားလုံး အတွက်ပါ နှင်းဆီပန်းများချ၍ အလေးပြုကြသူများမှာ ရှစ်လေးလုံး ကျောင်းသားကိုလျင်မီခေါ် ကိုကျော်မင်းယု၊ ကိုဘသက်အောင်၊ ကိုထွန်းမြင့်အောင်၊ စမ်းချောင်းကိုကိုကြီးခေါ် ကိုသိန်းသန်းထွန်း၊ ကိုကိုလှိုင်၊ ကိုအံ့ဘွယ်ကျော်၊ ကိုသက်ဇော်၊ ကိုကျော်ဇေယျ၊ မနီလာသိန်း၊ မမီးမီးခေါ် မသင်းသင်းအေး၊ မယုယုလှိုင်။ ဤနာမည်များမှာ ယခင်က ပြင်ပ ရေဒီယိုလှိုင်းများပေါ်တွင် ပေါ်ချည်မြုပ်ချည် ကြားခဲ့ရသော နာမည်များဖြစ်ပြီး ယခုမှ လူကောင်နှင့်တကွ ‘အရှင်လတ်လတ်’ တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ရှစ်လေးလုံး ကျောင်းသားများက ခေတ်လူငယ်ဟန်ဖြင့် အသံလှိုင်းမြင့် လှိုင်းအိစကားပြောကြပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပွင့်လင်းလူ့အဖွဲ့အစည်း ဖော်ဆောင်ရေး ဆွေးနွေးပွဲကို လက်ခုပ်သံလှိုင်းတံပိုးရွာကြားတွင် ဆက်လုပ်ကြသည်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း မုံရွာမြို့၏ မြို့မ၊ မြို့ဖအဖြစ် ပဏာမ စကားပြောခိုင်းကြ၍ အနည်းအကျဉ်း ကြိုဆိုမိတ်ဆက်စကားပြောရပါ သည်။

ကျွန်တော်ကမူ သေနတ်ပြောင်းဝရေ့တွင် ရင်ပေး၍၊ အကျဉ်း ထောင်ထဲတွင် တံခါးသံတိုင်းများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ နုပျိုသော အသက်ကာလပိုင်းများ၊ တက္ကသိုလ်စာသင်ချိန်များကို စွန့်လွှတ် အဆုံးရှုံးခံ တိုက်ပွဲဝင်ကာ အောင်မြင်စွာ ခေါင်းမော၍ ပြန်လာကြသည့် ရှစ်လေးလုံးသူရဲကောင်းများကို အလှိုက်လှဲဆုံး ကြိုဆိုကြောင်း ရှေးဦး ပြောရသည်။

ယခု သူတို့ရောက်လာချိန်မှာလည်း ရှစ်လေးလုံး အရေးတော် ပုံကြီး ၂၄ နှစ်ပြည့်ချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၍ ထိုအချိန်က မုံရွာမြို့တွင် ဆင်နွှဲကြသော လူထုတစ်ရပ်လုံး ဆန္ဒပြပွဲကြီးများကို ပြန်အမှတ်ရမိ ကြောင်း ပြောမိသည်။

ကျွန်တော်က ၅ တန်းကျောင်းသား ဘဝကစပြီး ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းတို့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ကြတာတွေကို ထောက်ခံ တဲ့ ဆန္ဒပြပွဲတွေ အများကြီးဆင်နွှဲခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နဲ့ ရန်ကုန် မြို့တော်ကြီးမှာလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ ကျောင်းသားဘဝတိုးတက်ရေး တွေအတွက် ဆန္ဒပြပွဲတွေ အများကြီး အများကြီး ဆင်နွှဲခဲ့ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော့်အသက် ၈၀ ရှိသွားပြီ။ နှစ်ပေါင်း ၈၀ အတွင်းမှာ ရှစ်လေး လုံး ဆန္ဒပြပွဲတွေလောက် ကြီးကျယ်တာ မတွေ့ဖူးပါဘူး။

ကျောင်းသူ ကျောင်းသားငယ်ငယ်ကလေးတွေက ကျောင်းစိမ်း လုံချည်တွေနဲ့ ခုန်ပေါက်ဟစ်အော် ဆန္ဒပြကြတယ်။ အရပ်သားတွေ ကလည်း နေ့စဉ်အဝတ်အစားတွေနဲ့ လက်သီးလက်မောင်းတန်း ပါဝင်ဆင်နွှဲကြ တယ်။ မြစ်အနောက်ဘက် ကြေးစင်တောင်အလုပ်သမားတွေက အလုပ်

သမား ဟဲလမက် ဦးထုပ်တွေဆောင်းလို့၊ ကျေးရွာတွေက တောင်သူ လယ်သမားတွေက ဝါးခမောက်တွေဆောင်းလို့၊ တန်းဖွဲ့တပ်ဖွဲ့၊ ချီတက် ဆန္ဒပြကြတယ်။ အိမ်ရှင်မတွေကတောင် ဒယ်အိုးတွေ၊ ယောက်မတွေ တိုင်မြှောက်ပြီး ဒီမိုကရေစီရေး ကြွေးကြော်ကြတယ်။ ရဲသားတွေကလည်း ယူနီဖောင်းဝတ်ဆန္ဒပြကြတယ်။ တရားသူကြီးတွေကလည်း တိုက်ပုံ အင်္ကျီ အနက်တွေဝတ်ပြီး ရှေ့ဆုံးက ကြွေးကြော်ဟစ်အော်ကြတယ်။ စိတ်လှုပ် ရွားစရာအကောင်းဆုံးက သံဃာတော်တွေ ဆန္ဒပြကြတာပဲ။ ကျောင်း တိုက်ပေါင်းစုံက သံဃာတွေ မဆုံးနိုင်အောင် ပါဝင်ကြတယ်။ သီလရှင် ဆရာလေးတွေကလည်း တန်းရှည်ကြီးစီတန်းပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆုတောင်းရွတ်ဆိုပြီး ဆန္ဒပြကြတယ်။

ကမ္ဘာမြေ ပြောင်းပြန်လှန်သည့်နေ့။
မုံရွာမြို့၏ လမ်းကြီးများ ပြည့်လျှံသွားသည့် ထိုဆန္ဒပြပွဲကြီး များကို မျက်လုံးက ဓာတ်ပုံရိုက်ထားလိုက်နိုင်ပါသည်။

အခု အချိန်မှာတော့ အခြေအနေတွေဟာ အရင်နှစ်တွေက ထက် ပိုကောင်းလာပါတယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်လည်း လွတ်လပ် လာပြီး ရွေးကောက်ပွဲ အနိုင်ရ၊ လွှတ်တော်ထဲတောင် ရောက်နေပြီ။ အကျဉ်းထောင်တွေထဲမှာ ဆယ်စုနှစ်နဲ့ ချီပြီး အချုပ်အနှောင်ခံနေရတဲ့ ရှစ်လေးလုံးကျောင်းသားတွေလည်း ကနေ့ အပြင်ကို ရောက်လာပြီး လူ ထုအကျိုးဆောင်ရွက်နေနိုင်ကြပြီ။ ဒါမင်္ဂလာပါ။

နောက်ထပ်မင်္ဂလာများဆင့်လောင်းလာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အကျဉ်းထောင်တွေ အတွင်းမှာ ကျန် ရစ်နေသေးတဲ့ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားအားလုံးကို အမြန်ဆုံး ပြန်လွှတ် ပေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီထက်ကြီးမားတဲ့ မင်္ဂလာလည်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး ရချိန်ကစပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ပြည်တွင်း

စစ်ကြီးကို ရပ်စဲကြပြီး ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးရအောင် ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။

‘တိုင်းပြည်ကိစ္စအဝဝကိုဆောင်ရွက်ကြရာမှာ တရားမျှတမှု ရှိဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ ငါသာ သူနာနည်း မဟုတ်ဘဲ အားလုံးတန်းတူညီမျှ နိုင်ငံရေးတရားမျှတမှု၊ စီးပွားရေး တရားမျှတမှု၊ လူမှုရေး တရားမျှတမှု၊ တရားဥပဒေဘောင်မှာ တရားမျှတမှုတွေရှိအောင် ဆောင်ရွက်သွားကြရင် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီမင်္ဂလာကြီးများ ရပါလိမ့်မယ်။’

ကျွန်တော်၏ ခရီးဦးကြိုစကားကို ဖြစ်နိုင်သမျှ တိုတိုနှင့် နိဂုံးချုပ်ရသည်။

ထို့နောက် ကိုမင်းကိုနိုင်၊ ကိုလှိုင်မိစသော ခေါင်းဆောင်များက ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပွင့်လင်းလူ့အဖွဲ့အစည်း ဖော်ဆောင်ရေး ကိစ္စများကို အကျယ်တဝင့် တင်ပြဆွေးနွေးကြသည်။ မေးခွန်းများကို ဖြေကြသည်။

ရှစ်လေးလုံးကျောင်းသားများသည် အချိန်ကို စက်ယန္တရားထဲမှ အတင်းလုယူပြီး အပြေးအလွှား ဆောင်ရွက်နေကြရသည်။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျ နာကျင် မောဟိုက်နေကြသည်။

နံနက် ၇-နာရီက မုံရွာမြောက်ဘက် ၆ မိုင်ဝေးသည့် အလုံမြို့၊ ချမ်းသာကြီးကျောင်းတိုက်တွင် ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

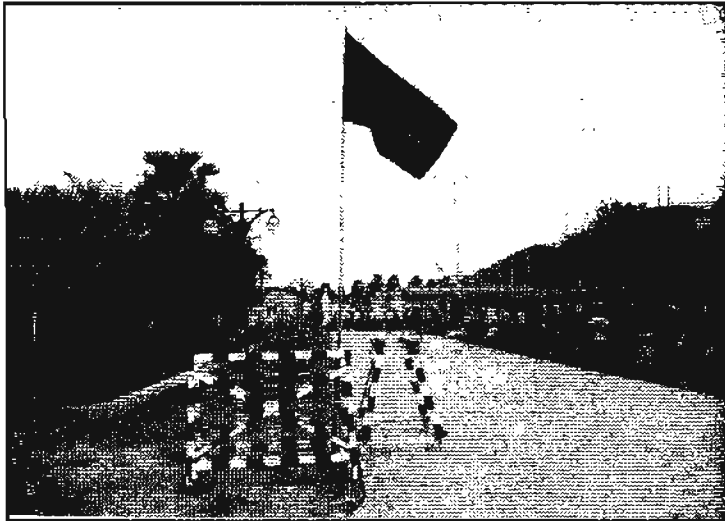
ယခု မိတ်ဆက်ပွဲအပြီးတွင် ချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက် လက်ပံတောင်းတောင်တစ်ဝိုက်တွင် ကြေးနီသတ္တုတူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းမှ တူးဖော်ထားသည့် မြေစာခဲတို့ကို ယာကွက်များပေါ်တွင် ပုံသဖြင့် စိုက်ပျိုး မြေယာ နှစ်နာဆုံးရှုံးကြသည့် တောင်သူများ၏ ကိစ္စကို သွားရောက်လေ့လာ ကူညီကြမည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ကြီး လှိုင်းမုန်တိုင်းထဲအောင် ဆန္ဒပြခဲ့ကြသော ဝက်မှေးရွာ၊ ဆည်တဲ စသည်တို့မှ လူထုများနှင့် တွေ့ဆုံကြမည်။

၆၁ အလှန် ပညာယူရမည်။

မုံရွာတွင် အိပ်စက်ခြင်းကို အတင်းလုယူမျက်စိပိတ်ကြပြီး၊ နောက်နေ့တွင် မုံရွေး၊ ကြေးမုံ၊ ရေစကြို၊ မြိုင်၊ ပခုက္ကူ၊ ညောင်ဦးဘက်သို့ ဆက်၍ ခရီးဆန်ကြမည်။ လွတ်လပ်ခြင်း အလံတော်ကို ဆက်၍ တွင်းကြပါလေလော့။

ပြည်သူကို အလုပ်အကျွေးပြုသည့် လမ်းကြီးကား အဆုံးမရှိ၊ ကြီးကျယ်ပါဘိ၊ ခမ်းနားပါဘိ၊ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပါဘိ။ သူရဲကောင်းလမ်း။

၁၃-၈-၂၀၁၂ မုံရွာ

လက်ပံတောင်တောင် ဝမ်းပေါင်ကုမ္ပဏီတံခါးဝရှိ
သံယာဇာတ်များနှင့် လူထု၏ သပိတ်စခန်း ခွပ်ခေါင်းအလံမှာ
ကျောင်းသားသမဂ္ဂအလံဖြစ်သည်

မုံရွာ လက်ပံတောင်တောင် ကြေးနီစိမ့်ကို ဖျက်သိမ်းပါ

ညနေ နေဝင်ချိန်တစ်ဝိုက်တွင် မုံရွာမြို့၏ အနောက်ဘက်ဆီသို့
ပြောရသည်မှာ အလှူတွေ ဝေလက်ဖူးပွင့်တောက်ပနေသည်များကို
သွေမလွဲ မြင်ရပါသည်။ မုံရွာ ညနေအလှူမှာ ကမ္ဘာမြေပေါ်ရှိ အလှူဆုံး
တွေထဲမှာ မုချအပါအဝင် ဖြစ်ပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ မုံရွာသားများသည် ညနေဆိုလျှင် ချင်းတွင်း
မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် စက်ဘီးစီးသူက စီးကြသည်။ လမ်းလျှောက်သူက
လျှောက်ကြသည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းညောင်ပင်ကြီးများ၊ မန်ကျည်း ပင်
ကြီးများ၊ ကုက္ကိုပင်ကြီးများအောက်တွင် ထိုင်ရင်း၊ ရပ်ရင်း၊ ငေးရင်း၊
တေးပြောရင်း ချင်းတွင်းနေဝင်ချိန် အလှူရှုကြပါသည်။

မုံရွာမြို့သည် တောင်မြောက်ဆယ်မိုင်မက ရှိသည်။ မြို့၏
အနောက်ဘက်မှာ ချင်းတွင်းမြစ်ကြီး တေးဆိုရင်း စီးဆင်းနေသည်။
ဆောင်းရာသီ၊ နွေရာသီတို့တွင် မြစ်ရေစီးကြောင်းမှာ ပြာနေသည်။ ငြိမ်ငြိမ်
လှလှရွှရွ ညင်ညင်ဆင်မယဉ်သာလိုစီးသည်။ မြစ်ထဲတွင် ဖြူဝင်းလျှပ်လျှပ်
သဲသောင်ပြင်ကြီးများ တစ်ဝန်းတစ်ဝိုက် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ရှိသည်။ မြစ်ရေ
ပြာရီက သဲသောင်ရွှေဖြူ ပြန့်ကြီးများကြားတွင် လှည့်ပတ်စီးသည်။ လူကူး
ဖြတ်လျှင် ရမတတ်။ သို့သော် မရတတ်။ နွေချင်းတွင်းက စိမ်းရင့် ပြာဝါ

တသိမ့်သိမ့်စီးနေသည်။ ကြည်မြဲလျှပ်လက်၊ ရွှေရောင်မြဲရောင် ဟင်္သာ
မောင်နှံများ၊ ချစ်တေးသံဝိုဂေါ၊ ဝိုဂေါ အောင်တော်ခေါ်ကျ၊ ပျော်မြဲ
ဝဲပျံနေကြသည်။

မိုးရာသီတွင်ကား ချင်းတွင်းမြစ်သည် အနံတစ်မိုင် နီးပါး ကျော်
လျားစန့်လျက် ဧရာမလှုပ်ရှားရေပြင်ထူထည်ကြီးကို မဟာမောင်တ
တယ်အားဖြင့် ထုလုပ်ဖန်ဆင်းထားပြီး မြင်းများဒုန်းစိုင်းနေသလို ရေညှိ
ဝါပြင်ကြီးပေါ် ဖန်ဖြူသားရောင်လှိုင်းများ တဝန်းဝန်းပျံသန်းထကြ စီးဆင်း
နေသည်။ အသည်းတုန်ချင် ယားချင်အောင် ကြောက်ခမန်းလိလိ မြစ်ရှည်
ကြီး။ ဤမိုးရာသီတွင် နေဝင်ချိန်တစ်ဝိုက်၌ အနောက်မြို့ပြင်ဆီမှာ တိမ်တောင်
တိမ်ပန်းများ ပုစွန်ဆီရောင်၊ ပတ္တမြားနီရောင်၊ ပိတောက်ရွှေဝါရောင်၊
ငှက်ဝါရောင်၊ နီလာပြာလဲ့ရောင်၊ စလင်းသားပြာကြည် အေးရောင်၊ ခရမ်း
ရင့်ရောင်၊ မရမ်းစေ့ရောင်၊ မှိုင်းပြာကြည်ကြောင် ကျောက်ရောင်၊ တစ်ခါ
တစ်ခါ နှင်းဆီပန်းနုရောင် အရောင်မျိုးစုံ ဝင်းလက်ကစားနေသလို
တိမ်တို့မှာလည်း ဆင်ပုံ၊ နဂါးပုံ၊ ခြင်္သေ့ပုံ၊ ဝက်ပုံ၊ ငှက်ကြီးပုံ စသည်
ပုံမျိုးစုံ ရုပ်ပြောင်းနေကြသည်။ မုံရွာညနေ လှမှလှပါပေ။ တစ်ခါတစ်
ဝင်တော့မည့် နေနီလုံးကြီးက ချင်းတွင်းမြစ်မှိုင်းပြာပေါ်တွင် အနီလင်း
ကြောင်းကြီး၊ ရွှေဝါလင်းကြောင်းကြီး တလက်လက်ထိုးပေးနေသေးသည်။
ညနေ၏ ဇာတ်ဖြည့်ရုပ်ကလေးပမာ တံငါလှေငယ်များက မြစ်ပြာလင်း
ရီပေါ်မှာ တရွေ့ရွေ့လှော်ခတ်သွားကြသေး။

ချင်းတွင်းညနေရီ ဤမျှလောက်လှရာတွင် အားဖြည့်ပေးနေ
သော သဘာဝအကူအားကြီး ရှိနေ၏။ ထိုသဘာဝ အကူကား မုံရွာမြို့
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဘက်ကမ်းရှိ လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးပေါ်
တည်း။ မုံရွာသားများက လက်ပံဒေါင်းဟု အသံထွက်ပါသည်။ စာလုံး
ရေးပုံနှင့် အသံထွက်ပုံ ကွာတတ်ပါသည်။ ဆားလင်းကြီးကို ဆလင်း၊
ဆားထုံးကို ဆထုံး၊ ယင်းမာပင်ကို ယင်းမပင်၊ ဒီပဲယင်းကို ဒပယင်း၊
တန့်ဆည်ကို ဒယယ်၊ အရာတော်ကို အရဒေါ်။

လက်ပံတောင်း တောင်ကြီးသည် ခန့်မှန်းခြေ တောင်မြောက်
မိုင်ခန့်၊ အရှေ့အနောက် ၅ မိုင်ခန့်မျှလားထင်သည်။ ကျွန်တော်
တစ်ဖုန်းအတိုင်းအတာ လွဲချင်လွဲနိုင်ပါသည်။ အမြင့်အားဖြင့် ပေ ၂၀၀
၂၅၀ ကျော်အထိ ရှိမလားထင်သည်။ တောင်ငယ် ၃၃ လုံး စုပေါင်း
ထည်နေသည့် တောင်တန်းဖြစ်သည်။ ဤတောင်ငယ်တို့၏ အလယ်
တွင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားအားထုတ်တော်မူခဲ့သည့် နေရာ
တည်းရှိသည်။ တောင်ကြားကျောင်းဟု ခေါ်ကြသော ဘုန်းကြီးကျောင်း
ရှိသည်။ ဘုရားစေတီရှိသည်။ ဤလက်ပံတောင်းတောင် တစ်ဝိုက်တွင်
ရွာပေါင်း ၂၆ ရွာကျော်ရှိသည်။ ဤတောင်ခြေတစ်ဝိုက်ရှိ မြေများကို
တွန့်ယက်လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြသည်။ ယင်းသို့မီခိုနေရသည့် မြေဧက
၇၀၀ ကျော်ရှိသည်။ တောင်ကြီးပေါ်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင် များရှိ
သည်။ ရွားပါးဘယဆေးပင်မျိုးစုံရှိသည်။ ထိုဘယဆေးပင်များဖြင့်
ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ပြီး လူတို့၏ ကျန်းမာရေးကို စောင့်ရှောက်ရသည်။ ယခု
ဤသဘာဝ၏ လက်ဆောင်မွန်တို့ကို စက်ယန္တရားကြီးများက အကုန်
ပြုဖျက်ပစ်တော့မည်။

ထိုထက် အဆတစ်သန်းဆိုးသည်ကား ဤလက်ပံတောင်း ကြေးနီ
ထုပ်ငန်းမှ သုံးသည့်အက်ဆစ်ဇရဲမီးရေတို့သည် မြေဧက ၇၀၀ ကျော်ပေါ်
တွင် စိမ့်ဝင်သွားပြီး ထိုအက်ဆစ်ပျော်ရည်တို့သည် ချင်းတွင်းမြစ်အတွင်း
စိမ့်ဝင်လာမည်။ ထို့နောက် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း စီးဝင်မည်။ မြန်မာ့
ဝင်လယ်များအထိ ရောက်မည်။ ငါးပုစွန်တွေ သေကုန်မည်။ လယ်ယာ
တွင်းများ မြေပျက်ကုန်မည်။ စိုက်မရ ဖျိုးမရနှင့် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး
အငတ်ဘေးဆိုက်မည်။ အတိုချုပ်လျှင် ဤကြေးနီစိမ့်ကိန်းကြီးကြောင့်
သားစဉ်မြေးဆက်အထိ တစ်ပြည်လုံးပျက်စီးခံရဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

ဤသို့ တစ်ပြည်လုံး ပျက်လောက်အောင် ဆိုးသည့် လုပ်ငန်းကြီး
ကို မုံရွာချင်းတွင်းနယ်သားများက လက်မခံလိုပါ။ ရသမျှအကျိုးအမြတ်
များကိုလည်း တရုတ်အရင်းရှင်ကြီးများက ယူသွားကြမည်။ ဗိုလ်ချုပ်

များ၏ အရင်းအများဆုံးပါသော ဦးပိုင်ကုမ္ပဏီက တစ်ဝက်၊ တရုတ်ကုမ္ပဏီက တစ်ဝက်ရမည်ဆိုသည့် စာချုပ်ပေါ်က ကိစ္စပင် ပျက်ပြားပြီး ဦးပိုင်ကုမ္ပဏီ၏ အစုရှယ်ယာများကို တရုတ်ကုမ္ပဏီထံ အကုန်လွှဲပေးပြီးပြီဆိုသော ကောလဟာလများ ပြန့်နေသည်။ ဆိုင်ရာတို့ကလည်း လူထုကို အသိပေးမှု မလုပ်ကြ။ သူတို့လုပ်ငန်းများမှာ လူတွေရွေးချယ် ပြသည်နည်းဖြင့် လုပ်ကြသည်သာ များသည်။ လူတွေ နစ်နာလည်သူတို့နှင့် မဆိုင်သလို၊ တိုင်းပြည်ဖျက်မည့် အန္တရာယ်ရှိလည်း သူတို့မှာ မဆိုင်သလို။

သူတို့ကတော့ ဒီက ကြေးနီတွေကို ယူမည်။ ကျည်ဆန်၊ ဗုံးဆန် အမြောက်ဆန် လုပ်မည်။ လူ့အသက်တွေကို ဖျက်ဆီးဦးမည်။

ဒီမှာလည်း ဒီကြေးနီကြောင့် လူတွေ ဘဝဖျက်မည်၊ တိုင်းပြည် ဖျက်မည်၊ တတိတိ အသက်တွေ သေမည်။

ဟိုမှာလည်း လူ့အသက်တွေ သတ်ဖို့ ဤကြေးနီများကို သုံးမည်။ ဘယ်မှာလဲ ကောင်းကွက်။

ဤလက်ပံတောင်းတောင်ကြီး အဖျက်ခံရ၍ မုံရွာလူထု၊ ချင်းတွင်း လူထုတို့မှာ ဘဝအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပျက်၊ အသက်ထိခိုက်ကြရသည်။ သာမက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိမိတို့ မျက်စိရှေ့တွင် မြရောင်၊ နီလာရောင်၊ ပယင်းရောင်၊ ပန်းရောင် ရွှန်းမြတောက်ပနေသည့် သဘာဝမျက်ရွံ့ ရတနာကြီးကို ဆုံးရှုံးကြရမည်။ ရသတန်ဖိုးထာဝရဆုံးရှုံးသွားကြရတော့မည်။

ထို့ကြောင့် လက်ပံတောင်းတောင်ကြီး စီမံကိန်းကို လုံးဝအပြီး အပြတ် ဖျက်သိမ်းရေးကို တောင်းဆိုပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ကာကွယ်ရန် မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားအားလုံး သတိရှိကြပါကုန်လော့။ အဝတ်အဆင်မကွဲ ညီညီညွတ်ညွတ် လက်တွဲ ဆောင်ရွက်ကြပါလော့။

၁၆-၉-၂၀၁၂ (မုံရွာ)

မုံရွာမြို့၏ ပြုလည်ဆွဲကြီး ပျောက်ဆုံးတော့မည်

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ဇာတိလယ်ဇင်ရွာမှ မုံရွာမြို့သို့ သွားသောအခါ ရွာအနောက်အထွက်တွင် ပြာပြာညိုညို ထန်းတောကြီးကို မြင်ရပါသည်။ ထန်းပင်လုံးနက်ပြာမြင့်မြင့်ကြီးများကြားတွင် အရှေ့မှ ကြွတက်လာသည့် နေရောင်ဖြင့် လင်းလင်းလက်လက် မြစိမ်းရောင် တောက်နေသော တောင်တန်းမြင့်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။ မဟာဆန်လိုက် တာ၊ ထိုတောင်ကြီးမှာ လက်ပံတောင်းတောင် ဖြစ်သည်ဟု ဖခင်ကပြောပါသည်။ မြို့နားသို့ကပ်လာသောအခါ ပေတစ်ရာလမ်းက ချင်းတွင်းမြစ်နှင့် လှည့်ပြေးပါသည်။ လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးနှင့်လည်း ယှဉ်ပြေးပါသည်။ မြစ်ထဲတွင် လှေများကရွက်ဖွင့်လျက် တောင်လေ၏ အားဖြင့် ခုတ်ဘီးထက်မြန်မြန် တရွဲရွဲရွက်တိုက်ပြေးပါသည်။ မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ရွက်လှေအရိပ်များ ပြေးနေသည်။ လှေအရိပ်များနှင့် အတူ တောင်အရိပ်ကြီးကိုလည်း မြင်ရသည်။ ရေပြင်ပေါ်က အရိပ်တောင်။ မြေပြင်ပေါ်က စိမ်းစိမ်းပြာပြာတောင်။ ကြည့်မဝသည့် လှုပ်ရှားအရိပ်များ၊

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း တောင်ကြီး၏ အရောင်မှာ အပြာလက်သည့် နေရာ လက်၊ အဝါယှက်သည့် နေရာယှက်၊ အစိမ်းပက်သည့်

နေရာ ပက်၊ ရောင်မျိုးစုံ ယှက်သန်းလင်းလက်နေသည်။ တောင်အောင်
ခြေမှာ အရောင်ရင့်ရင့်၊ တောင်လုံးများကြားတွင် အရောင်ရွန်းလက်
အထက်ပိုင်းတွင် ဝါဝါဖြာလင်း။ တောင်ကြီး၏ အရောင်မျိုးစုံ ယှက်
ယှက်သန်းသန်း အလင်းကွက်တွေ ဝေနေသည်ကို ကြည့်၍ မဝ ကြည့်
နေရသည်။

ပုံပန်းသဏ္ဌာန်အားဖြင့် တောင်တန်းကြီး၏ တောင်ဘက်ပိုင်း
မှာ မီးတောင်အေးပမာ မိုးမိုးပြန်ပြန် မုန့်ပေါင်းဆင်း ပြေးသွားသည်။
မြောက်ဘက်ပိုင်းမှာ ဆင်ကြီးနာမောင်းဆင်း၍ ဝပ်နေသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။
တောင်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို မုံရွာသားများက အမျိုးမျိုးမြင်ကြသည်။ ကဏ္ဍ
ဆရာဘုတလင်ချစ်လေးက ဤလက်ပံတောင်းတောင်မှာ မုံရွာမြို့၏ မျက်နှာ
မွေးဖြစ်သည်ဟု မြင်သည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းသို့ ရေဆင်း၍ သောက်
နေသည့် ဆင်နက်ပြာကြီးဟု ထင်သူကထင်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့
လက်ပံတောင်းတောင်သည် မုံရွာ၏ မြလည်ဆွဲထင်သည်။ ဖိုဝန်းတောင်
ကိုမူ ပိန်းကောလေ့ကြီး မှောက်ထားပုံနှင့် တူသည်ဟု ပြောကြသည်။

ဟိုအရင်က မုံရွာမှာ ဖိုဝန်းတောင်သို့ သွားသောအခါ လမ်း
မှာ စံပယ်တောင်၊ ကြေးစင်တောင်တို့ကို မလွမ်းမကမ်းမှာ မြင်ရပါသည်။
ထိုစဉ်က ထိုတောင်များတွင် ကြေးနီတူးဖော်ခြင်းမလုပ်ရသေးပါ။ တောင်နှစ်
လုံးသည် မွေးယှက်နေကြရာ ဒေသကျော်ဝင်းတောင်ဟု လူများက ခေါ်
တတ်ကြသည်။ ထိုစဉ်ကမူ ထိုတောင်များမှာ အမိုးအမောက်တွေနှင့်
ယနေ့ကား ပင်လယ်ပြင်ထက်နက်အောင်ပေ ၁၀၀၀ နီးပါးနက်ရှိုင်းသော
ဧက ၇၀ ကျယ် ဧရာမကျင်းကြီး ဖြစ်နေပြီဟု သိရ၏။ ထိုတောင်များမှာ
ရသော ကြေးနီတန်ချိန် ငါးသိန်းကျော်ကို ထုတ်ယူငွေလုပ်လိုက်ကြပြီး
အနားရှိ ရွာများမှာကား စိုက်ပျိုးမြေတွေ အကုန်ပျက်သည်။ ရေတွင်း
တွေအကုန်ပျက်သည်။ လူစဉ်မမီသည့် ကလေးများ မွေးလာကြသည်။
ရောဂါဆိုးများ ဖိစီးနှိပ်စက်လာသည်။ မြေပျက်၊ ရေပျက်၊ ရွာပျက်၊
လေသန့်ပင် အသက်ရှူစရာ မရတော့။

ကြေးနီတူးဖော်မှုမှာ လူထုအတွက် ဆိုးကျိုးများသာ ခံမဆုံး
ခံကြရသည်။ သူဦးများအတွက်သာ အကျိုးရှိကြသည်။ ကြေးနီဦးမှုကြီး
တို့ ဂျာနယ်အချို့တွင် တွေ့ရသည်။

ဤရှေ့သွားဖြစ်သော စံပယ်တောင်၊ ကြေးစင်တောင်တို့၏ နမူနာ
တို့ ကြည့်၍ ယခု လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီလုပ်ငန်းကား အများ
ကြီး ပိုဆိုးမည့် အခြေအနေရှိသည်။

ယခုပင် လက်ပံတောင်းတောင် တစ်ဝိုက်ရှိ ရွာ ၂၆ ရွာက
လုပ်ကိုင်နေသော စိုက်ပျိုးမြေ ဧက ၇၈၀၀ ကျော်ကို သိမ်းယူပြီးပြီ။
ရွာ ၄ ရွာကို အဝေးသို့ နှင်သည်။ ရွာဘုန်းကြီးပင်မှ နှင်ထုတ်ခံရသည်။
စာသင်ကျောင်းများကိုလည်း နှင်ထုတ်သည်။ ရွာသူ ရွာသားများမှာ
လုပ်စားစရာ မြေမရှိကြတော့။

ကြောက်စရာကောင်းသည်မှာ ကြေးနီလုပ်ဖို့အတွက် မြေဧက
၇၈၀၀ ပေါ်မှာ အက်ဆစ်ငရဲ မီးရည်များ ဖျန်းမည်။ ထိုအက်ဆစ်တို့
သည် မြေကြီးကို အဆိပ်သင့်ပျက်စီးသွားစေရုံသာမဟုတ်၊ ချင်းတွင်း
မြစ်ထဲသို့ တစ်မိုစီမိုစီးဆင်းသွားကာ မြစ်ရေကို အဆိပ်သင့်စေမည်။
ငါးပုစွန် ရေသတ္တဝါတို့ကို သေစေမည်။ ထိုအက်ဆစ်ရည်သည် ဧရာဝတီ
မြစ်တွင်းသို့ပါ ဆက်စီးသွားပြီး ဧရာဝတီ ငါးပုစွန်များကို သေစေမည်။
ဧရာဝတီရေလွှမ်းသည့် လယ်မြေများကို အဆိပ်သင့်ပျက်စီးစေမည်။ စပါး
ကောက်ပဲ စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်မှု ပျက်စီးစေမည်။

ဤကြေးနီလုပ်ငန်းလုပ်သည့်အတွက် လူထုမှာ ရက်ရက်စက်
စက် သားစဉ်မြေးဆက်နာမည်။ တိုင်းပြည်လည်း နာတာရှည်ကြီး နာ
မည်။ ဤလုပ်ငန်းမှ တိုင်းပြည်က ပြန်ရနိုင်သည့်ဝင်ငွေနှင့် တိုင်းပြည်နှင့်
လူထုအနှုံးကြီး ရှုံးစရာတို့မှာ ထေ၍ မရနိုင်အောင် အနှုံးကြီးပါလိမ့်မည်။

မုံရွာ ချင်းတွင်းနယ်သူ နယ်သားတို့မှာလည်း ဤလုပ်သော
တောင်ကြီးကို ထာဝစဉ် ဆုံးရှုံးသွားကြရလိမ့်မည်။ သူတို့၏ မြလည်ဆွဲ
ကြီး ပျောက်သွားခံရပါလိမ့်မည်။

တောင်သူတွေ မြေဆုံး၊ ရေဆုံး၊ သားသမီးလူလုံးမလှ အင်္ဂါမစုံ
မြို့လူထု နယ်လူထုတွေ သူတို့၏ မြလည်ဆွဲကြီး ဆုံး။ မုံရွာမြို့၏
အလှဆုံးပန်းချီကားကြီး ပျက်။ ရသတန်ဖိုးတွေဆုံး။

တိုင်းပြည်မှာလည်း ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်၊ ဧရာဝတီ
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အထိ အနာကြီး နာနိုင်သည်။ နာဂစ်မုန်တိုင်းက ရက်ပိုင်း
တိုက်ပြီး ဖျက်ဆီးသည်။ ဤကြေးနီလုပ်ငန်းကြီးက ထာဝရ ဆိုးကျိုး
တစ်သိတစ်တန်းနှင့် အချိန်ကာလရှိသမျှ အနာကြီးနာနေအောင် လုပ်လိမ့်
မည်။

နိုင်ငံတော်၏ အကြီးအကဲများသည် တိုင်းပြည်အတွက် ရစရာ
နှင့် ဆုံးရှုံးစရာများကို ချိန်စက်စဉ်းစား၍ နိုင်ငံအတွက် လူထုအတွက်
အသက်သာဆုံးလမ်းကို စဉ်းစားရှာဖွေသင့်သည်။ best option ကို
ရွေးချယ် ရလိမ့်မည်။

ဤကိစ္စသည် တိုင်းတစ်ပါး ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းမဟုတ်ပါ။
မိမိနိုင်ငံ မိမိလူမျိုးများကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေး လုပ်ငန်းသာဖြစ်သည်။
အမြော်အမြင်ကြီးသော ပြည်ချစ်လုပ်ငန်းသာ ဖြစ်သည်။

မှားခဲ့မိသော အမှားကို ဆက်မှားလျှင် တစ်ပြည်လုံး ကြေးနီ
တွင်းထဲ စုံးစုံးနစ်ကြရဖို့ ရှိလိမ့်မည်။

အမှားကို မြင်၍၊ အမှားကိုသိ၍၊ ထိုအမှားကို စွန့်ပစ်ခြင်းမှာ
သူတော်ကောင်းတို့ လုပ်ကောင်းသောအရာသာ ဖြစ်သည်။

မုံရွာခရိုင်၊ ဆားလင်းကြီးမြို့နယ်၊ လက်ပံတောင်း ကြေးနီစီမံ
ကိန်းကို အပြီးအပြတ် ဖျက်သိမ်းခြင်းသည်သာ အသက်သာဆုံးလမ်း၊
တိုင်းပြည်နှင့် လူထုအသက် ဆက်ရှုနိုင်ဖွယ်ရာ လမ်းဖြစ်ပါသည်။

၁၈-၉-၂၀၁၂ မုံရွာ

တန်ပိုဂိတ်မှ ငြိမ်းချမ်းရေးသို့

လက်ပံတောင်းတောင်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နီးနှောဖလှယ်ပွဲ
တက်ရောက်ရန် ၈၈ မျိုးဆက်ကျောင်းသားများက ဖိတ်ကြားသဖြင့် မုံရွာ
မှ ရန်ကုန်သို့ မိုင် ၅၀၀ ခရီး ချီတက်လာရပါသည်။

ယခုအခါ မော်တော်ကားများ ကလည်းကောင်း၊ လမ်းကလည်း
ကောင်းသဖြင့် ခရီးအဆင်ပြေပါသည်။ မုံရွာမှ ည (၇) နာရီထွက်၊ ရန်
ကုန်သို့ နံနက် (၆) နာရီခွဲဆိုက်။

ကျွန်တော်တို့ ဆယ်တန်းအောင်သော ၁၉၄၉ က မုံရွာ-မန္တလေး
၈၄ မိုင်ခရီးကို လေးရက်ကြာအောင် သွားခဲ့ရပါသည်။

ယခုတလော ဘခက်၏ ဘခက်အကြောင်းစာအုပ် ဖတ်ရသော
အခါ သုံးပါတီ ညီညွတ်ရေးအစည်းအဝေး လုပ်ဖို့အတွက် သခင်စိုးက
တွံတေးဘက်မှ ပခုက္ကူသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားခဲ့ရသည်။ သခင်သန်းထွန်းက
ပဲခူးရိုးမဘက်မှ ပခုက္ကူသို့သွားရသည်။ သူတို့ခရီးများမှာ အများအားဖြင့်
ခြေသာလျှင် ယာဉ်ရှိကုန်၏ဟူသော ခြေကျင်ခရီးများသာ ဖြစ်တတ်
သည်။

ယခုကျွန်တော်တို့ အသွားအလာလွယ်ကူလှပါပြီ။

သို့သော် မုံရွာမှ ထွက်လာသော ရွှေစင်စကြာကားကြီးမှာ စစ်ကိုင်း
 ရောက်ခါနီး တန်ပိုဂိတ်တွင် နာရီဝက်ခန့် ရပ်နေရသည်။ တန်ပိုကြေးနှင့်
 ပတ်သက်၍ ဂိတ်အမှုထမ်းနှင့် ကားဆရာတို့ စကားများနေကြ၍
 ကားမှာ နာရီဝက်ကြာအောင် လမ်းပိတ်ထားခံရသည်။ ခရီးသည်များ
 စိတ်မချမ်း မသာ ဖြစ်ကြရသည်။ လက်တွေ့ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်မှုတွင်
 ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရော စိတ်ဓာတ်ကို စိုက်ထူထားကြသည်။
 လူထုအကျိုးဆိုသည် နားမလည်။

ရန်ကုန်တွင် လက်ပံတောင်းတောင်ကြေးနီစီမံကိန်း နှီးနှောဖလှယ်
 ပွဲတွင် ပညာရှင်တစ်ဦးက အချို့သော ဝန်ထမ်းများ အကိုင်အတွယ် ကြ
 မ်းတမ်းမာကျောကြသည်နှင့်ပတ်သက်၍ ဝန်ထမ်းများအား ယဉ်ကျေး
 မှုသင်တန်းပေးသင့်သည်ဟု ပြောသည်။

ဝန်ထမ်းသည် ရှေးရှင်ဘုရင်လက်ထက်မှစ၊ ကိုလိုနီအလယ်၊
 မျက်မှောက်ခတ်အထိ သူ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို အထက်မှစီးဆင်း
 လာသည်ဟုသာ နားလည်၍ အထက်အကြိုက် တင်းတင်းမာမာလုပ်နေ
 သာ အရိုးစွဲနေသည်။ အာဏာပိုင်သူအစစ်မှာ ပြည်သူလူထုဖြစ်သည်ဟူ
 သော အသိကို ဘယ်လိုမှ မရခဲ့ရှာ။ (ပြည်သူကကော တကယ်ပိုင်ရဲ့လား
 ဟု) ထိုအယူမှားဖြင့်ပင် ယခုအထိ ပြည်သူလူထုကို ကျေးဇူးရှင်
 ဟူ၍မသိ၊ ကိုယ်နှိပ်စက်ချင်လျှင် နှိပ်စက်၍ရနိုင်သည်ဟု မောဟဖုံးနေ
 ကြလေသည်။ ဤအစွဲကို ပြင်နိုင်သောနေ့သည် ပြည်သူတို့မင်းကောင်း
 ရသောနေ့ဖြစ်လိမ့်မည်။

တစ်ခါက သမိုင်းဆရာတစ်ဦး ပြောသောစကားကို ပြန်ကြား
 ယောင်နေသည်။ ရှင်ဘုရင်တွေက တိုင်းသူပြည်သားကို ရင်ဝယ်သားလို
 သဘောထားပြီး အုပ်ချုပ်ပါတယ်ဆိုသည့် စကားက စကတည်းက မှားလာ
 သည်။ တိုင်းသူပြည်သားက ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ရင်ဝယ်သားလား။ ရှင်ဘုရင်က
 တိုင်းသူပြည်သားရဲ့ ရင်ဝယ်သားလား။ အာဏာကိုင်ထားသူက အာဏာ
 ပိုင်သူလား။ အာဏာပိုင်သူအစစ်က ဘယ်သူလဲ။

ဤအခြေခံသဘောကို ဝန်ထမ်းတွေ (မင်းစေ့စေ့၍ အမြင့်ဆုံး
 နားလည်ကျင့်သုံးလာလျှင် တိုင်းပြည်မှာ မင်းကောင်း
 မင်းမြတ်ရပြီဟု ဆိုရမည်။

ကိုယ်ကိုင်ထားသောလက်နက်၊ ကိုယ်ရထားသော လုပ်ပိုင်ခွင့်
 ဆိုသည် ပြည်သူက (ယာယီ) အပ်နှင်းပေးထားတာသာဖြစ်ကြောင်း သိကြ
 သွင် ပြည်သူ့အပေါ် နေလို မီးလို ကျင့်ကြတော့မည်မဟုတ်။

ဇစ်မြစ်ကိုရှာမိသည်။ အကြောင်းကြောင်း စဉ်းစားလိုက်လျှင်
 ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် ပြည်တွင်းစစ်သည် အဆိုးပေါင်းအသင်္ချေပေး
 သည်ဟု ပြောရတော့မည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် ဤပြည်သားတွေသေ
 ကြ နာရ ပစ္စည်းပျက်ကြရသည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် လူတွေအဆင်း
 ရဲကြီး ဆင်းရဲရသည်။ အနှိပ်စက်ခံရသည်။

ဤပြည်တွင်းစစ်ကြီးကို အပြုတ်တိုက် လမ်းစဉ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်
 သည့် ဖဆပလ အစိုးရကြီး ပြုတ်ကျပျက်စီးသွားပြီ။ ပထစ အစိုးရကလည်း
 ထိုလမ်းစဉ်အတိုင်းဆက်လုပ်ရာ ပထစအစိုးရ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဦးနေ
 ဝင်းအမျိုးပြုသော အစိုးရအဆက်ဆက်ကလည်း ပြည်တွင်းစစ်ကို သဲကြီး
 မဲကြီးတိုက်ရာ ဦးနေဝင်း၏ အစိုးရများ ပြုတ်ကျပြီး နောက်ဆုံး သူကိုယ်
 တိုင်ပင် မရှုမလှ သားကောင်ကြီးဖြစ်သွားပြီ။

အခြားတစ်ဘက်ကလည်း ပြည်တွင်းစစ်ကို တိုက်ကြသော အဖွဲ့
 အစည်းများ၊ ခေါင်းဆောင်များလည်း ပျက်စီးကြရလေသည်။

ပြည်တွင်းစစ်ဘီလူးကြီးသည် သူနှင့်ထိစပ်မိသမျှသူအားလုံးကို
 ဖျတ်ဆီးချေမှုန်းပစ်သည်။

သူနှင့်မထိတွေ့ကြမှ ပြည်တွင်းစစ်ကို အမှန်တကယ် ရပ်စဲကြ
 ၇ ဘီလူးစားခံရမည့်ဘေးမှ လွတ်လိမ့်မည်။

နောက်ဆုံး နိုင်ငံတော်ကြီးတစ်ခုလုံးပင် ပြည်တွင်းစစ်ဘီလူးကြီး
 ကြောင့် နိုင်ငံသားတွေသေ၊ အဖိုးတန်ခေါင်းဆောင်တွေသေ၊ အနုပညာ
 ရှင် အတတ်ပညာရှင်တွေ သင်းကွပ်ခံရ၊ နိုင်ငံတော်ကြီး အဆင်းရဲဆုံး

နိုင်ငံအဖြစ် ဒေဝါလီခံရ၊ သမီးပျိုများ ပျက်စီးကြ၊ သားငယ်များ ကျွန်ုပ်တို့ ခံရ။

ထို့ကြောင့် ပြည်တွင်းစစ်ကို ရပ်ကို ရပ်မှ ဖြစ်မည်။

ပြည်တွင်းစစ်ကို ရပ်နိုင်ဖို့ တန်းတူညီမျှ သဘောထား၊ တရားတူမှုတို့ကို ကိုင်စွဲရမည်။

ယခုတလော အမေရိကန်သမ္မတရွေးပွဲအတွက် စကားစစ်ပစ်နေကြရာတွင် လက်ရှိသမ္မတ အိုဘားမားက ယှဉ်ပြိုင်ဘက် ရွန်နီအေ ခင်ဗျားအရှေ့အလယ်ပိုင်းမှာ နောက်ထပ်စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်စေချင်သလို ဟု မေးလိုက်သည်။

စစ်ကို ဘယ်သူမှ မလိုလားကြပါ။ စစ်က စစ်တိုက်သူကိုယ် မချန် ဝါးစားတတ်ပါသည်။

သတိချပ်ကြပါတော့။

တရားမျှတမှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ညီညွတ်ရေးသာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ဆက်ဆေးကြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်ကို အခြေခံ၍ လက်တွဲကြပါတော့။

၄-၁၀-၂၀၁၁

အရောင်ကလေးတွေနဲ့သတင်းစာတွေ

ယခုအောက်တိုဘာလထဲတွင် မြန်မာနိုင်ငံရှိ အစိုးရထုတ်သတင်းစာများ ဆေးရောင်စုံပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြောင်းလဲခြင်းတက်လာမှုပါပဲ။ အရောင်အသွေးတွေနှင့် ကြည်လင်ပါသည်။ စုံပြည်ပါသည်။ စာဖတ်သူကို ဆွဲဆောင်အားတစ်ခု တိုးလာပါသည်။

သတင်းစာသည် နေ့စဉ်သတင်းများ၊ နေ့စဉ်ကိစ္စများကို ဖော်ပြနေသည့်ဖြစ်ရာ နေ့စဉ်ဘဝနှင့် မကင်းကွာလိုသူတိုင်း သတင်းစာကြည့်သင့်ပါသည်။ တီဗီကလည်း သတင်းကြေညာသားပဲ၊ ရေဒီယိုတွေကလည်း သတင်းတွေ တစ်စီ ပေးနေတာပဲ၊ ဒါတွေကြည့်၊ ဒါတွေနားထောင် တော်ရောပေါ့ဟု အချို့က ဆင်ခြေတက်ချင်ကြမည်။ ဒါပေမဲ့ သတင်းစာကိုတော့ ဖတ်ဖို့လိုကို လိုသေးတာပဲဗျာဟု ပြောရမည်ထင်သည်။

ပထမဆုံးအားဖြင့် သတင်းစာက သဘောကောင်းပါသည်။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့်ရသည်။ အဲဒါ သဘောတရားအရတော့ မှန်သည်။ ဆက်တွေ့တွင် ရန်ကုန်မှာ နေ့လယ်ပိုင်းလောက်ကျမှ အိမ်သို့ သတင်းစာလာပို့သည်။ စောစောစီးစီး ခေတ်မီချင်၍မရ။ နယ်မှာ ညနေပိုင်းကျမှ သတင်းစာလာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လက်တွေ့ဖြစ်ပေမှုတွင် သတင်း

စာများသည် ရန်ကုန်တွင် ၆ နာရီခန့်၊ နယ်တွင် ၁၀ နာရီကျော်ခန့် နောက်ကျမှ လာတတ်ပါသည်။ သူများတွေက အင်တာနက်စီးပြီး စက္ကန့်ပိုင်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သတင်းရသည်။ ကျုပ်တို့သတင်းစာကတော့ . . .

လှည်းကြမ်းခေတ်က မတက်သေးဘူးဆိုဆို သတင်းစာကိုတော့ 'ကြည့်' ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် ပါလီမန်ခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲခေတ်တွေက သတင်းစာမှာ ဖတ်ရပါသည်။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဖတ်ပြ၊ အများက ပိုင်းနားထောင်။ ထိုခေတ်မျိုးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကြီးလာတော့ သတင်းစာများက ပြောင်းသွားကြသည်။ နှစ်စောင်သုံးစောင်ရှိသော်လည်း ခေါင်းစဉ်မှအစ အကြောင်းအရာများအထိ တူနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကောက်စာများပင် တူနေတတ်သေး။ သတင်းစာယိမ်းကနေသည်နှင့်တူသည်။ အယ်ဒီတာ စာတည်းမှူးဆိုသူများမှာ အဓိကအားဖြင့် သတ်ပုံသာ ပြင်နေကြသလား ဟု ထင်ရသည်။ သူတို့၏ ဉာဏ်စွမ်းလက်လက်ကို ပရိသတ်များ မခံစားရပါ။

သို့သော် သတင်းစာကို ဖတ်ကို ဖတ်ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် နာရေးသတင်း၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အသိအကျွမ်းတို့၏ နာရေးကိုဖတ်၍ လိုက်ပို့တန်လျှင် လိုက်ပို့ရသည်။ ဖုန်းဆက်တန်လျှင် ဖုန်းဆက်မေးရသည်။ အချို့လည်း ရက်လည်ရောက်မှ သွားရသည်။ နာရေးကဏ္ဍမှာ သတင်းလည်းပေးသည်။ သံဝေဂလည်းပေးသည်။ ဆင်ခြင်တွေးတောစရာတွေလည်း တစ်ပုံတစ်ခေါင်းပေးသည်။

သတင်းစာ၏ ကြော်ငြာများကလည်း လူကိုခေတ်နှင့်မကွာအောင် လုပ်ပေးနေသည်။ လူသုံးပစ္စည်းအမျိုးမျိုး၊ အိမ်ရာမြေ တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်၊ ကိုယ်မဝယ်နိုင်သော်ရှိ နောက်ဆုံးပေါ် ကားများ၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ လင်မယားကွာရှင်းမှု၊ သားသမီးအဖြစ်မှ ရပ်စဲမှု။ ဖတ်၍ ရင်အနာရဆုံးမှာ ကိုယ်မွေးထားသော သားသမီးများ၊ တူ တူမများ၊ မောင်နှမ ညီအစ်ကိုများ ဆွေခန်းမျိုးခန်းပြတ်ကြသည့်ကြော်ငြာများ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ မူးယစ်ဆေးကြောင်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားစီးပွားရေးအဆင်မပြေမှုများ။

သာသနာဒေါသများကြောင့်သော်လည်းကောင်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ခြွင်းနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သားအဖ၊ သားအမိများ တရားဆိုင်ကြသည်ကိုလည်း ဖတ်ရတတ်သေးသည်။ ဒီလောက်ပစ္စည်း မက်ကြရသလား။ နိုင်ငံတွင် လောဘ ဒေါသများကို ချုပ်ထိန်းကြရန် ဟောပြောသော အရှင်ရှိပေလို့သာ။ ဗုဒ္ဓများမရှိပါရင်ဟု တွေးချင်မိသည်။

သတင်းစာဆိုတာ သိကြသည့်အတိုင်း ကျောင်းကြော်ငြာ၊ ဂျာနယ်ကြော်ငြာ၊ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာ၊ စာအုပ်ကြော်ငြာ၊ ဘောလုံးပွဲကြော်ငြာ စသည်များလည်းပါသေး။ ပြပွဲ၊ ဖွင့်ပွဲ၊ စသည်များလည်း ကိုယ်မသွားရလျှင် အုပ်စေ အာသာကလေးနှင့် ကြည့်ရသေးသည်။

ထို့ကြောင့် သတင်းစာမှာ ဆွဲဆောင်အားများစွာ ရှိပါသည်။

သတင်းစာဆရာကြီးများကသာ သတင်းစီစဉ်ရေးသားပုံမှအစ စာတတ်သူ ပြည်သူများ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း၊ ဉာဏ်ပညာမျက်စိကျယ်ရာ ဆယ်ကြောင်း ရေးသားဖော်ပြကြလျှင် များစွာပို၍ အကျိုးရှိနိုင်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်လေးငါးဆယ် သတင်းစာများကား ပန်းနဲ့မွှေးမွှေး ချိုချို ရှားလှပါသည်။ အစိုးရထုတ်သတင်းစာများဖြစ်၍ အစိုးရမူဝါဒနှင့် ညီ သတင်း၊ ခေါင်းကြီး၊ ဆောင်းပါးတို့ကို စီစဉ်ရရာ သာမန်စာဖတ်သူ အကြိုက်နှင့် အတော်ဝေးခဲ့ပါသည်။

အစည်းအဝေးများ၊ တွေ့ဆုံမှုများအကြောင်းရေးလျှင် ရာထူးတက်ရည်နှင့် လူအမည်များကိုသာ ဖတ်ရသည်။ ဘာဆွေးနွေးသလဲ၊ ဘာပြောကြသလဲ၊ ဘာဆုံးဖြတ်သလဲ မသိရ။ မပြောကောင်း ပြောကောင်း သတင်းစာများမှာ အသေကြီးဖြစ်နေသည်။ ဖုတ်ဝင်နေသလိုသာဖြစ်သည်။ ကြည့်သူ့အသံကို ဖော်ပြသောအခါ ကားဘော်ဒီရုံက ထုရှိက်သံ ဆူညံသည့် အကြောင်းအကြော်ဖိုမညှော်နံသည့် အကြောင်းမျိုးလောက်သာ ဖတ်ရတတ်သည်။

ခေါင်းကြီးပိုင်းများ၊ ဆောင်းပါးများကလည်း အစိုးရမူဝါဒကောင်းကြောင်းသာ စကားတန်ဆာဆင်၍ ရေးသည်။ ကဗျာများပင် ကဗျာရင်

ခုန်သံ မကြားရ။

ဒါတွေကို ဘယ်လောက်ပြောင်းလဲမလဲ။ အရောင်ကလေးတွေ ထည့်တာကောင်းပါသည်။ ထိုထက် ပြည်သူ့ဘဝကို ကြေးမုံပြင်လို ထင်ပါမှ ပိုကောင်းမည်။ ကြေးမုံမဟုတ်ရှာသော ကြေးမုံကြီးကို သနားမိသည်။ အခုတလော မုံရွာဘက်မှာ လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီမုန်တိုင်းကြီး ထနေသည်။ ထိုအရောင်ကလေးတွေနှင့် သတင်းစာတွေထဲမှာရှာကြည့်မိ သည်။ အို . . . ဘယ်မှာပါလိမ့်။

၂၂-၁၀-၂၀၁၂

တရုတ်ဝမ်ပေါင်ကုမ္ပဏီက
လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးကို ခုတ်လှီးထားပုံ

စိမ်းရောင်စုံ စာပေ

ရှေ့လမ်း ငွေလမ်း သွယ်တန်းရေး

(၁)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်မှ အသံကို ပြန်ကြားယောင် နေသည်။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ကွယ်လွန်ခါနီး နောက်ဆုံး ဇီဝတောက်သလို ပြောကြားခဲ့သော မိန့်ခွန်း။ ၂၀-၈-၁၉၆၁ ရန်ကုန် ကြည့်မြင်တိုင် စလင်းကျောင်းတိုက်အတွင် ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး မြတ်နိုးသူတို့အား ပြောကြားခဲ့ပုံ။

‘အရာရာမှာ သတိတရားကြီးကြီးရှိကြဖို့ တို့ဗမာပြည်မှာ ဘေဒုပါယ်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြားပရိယာယ်၊ မာယာ၊ ကုန်းတိုက်ပြီးခဲ့တာ ဖျက်တာ၊ အဲဒီသဘောမျိုးတွေဟာလည်း အများကြီးပါဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေကလည်း ဆင်ခြင်ကြဖို့လေ။’

အမှန်အားဖြင့် သတိပြုစရာက ကျားနဲ့နွား မဟာမိတ်ဖွဲ့လို့ မဖြစ်ပါဘူးလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဟုတ်ကလား။

အဲဒါကြောင့် ခု တို့ဟာ လူသာဆိုရတယ်၊ အမှန်ကဖြင့် တိရစ္ဆာန် တို့လောက်တောင် တကယ်လွတ်လပ်ရေးအစစ် မဟုတ်သေးပါဘူး။ မဟုတ်

စိမ်းရောင်စုံ စာပေ

ဘူးလား။ နွားက တိရစ္ဆာန်၊ လူထက် ယုတ်ညံ့တယ်ဆိုစေကာမူ နွားဟာ နွားအသင်းအပင်း၊ နွားနေရာ၊ နွားစားကျက်နဲ့ နွားတစ်စုတစ်ရုံးတည်း သူတို့အမျိုးတွေ တစ်သင်းပဲလို့ ဟုတ်ကလား။ ကဲ . . . နွားကဲ့ရင် ကျားဆိုတာ သူတို့အုပ်ကြီးထဲက အကွဲတစ်ကောင် နှစ်ကောင် ဝင်ဆွဲတာ ဟုတ်ကလား။ အုပ်ကြီး အရှိန်နဲ့ ဝင်မဆွဲပါဘူး။ ဟုတ်ကလား။ မောင်တို့လည်း စဉ်းစားကြည့်ကြပါလေ။ နွားဟာလည်း ဘယ်လောက်ညံ့ညံ့ကိုယ့်အသင်းအပင်းနဲ့ ကိုယ့်နေရာနဲ့ပဲ။ ကျားလည်း ဘယ်လောက်သတ္တိကောင်းကောင်း ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ်ပဲ။ နွားအုပ်ထဲမှာ ကျားရှင်ဘုရင်လုပ်နေတာ မတွေ့ရဘူး။

အဲ . . . အင်မတန်သန့်တာပဲ။ ဟုတ်ကလား။ အဲဒါကြောင့် မသန့်ရှင်းတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း သန့်ရှင်းအောင် ကြိုးစားကြဖို့ အဲဒါအရေးကြီးတယ် ဟုတ်ကလား။

အဲဒါကြောင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလည်း သတိတရားကြီးကြီးရှိဖို့ပေါ့လေ။ အဲ လူပေါင်းမမှားကြဖို့ပေါ့လေ။ ဟုတ်ကလား။

လူပေါင်းမှားခဲ့တာ ပြယုဂ်က ဂျပန်နဲ့ ပေါင်းခဲ့တာ။ နို့ ဂျပန်အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီးတော့ ရောက်ခဲ လာခဲ မျှော်လိုက်ရတာ လည်ပင်းတစ်တောင်ရှည်လို့ပေါ့လေ။ ရောက်လာပါတော့လည်း ဝေသာလီပြည်ထဲ သရဲဝင်တာထက် ဆိုးသေးတယ်။ သိပ်ညှဉ်းပမ်းလိုက်တာပဲ။’

လွန်ခဲ့သော နှစ်ငါးဆယ်ကျော်က ပြောကြားခဲ့သော ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ရင်တွင်းစကား၊ ပညာစကားမှာ ယခုအချိန်အထိ အထူးသတိထားစရာဖြစ်ပါလေသည်။

(၂)

ဤဆောင်းပါးရေးခါနီးတွင် ရေဒီယိုမှ အမေရိကန်သမ္မတအိုဘားမား မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာတော့မည်ဟု ကြေညာသည်။

အိုဘားမား မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာမည်ဆိုသောကိစ္စမှာ မြန်မာပြည်သူတို့က ဖော်ရွေ ဝမ်းသာသော အပြုံးများနှင့် ကြိုကြမည်ထင်သည်။ ရွှေ့ပြောင်းထဲတွင် လှည်းနှစ်နေရာမှ ရုန်းမပြီးနိုင်သေးမီ အမေရိကန်သမ္မတကြီးလာမည်ဆိုသည်မှာ မြန်မာပြည်သူတို့အတွက် တိမ်တိုက်မည်းမှောင်မိုက်မှု နေရောင် ပြုလက်လာသည်နှင့်တူသည်။

အမေရိကန်သမ္မတသည် ဒီမိုကရေစီလှည်းကြီးကို ရွှေ့ပြောင်းမှု ရုန်းတက်နိုင်အောင် ကူညီလိမ့်မည်ဟု မှန်းမျှော်ရသည်။ ဒါက ပြည်သူတို့ဘက်က။

အစိုးရချင်း ဆက်ဆံရေးအတွက်လည်း စီးပွားရေးကန့်သတ်တားမြစ်မှုများကို အကုန်လောက်လျော့ပေးတော့မလား ထင်ရသည်။ နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေးအတွက် ကော်ဇောခင်းပေးရပေလိမ့်မည်။ ကုန်သွယ်မှုနှင့် အရင်းမြှုပ်နှံမှုများကိုလည်း နှစ်ဖက်အကျိုးရှိရှိ အင်နှင့်အားနှင့် လုပ်လာ ကြပေမည်။ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘဏ္ဍာရေး အကူအညီများ ရက်ရက်ရောရော လာမည်။ စစ်ရေး လက်တွဲမှုကိုပင် မကြတော့မည်ထင်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံရှိ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ အကုန်အစင်လွှတ်ရေး၊ ရခိုင်ငြိမ်းချမ်းရေး ပြေလည်ရေး၊ ကချင်ငြိမ်းချမ်းရေး ကိစ္စများအတွက်လည်း မိတ်ဆွေကောင်းတို့၏ စောင့်ရှောက်မှုရှိနိုင်ရာသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အမျိုးသားပြန်လည်သင့်မြတ်ရေးနှင့် အမျိုးသားအသက်ပြန်လည်နိုးထရေးတို့ကိုလည်း ဖေးမမည် ယူဆရသည်။

အိုဘားမားသည် လူဖြူ လူမည်း ကပြားလည်းဖြစ်ရာ အမေရိကန်နန်းတော်ပေါ်သို့ အိုဘားမားရောက်ရှိပြီး ဒုတိယနန်းသက်လေးနှစ် ဆက်ဦးမည်ဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာနှင့်မြန်မာအတွက် ခြံလုံးကျွတ် ပန်းများပွင့်ခြင်းဟုပင်ဆိုချင်သည်။

ဤသမ္မတကြီးသည် လာမည့်အချိန်ကာလတွင် ကမ္ဘာကို စစ်ပွဲ

လက်ဆောင် မပေးပါစေနှင့်၊ လက်ရှိစစ်ပွဲများကိုလည်း အပြီးအပြတ် ရပ်ပေးပါစေဟု ဆုတောင်းရသည်။

(၃)

အမေရိကန်သမ္မတကြီး အာရှသို့လာချိန်မှာပင် တရုတ်ပြည်၌ လည်း ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်များ ပြောင်းလဲချိန်ဖြစ်သည်။

ယနေ့တရုတ်ပြည်သည် ကမ္ဘာတွင် စီးပွားရေးအရ ဒုတိယနေရာ သို့ ရောက်ရှိနေပြီ။ စစ်အင်အားတည်ဆောက်မှု၊ တိုးချဲ့မှု၊ လှုပ်ရှားမှုများ ကိုလည်း အရှိန်မြှင့်မြှင့် လုပ်နေသည်။ ဆိုရှယ်လစ် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို အခြေခံသည်ဆိုသော်လည်း လက်တွေ့တွင် အရင်းရှင်လုပ်ငန်းကြီးများ ကိုလုပ်နေသည်။ တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီတွင်းမှာပင် အရင်းရှင်များ ကို ပါတီဝင်အဖြစ် လက်ခံနေပြီဟုလည်း ကြားရသည်။ တရုတ်ပြည်၏ လာမည့် အရောင်သည်ဘာလဲ။

ယခုကျင်းပနေသော တရုတ်ပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ နိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ ကွန်ဂရက်က ရှေ့လမ်းကြောင်းကို လျာထားလိမ့်မည်။

ယခုအချိန်တွင်ကား အရင်းရှင်လုပ်ငန်းတည်ဆောက်မှုသည် တရုတ်ပြည်ထဲတွင် အင်အားကြီးမားစွာ ဖြစ်မြောက်ခဲ့ရုံမက ကမ္ဘာတိုက် ကြီးအားလုံးသို့ပင် တရုတ်အရင်းမြှုပ်နှံမှုများ ပျံ့နှံ့နေရာယူခဲ့ပြီဟု ဆိုရ မည်။ အမေရိကန်ကိုပင် တရုတ်က ငွေချေးသည့်အခြေအနေသို့ ရောက် လာပြီထင်သည်။ အမေရိကန်ကလည်း စစ်ပွဲတွေအတိုက်များ၍သော် လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့ထိပ်သီးနိုင်ငံကြီးအဖြစ် ရပ်တည်ချင်သည့် ကုန်ကျ စရိတ်များကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ စီးပွားရေးကျခဲ့ရသည့်ဒဏ်များကို ခံမဆုံး ခံနေရသည်။ စစ်တိုက်ရင် အမေရိကန်လို သူဌေးနိုင်ငံကြီးတောင် မွဲသွားတာပဲ။ ၆၄ နှစ် စစ်တိုက်လာတဲ့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံကတော့ ဝိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းပြောတဲ့ နိုင်ငံမဖြစ်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ အမေရိကန်က ငွက်နစ်၊

တရုတ်က လမ်းသာနေသည့်အခါ တရုတ်စီးပွားရေးကလည်း ပို၍ ပို၍ ထိုးချဲ့လာသည်။

ထိုတိုးချဲ့လာမှုများမှာ အဆင်ပြေမှုရှိသလောက် ရှိနိုင်သော်လည်း အဆင်မပြေမှုလည်း ကြီးမားပုံရသည်။ တရုတ်အရင်းရောက်ရာနေရာ များတွင် တိုင်းရင်းသားတို့နှင့် တရုတ်အရင်းရှင်လုပ်ငန်းတို့၏ ပဋိပက္ခများ များလာသည်ဟုသိရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း တရုတ်အရင်းရှင်တို့ လုပ်လာသော ဧရာ ဝတီမြစ်ဆုံစီမံကိန်း၊ မုံရွာလက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီလုပ်ငန်း စီမံ ကိန်း၊ ကျောက်ဖြူ-ယူနန်ဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်း စီမံကိန်းစသည်များမှာ ဒေသခံ ပြည်သူတို့နှင့် အကျိုးစီးပွား ပဋိပက္ခများဖြစ်၍ ဒေသခံတို့နှင့်တကွ မြန်မာ ပြည်သူလူထုများ၏ ဆန္ဒကျင့်ခါချမှု ခံနေရသည်။ ငွေအား၊ အာဏာအား၊ လှည့်ပြားအားတို့နှင့် ဖိနေရသည်။

မြန်မာပြည်သူတို့သည် တရုတ်ပြည်သူတို့နှင့် ချစ်ခင်နှွေးထွေး သော ဆက်ဆံမှုများကို တစ်လျှောက်လုံး လုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း မိမိတို့ ၏ အမျိုးသားအကျိုးစီးပွား ထိခိုက် နစ်နာလာရသည်များကိုမူ လက်ခံ နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

တရုတ်ပြည်နှင့် မြန်မာပြည်တို့၏ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူနေရေးမှ ငါးချက်တို့သည် နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေး၏စံများ ဖြစ်ရပေမည်။ နှစ်နိုင်ငံ တန်းတူရည်ဆက်ဆံ၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အကျိုးဖြစ်ထွန်းရေးဟူသောမူကို စာလုံးသာမက လက်တွေ့လေးစားလိုက်နာကြဖို့ လိုပေသည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည်သူတို့၏ အကျိုးစီးပွား၊ မြန်မာပြည်သူတို့၏ ဆန္ဒကိုလေးစား ရန် အလွန်အရေးကြီးသည်။ အစိုးရအဖွဲ့ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်ကဗျာဆရာ ကြီး တင်နီဆင်၏ ချောင်းကလေးကဗျာကဲ့သို့ ရောက်လာလိုက်၊ စီးသွား လိုက် အတည်အမြဲမရှိပါချေ။ ပြည်သူသာ တကယ်တည်မြဲပေသည်။

ချောမွေ့လှပသော ဆက်ဆံရေးမှာ ပြည်သူနှင့် ဆက်ဆံရေးသာ ဖြစ်သည်။ ပြည်သူနှင့်ဆက်ဆံရေးကို အထူးလေးစား စိုက်ပျိုးကြဖို့ လိုပေမည်။

တရုတ်ပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်၊ အမေရိကန်စသော နိုင်ငံကြီးများနှင့် ဆက်ဆံနေရသော မြန်မာနိုင်ငံသည် အားလုံးနှင့် တရားသဖြင့် တန်းတူ ရည်တူ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းသော ရွှေလမ်း ငွေလမ်းကိုသာ သွယ်တန်းလို ပေသည်။

၁၀-၁၁-၂၀၁၂

မုံရွာ

လက်ပံတောင်းတောင်အရေးမှာ မဖြစ်မနေလုပ်ရမယ့်အချက်ကဘာလဲ

လက်ပံတောင်းတောင်အရေးတွင် ဆုံးရှုံးမြေယာများအတွက် လျော်ကြေးတောင်းကြတာတွေရှိသည်။ ဆုံးရှုံးအိမ်ရာများအတွက် လျော်ကြေးတောင်းကြတာတွေရှိသည်။ ဆုံးရှုံးသီးနှံများအတွက် လျော်ကြေးတောင်းကြတာတွေရှိသည်။ မြေပျက်စီးခြင်း၊ ရေပျက်စီးခြင်း၊ လေပျက်စီးခြင်းကိစ္စများရှိသည်။ ကလေးတွေ၊ မိန်းမတွေ၊ ရွာသားတွေ ရောဂါနဲ့မျိုး ဖြစ်ကြတာရှိသည်။ ရေသတ္တဝါများပျက်စီးခြင်းရှိသည်။ သစ်တောသစ်ပင်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်၊ ဘယဆေးပင်များ ပျက်စီးခြင်းရှိသည်။ ကျွဲ၊ နွား၊ သိုး၊ ဆိတ် စားကျက်မြေများ ပျက်စီးခြင်းရှိသည်။ ဤသို့ပျက်စီးခြင်းအထွေထွေကြောင့် နစ်နာကြေးများပေးရန်လည်းရှိသည်။

ထို့ပြင် ၂၉-၁၁-၂၀၁၂ ရက်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော သပိတ်စခန်းကြီးတွင် ပြင်းထန်စွာ မီးလောင်ဒဏ်ရာရခဲ့ကြသော သံဃာတော်များ အမျိုးသမီး အမျိုးသားများ ရှိကြသည်။ အချို့မှာ အသက်ဆုံးရှုံးသေး၊ မျက်စိပျက်မလား၊ တစ်ကိုယ်လုံး ခရုသင်းလို ဖြူဖွေးကွေ့ကောက်သွားမလား၊ ဒဏ်ရာတွေ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကုရမလဲ။ အနာများက ခိုးခိုးမီးလောင်နာနှင့်မတူ၊ ထပ်ပွားပြန့်တတ်သေးသည်။ မုံရွာဇောတီဘုရားကျောင်းမှ ဒဏ်ရာရသော ဦးပဉ္စင်းအချို့မှာ ရေချိုးမိသဖြင့် ဒဏ်ရာ

အနာပွားလာသည်ဟု သိရသည်။ ဤမီးလောင်ဒဏ်ရာတို့ကြောင့် ရက်
ကြာသောအခါ ရောဂါပိုဆိုးပြီး အသက်ဆုံးရှုံးမှာအထိ စိုးရိမ်ရသည်။
ဤဒဏ်ရာများကိုကုသရန် အထူးဆေးဝါးများကို အိန္ဒိယမှ ဝယ်ယူ
လျှာလိုက်ပြီဟု သိတကူဆရာတော်ကြီးထံမှ ကြားသိရသည်။ သာသနာ
မေတ္တာ၊ လူထုမေတ္တာမှာ ကြီးမားလှ၏။

ထို့ကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိသော သံဃာတော်များအား တိုက်ခိုက်
ခဲ့မှုကို အမိန့်ပေးစေခိုင်းသူတို့အနေနှင့် တောင်းပန်ဝန်ချရန် သံဃာတော်
နှင့် လူထုကတောင်းဆိုနေသည်။

လက်ပံတောင်းတောင်တွင် လယ်တီဆရာတော်ကြီးနှင့်ပတ်သက်
သော ဘုရားစေတီ၊ သိမ်၊ ကျောင်း၊ ဂူများနှင့် စလင်းကန်လယ်ဆရာ
တော်၊ ညောင်ပင်အိုင်ဆရာတော်တို့ တည်ထားသော အကုမ္ဘာကပ်ကျေး
စေတီ၊ အခြားဘုရားစေတီများကို ပြုပြင်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းရန်
လည်း တောင်းဆိုနေကြသည်။

စောစောက တင်ပြခဲ့သည့် ယာမြေ၊ ကျေးရွာ၊ အိုးအိမ်၊ သီးနှံ
ရေမြေပျက်စီးမှု၊ ရောဂါဖြစ်မှု၊ ယခုနှင့်အနာဂတ် ပတ်ဝန်းကျင်ထိခိုက်
ပျက်စီးမှုများအတွက် လိုအပ်သလို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးရန်နှင့် နစ်နာမှု
ကြေးစသည်များပေးရန်လည်း တောင်းဆိုနေကြသည်။

ဤတောင်းဆိုမှုတို့သည် သူ့ဟာနှင့်သူ သင့်လျော်အဆင်ပြေ
တရားမျှတကြပါ၏။ ဤတောင်းဆိုချက်များနှင့်ပတ်သက်၍ စေ့စပ်ညှိနှိုင်း
ဖြေရှင်း၍ ရနိုင်ပါသည်။ စေ့စပ်ညှိ နှိုင်း ဖြေရှင်းခြင်း၏တန်ဖိုးကိုလည်း
လူထုက နားလည်ပါသည်။ ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
စေ့စပ်ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းဖြေရှင်းကြရန် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း
အမျိုးပြသော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ နှင့် ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက်
(မြန်မာနိုင်ငံ) တို့က ၁၉၄၈ ပြည်တွင်း စစ်မဖြစ်သည့်အချိန်မှစ၍
တောင်းဆိုပန်ကြားခဲ့သည်မဟုတ်လား။ စေ့ စပ်ညှိနှိုင်းမှု အကောင်အထည်
ဖြစ်လာအောင် ဘယ်သူတွေတားဆီး ခဲ့ကြသည်ကိုလည်း အများသိဖြစ်ပါသည်။

တာရေစီအတွက် ပြည်သူ့ က အသက်တွေပေး၍ ဘဝတွေပေး၍
တောင်းဆိုလာခဲ့ကြသည်ကိုလည်း အများသိ ကမ္ဘာသိဖြစ်ပါသည်။
သိသကဲ့သို့ ခရီးမပေါက်အောင် လုပ်နေ သလဲ။ ထိုလုပ်သူများ၏
မပေါက်အတွင်းရောက်အောင် စေ့စပ်ညှိနှိုင်း ရေးတရားများကို
တာပေးကြဖို့ လိုလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

လက်ပံတောင်းတောင်နှင့်ပတ်သက်၍ တောင်ကြီးပျောက်မသွား
အတို ကာယကံရှင်လူထုများက တစ်သမတ်တည်း တောင်းဆိုနေကြပါ
သည်။ ဤတောင်မပျောက်ရေးကိစ္စမှာ ညှိနှိုင်းစေ့စပ်အပေးအယူ အလျော့
တောင်းလုပ်၍မရပါ။ ကြေးနီစီမံကိန်းလုပ်လျှင် တောင်ပျက်စီးပျောက်ကွယ်
တွင်းနက်ကြီးသာ ကျန်မည်ဖြစ်ပါသည်။ တောင်၏ မြေသားမြေမှုန့်
တို့ ခုတ်ထစ်ထုတ်ယူမှု ကြေးနီရနိုင်ပါမည်။ ကြေးနီသတ္တုရိုင်းပါသော
တောင်မြေကို ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးခြင်းမပြုဘဲ ကြေးနီကို ဘယ်လိုလုပ် ထုတ်
ပါမည်နည်း။

ထို့ကြောင့် ကြေးနီလုပ်လျှင် တောင်ပျက်မည်။ တောင်မပျက်
ဆိုလျှင် ကြေးနီမလုပ်မှဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် လူထုက ဤကြေးနီစီမံ
ကိန်းကို လုံးဝ (လုံးဝ) ဖျက်သိမ်းပေးရန် တောင်းဆိုနေကြပါသည်။
ကိစ္စတွင် အချစ်အမုန်းပြဿနာ မပါပါ။ ဒေါသမပါပါ။ ကြေးနီစီမံ
ကိန်း လုံးဝ ဖျက်သိမ်းမှသာ တောင်မပျောက်မည်ဖြစ်၍ လုံးဝ ဖျက်သိမ်း
မှ ချက်ချင်းလုပ်ငန်းလုပ်ရေးကို တောင်းဆိုနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘာကြောင့် တောင်မပျောက်စေလိုရခြင်းအကြောင်းကို ထပ်ပြော
ချင်ပါသေးသလား။ ပြောပါမည်။ ရန်ကုန်ရှိ ရွှေတိဂုံဘုရားစေတီတော်
တည်ရှိရာ တောင်ကုန်းသည် စိန်တွေ ကိန်းအောင်းနေသည်ဆိုလျှင်
သိင်္ဂီရွာရကုန်းတောင်ကို ဖြိုပစ်ဖို့ သင်သဘောတူမလား။

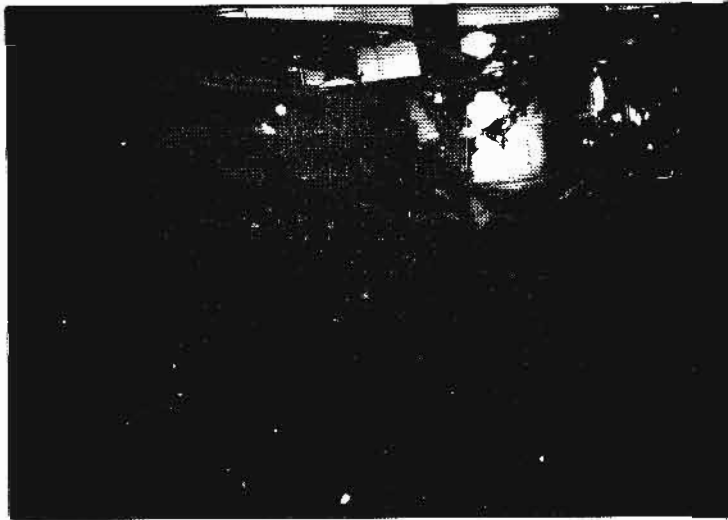
မိတ်ဆွေများခင်ဗျာ။
လောကကြီးမှာ တန်ဖိုးဖြတ်မရသည့် အရာတွေ များစွာရှိပါ
သည်။ ထိုအရာများကို ဖျက်ဆီးပစ်လျှင် မှန်မည်လား၊ မှားမည်လား

စဉ်းစားကြပါ။

နောင်ပြင်မရမည် အမှားဆိုးကြီးကို ကျူးလွန်ကြမည်လား
နောင်တ ရ၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အချိန်ရှိတုန်း မျက်လုံးရဲရဲဖွင့်၍ သမာဓိရှိ
သစ္စာရှိရှိ ဆုံးဖြတ်ကြဖို့ လိုပါလိမ့်မည်။

၆-၁၂-၂၀၁၁

ရန်ကုန်

မီးသတ်ပိုက်မှ ရေပွက်သောအခါ သင်္ကန်းများ အပေါက်ပေါက်အပြည့်
ပျက်စီးသွားသည်။ ရေထိခံရသည့်နေရာတွေကို မီးလိုက်လောင်သည်။

စိမ်းရောင်နီ စာပေ

နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုရင် အဆုံးရှုံးကြီး ဆုံးရှုံးကြပါလိမ့်မယ်

ဟိုတစ်နေ့က အိမ်နီးချင်းရဲ့ တယ်လီဖုန်းပျက်လို့ ဖုန်းအလုပ်
မလုပ်တော့ တယ်လီဖုန်းတိုင်ကိုတက်ပြီး ပြင်ကြတယ်။ အဲဒီညနေကစပြီး
ကျွန်တော်တို့အိမ်ကဖုန်း ပျက်ပါလေရော။ လာပြင်ဖို့ အကြောင်းကြားတာ
သုံးရက်ရှိပြီ။ ခုထက်ထိ ဘယ်သူမှ လာပြင်မပေးကြဘူး။ လာပြင်ရင်လည်း
သူတို့ကို 'ခြေကြွေ' တော့ ပူဇော်ရစမြဲပါ။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ လိုလားအပ်
သလား။

ကျွန်တော်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်ခင်က မွေးတယ်။ တောရွာ
တစ်ရွာမှာ ရွာကို တစ်ခါတလေ ပုလိပ်သားတွေ လာတတ်တယ်။ အများ
အားဖြင့် ကုလားပုလိပ်တွေ သူတို့ဝင်လာရင် ခွေးဟောင်သံတွေ ဆူသွား
တာပဲ။ အစိုးရဘက်သားတွေဟေ့လို့ ရွာသားတွေက ပြောကြပါတယ်။
ဟဲ့ . . . ကလေး ငိုမနေနဲ့နော်၊ ပုလိပ်ကြီးဖမ်းသွားလိမ့်မယ်လို့လည်း
ခြောက်တတ်ကြပါတယ်။ အစိုးရဘက်သားဆိုတာ ကြောက်စရာလို့ ရွာက
လူတွေက နားလည်ကြပါတယ်။

စိမ်းရောင်နီ စာပေ

လို့ စိုးရိမ်နေကြရပြီ။ ဖြစ်ကော ဖြစ်နေပြီလားမသိ။

ပြည်တွင်းစစ်ကို ချက်ချင်းရပ်ကြပါလို့ ပြောနေဖို့ လိုသေးလာတာ ဟာ။ တိုင်းပြည်ကို တကယ်ချစ်ကြလို့ရရင် ဒီပြည်တွင်းစစ်ကို ရပ်လိုက်မယ်လို့ ယုံကြည်ရတယ်။ ကနေ့ တိုင်းပြည်ကို တကယ်ချစ်မချစ်ဆိုတာ ပြည်တွင်းစစ်ကို ရပ်မရပ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်မှာ တည်ပါလိမ့်မယ်။

အရင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြည်သူ့ကိုယ်စားပြု ဒီမိုကရေစီ လွှတ်တော်တွေ မရှိခဲ့တော့ ပြည်သူ့ဆန္ဒ ပြည်သူ့အသံ မထွက်နိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့။ ကနေ့အတိုင်းအတာ အနည်းငယ်အထိ ပြည်သူ့အသံထွက်ပေါ်လာနိုင်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ လွှတ်တော်ကြီးတွေက ပြည်တွင်းစစ်ရပ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်ဘူးလားလို့ မေးချင်လာပါတယ်။

ပြည်တွင်းစစ်လုံးဝရပ်ဖို့ ဒီလွှတ်တော်တွေမှာ အဆိုတင်သွင်းမယ်၊ ပြည်သူ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ မရှိကြဘူးလားခင်ဗျာ။ ကန့်ကွက်ချင်တဲ့သူကန့်ကွက်ပါစေ။ ပြည်သူ့အကျိုးကို ဘယ်သူလိုလား မလိုလား သိရတာပေါ့။

အခုတစ်လောမှာ ဆန္ဒပြကြတာတွေကလည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးဆိုတော့ အစိုးရလုပ်တဲ့သူတွေဘက်က ဦးနှောက်ခြောက်စရာများဖြစ်မလား။ ရာဇဝတ်မှု၊ လုယက်မှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှုတွေကလည်း များလိုက်တာ။

အရင်က အမွေဆိုးတွေလို့ ပြောရမှာပါပဲ။ အင်း . . . ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာခြားမှုကလည်း ကြီးကြီးလာတယ်။ ဆန္ဒထုတ်ဖော်မှုဆိုတာတွေ တစ်မိုးလုံး ဖျောက်ဆိပ်တောင် ပေါ်ထွက်နိုင်ပါတယ်။ နည်းဥပဒေအမျိုးမျိုးနဲ့ ဟန့်တားလို့လည်း မရပါဘူး။ တချို့နေရာတွေမှာ အဖမ်းအဆီး အနှိပ်အကွပ်တွေလည်း မြင်ရတယ်။ ဒီမိုကရေစီကို 'Look Forward

ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ရှေးရှုချိတက်နေတုန်း ဒီပုံကားတွေကတော့ အံ့မဝင်ရပ်မလှ ဖြစ်နေတာ အမှန်ပါပဲ။

ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်မလဲဆိုတာ နည်းလမ်း မသတ်မှတ်ခင် အဲဒီကိစ္စဟာ ဘယ်လောက်တရားတယ် မတရားဘူးဆိုတာကြည့်ဖို့က အဓိကပါ။ တရားတဲ့ ကိစ္စကို နှိပ်ကွပ်နည်းတွေ သုံးနေရင်တော့ မှားရောပေါ့။

ကျွန်တော်တို့နားမှာရှိတဲ့ လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီလုပ်ငန်း ကိစ္စဟာလည်း ဆူပွက်နေတာပဲ။ လူတွေဟာ အလုပ်ပျက်၊ အကိုင်ပျက်၊ အအိပ်ပျက်၊ အနေပျက်၊ အစားပျက်ခံပြီး ဆန္ဒပြ သပိတ်မှောက်နေကြတယ်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က သံဃာတော်တွေလည်း ဒကာများကို အားပေးကြတယ်။

ဒီကိစ္စကို ခြုံကြည့်လိုက်ရင် လက်ပံတောင်းတောင်ကြီး ပျောက်ရေး၊ မပျောက်ရေးက အဓိက ဖြစ်လာပါတယ်။ မုံရွာလူထုနဲ့ ကျေးလက်လူထုတွေက လှပပြီး မြို့နားကပ်နေတဲ့ ဒီတောင်ကြီးကို အပျောက်ပျက်မခံချင်ကြပါဘူး။ ဒီတောင်ကြီး ပျက်စီးပျောက်ကွယ်မသွားအောင် ဘယ်ကုမ္ပဏီ ဘယ်သူလုပ်နိုင်မလဲ။ မလုပ်နိုင်ရင် နောက်ဆုတ်ကြပါ။ ပိုက်ဆံကြေးငွေ လောဘသိပ်မကြီးပါနဲ့၊ စောစောဆုတ်သွားရင် အသက်သာဆုံးဖြစ်ကြမှာပါ။ လောဘဇောနဲ့ ကုတ်ကတ်ဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ အနာကြီးနာ အဆုံးရှုံးကြီး ဆုံးရှုံးကြပါလိမ့်မယ်ဆိုတာကို Stakeholders အားလုံးမြင်စေ သိစေချင်ပါတယ် ခင်ဗျား။

မုံရွာမြို့ကမ်းနားလမ်းကူးတို့ဆိပ်တွင် ဖောတိကရာမကျောင်း၊
သံဃာတော်များ၊ ကူးတို့ကူးခွင့်မရ၍ ထိုင်သပိတ်မှောက် ဆန္ဒပြနေကြပုံ

ဝမ်းကောင်း ချူးချီ

အသက် ၈၀ ရောက်မှ ခရီးတွေတော်တော်သွားနေရသည်။
ရန်ကုန်မှ မုံရွာ၊ မုံရွာမှ ရန်ကုန်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ကုန်မှ ရှမ်းပြည်နယ်၊
ဧရာဝတီ၊ စစ်ကိုင်း ခရီးတွေ တော်တော်စုံသည်။ အခုတစ်ခါ ချင်းတွင်း
မော်ကွန်းစာစောင်ကြီး ပြုစုရန်အတွက် မုံရွာမှ ချင်းတွင်းမြစ်ဖျားအထိ
သွားရဦးမည်ဆိုသည်။ ခန္ဓာကိုမောင်း၍ အကျိုးစီးပွားများ တတ်နိုင်သမျှ
သယ်ပေးရန် ကြိုးစားရသည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ဖျား သုတေသနခရီး မသွား
မီမီ မုံရွာမှာ ကိစ္စတွေ လေနီကြမ်းဆင်၍ ရောက်လာသည်။ လက်ပံ
တောင်းတောင် ကြေးနီတူးဖော်ရေးကိစ္စ။

လက်ပံတောင်းတောင်သည် မုံရွာမြို့ အနောက်ဘက် ချင်းတွင်း
မြစ် တစ်ဘက်ကမ်းမှာ တည်ရှိပါသည်။ မုံရွာ၏ မျက်နှာပြင်ပြာနီလာ အခန်း
ဆီး၊ တောင်ကြီးက ပြာပြာမို့မို့ ညိုညိုစိမ်းစိမ်း ရှိန်းရှိန်းရွှေဝါ လက်လက်
သန်းနေ၍ မုံရွာက လူတွေ အမြဲကြည့်ရမြင်ရချစ်ရသည်။ နေထွက်ချိန်
တစ်မျိုးလှ၊ နေဝင်ချိန် တစ်မျိုး လွမ်းစရာကောင်း၊ မုံရွာသားနှင့် လက်ပံ
တောင်းတောင်၊ လက်ပံတောင်းတောင်နှင့် မုံရွာသားကား တစ်သွေး
တည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က

Let badaung mountain
part and parcel of monywa
our flesh and blood
our jewel, our ruby
our great painting
we simply can't lose you!

ဟု စိတ်ထဲတွင် ညည်းမိသည်။ မြန်မာလိုလည်း အကြမ်းဖျင်း
ရွတ်ဆိုကြည့်မိသည်။

လက်ပံတောင်း တောင်မို့မို့
ငါတို့သွေးသား
ငါတို့မြေ ငါတို့ပတ္တမြား
ငါတို့မဟာ ပန်းချီကား
မျက်စိအောက်မှ
အပျောက်မခံနိုင်တကား။

လက်ပံတောင်းတောင် ကံဆိုးရာပါပြီ။ အမြင့် ၁၀၅၇ ပေ (၃၂၂.၂
မီတာ)၊ သုံးမိုင်ခွဲ ပတ်ပတ်လည် အဝန်းအဝိုင်းရှိ၍ တောင်ပေါင်း ၃၃ လုံး
စုပေါင်းဖွဲ့စည်းထားသော ဤတောင်ကြီးတွင် ကြေးနီသတ္တုသိုက်ကြီး ရှိ၍
တရုတ်နိုင်ငံမှ ဝမ်ပေါင်ကုမ္ပဏီနှင့် မြန်မာ့ဦးပိုင် ကုမ္ပဏီတို့ ပူးပေါင်း ၍
ကြေးနီတူးဖော်လုပ်ကိုင်ကြရာ ဤတောင်ကြီး တစ်တောင်လုံး ပျောက်
ဆုံးသွားရတော့မည်သာမက ပတ်ဝန်းကျင် ဘုရားကျောင်းကန်များ၊ ကျေး
ရွာများ၊ ယာတောများ၊ စိုက်ခင်းများ၊ စားကျက်မြေများပါ ပျက်စီး ကြရ
မည့်ကိန်းဆိုက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် လက်ပံတောင်းတောင် ဝန်းကျင်ကျေးရွာ ၂၆ ရွာ
နှင့် မုံရွာမြို့ လူထု၊ အခြားမြို့ရွာများစွာ သံဃာတော်များ၊ လူထုများပါ
လက်တွဲပေါင်းစုကြပြီး ကြေးနီလုပ်ငန်းကို လုံးဝဖျက်သိမ်းရန် တောင်း
ဆို သပိတ်မှောက်လာကြသည်။ ဆောင်းရာသီ ချမ်းချမ်းစီးစီးကြီးထဲတွင်

တောင်ပေါ်လေဟာပြင် အအေးထဲ၊ လေတိုက်ထဲ၌ သပိတ်စခန်းများ
ချင်းလိုင်တည်ဆောက်ဆန္ဒပြနေကြသည်။ ဤသပိတ်စခန်းများအတွက်
မုံရွာလိုအပ်ချက်များကို ရပ်ရွာလူထုကလည်း ထောက်ပံ့သည်။ မုံရွာ
ဝန်းကျင်လူထုကလည်း ဝိုင်းဝန်းယိုင်းပင်းကြသည်။ ထို့ပြင် မုံရွာ
တစ်ဝန်းလည်း ဤသပိတ်တိုက်ပွဲကြီးကို ထောက်ခံရန် လူထုက ညနေတိုင်း
ထူထောင်ကြည့်ပွဲများ ကျင်းပသည်။ မုံရွာလူထုကလည်း လက်ပံတောင်း
တောင်ကြီး မပျောက်ကွယ်ရေးမှာ သူတို့အရေး အစစ်အမှန်ဖြစ်၍ စိတ်
ဉာဏ်တိုက်ရယ်ပါ။ အလှိုက်သည်းလှိုက် ထောက်ခံ တိုက်ပွဲဝင်ကြသည်။ ဤကိစ္စ
တွင် နိုင်ငံရေး အရောင်ကွဲပြားခြင်းမရှိ၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွဲပြားခြင်း
မရှိ၊ ပညာမြင့်နိမ့်ကွဲပြားခြင်းမရှိ၊ ရာထူးရှိမဲ့ ကွဲပြားခြင်းမရှိ၊ အားလုံး
တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း။ အားလုံးက သားစဉ်မြေးဆက်များအတွက် အမွေ
ဖြစ် လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးကို အလုံးအထည် မပျက်ထားခဲ့လိုကြ
သည်။

ဤလူထုစိတ်ဓာတ်ကို အာဏာကိုင်ထားသူများ နှလုံးသွင်းမိပါ
တကဲ့ ဆုတောင်းရသည်။ ငွေမှိုင်းဖုံးလျှင် အသရေ မဆိုင်းဆုံးချိမ့်မည်။

၂၅-၁၁-၂၀၁၂ နေ့က နံနက် ၇ နာရီတွင် မင်းဆွေနှစ်ဦး
မင်္ဂလာဆောင်သို့ သွားရမည်။ ၈ နာရီတွင် ဘူမိဗေဒ ပညာရှင်
တစ်ဦးနှင့် ဆွေးနွေးရသည်။ ၁၀ နာရီတွင် ရန်ကုန်မှလာသော ပုလဲ
နယ် ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ခင်စန်းလှိုင်နှင့် တွေ့ဆုံ
သည်။ ဒေါ်ခင်စန်းလှိုင်သည် လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်း
စုကြည် မုံရွာမြို့နှင့် လက်ပံတောင်းတောင်သို့ လာမည့်ခရီးစဉ်အတွက်
စဉ်ပေးနေရသည်။ ဒေါ်ခင်စန်းလှိုင်နှင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုကြပြီးနောက်
ပုလဲလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ခေါင်းဆောင်၍ မုံရွာရှိ အမျိုးသား ဒီမို
ကရေစီအဖွဲ့ချုပ် ခေါင်းဆောင်အမျိုးသမီးများ၊ လက်ပံတောင်းတောင်
လှယ်တင်ရေးကော်မတီဝင်များ လူ ၃၀ ခန့်စုပေါင်း၍ ချင်းတွင်းမြစ်
နောက်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးကြသည်။

အနောက်ဘက်ကမ်း လက်ပံတောင်းတောင်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ ကြေးနီတူးဖော်ရေး ရုံးခန်းများ၊ လူနေတစ်ထပ်တိုက်များ၊ ဆေးဖြူဖွေးဖွေး မြို့ကလေးတမျှ မြင်ရသည်။ တိုက်အမိုးများပေါ်တွင် နေရောင်ခြည်အားသုံး လျှပ်စစ်ထုတ်ဆိုလာပြားများ ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရွှေနားတွင် ဝမ်ပေါင်ကုမ္ပဏီ၏ လက်ပံတောင်းတောင် ရုံးချုပ်။ ထိုရုံးချုပ်ရှေ့တွင် လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းလုံးဝ ရပ်ဆိုင်းရေး အထွေထွေသပိတ်အဖွဲ့ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အနားတွင် ဗကသအဖွဲ့ချုပ် ကျောင်းသားများ၏ ခွပ်ဒေါင်းအဝတ်နှင့် သာသနာ့အလံများ တလူလူလွင့်ပျံနေသည်။ သပိတ်စခန်းပြုလုပ်ထားသော ယာယီတဲမဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ သပိတ် လူထုများက ဝမ်းသာလက်ခုပ်သံများဖြင့် ကြိုဆိုကြသည်။ စခန်းမဏ္ဍပ်ထိ ပိုင်းတွင် သံဃာတော်များက အညှီရောင်သင်္ကန်းဖြင့် စံမြန်းလျက်ကြ၏။ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် ရွာသူရွာသားများက သပိတ်တိုက်ပွဲဝင်များပီတက်တက်ကြွကြွ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဒေါ်ခင်စန်းလှိုင်နှင့် အဖွဲ့က ဝမ်ပေါင်ရုံးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စကားပြောခွင့် တောင်းရာ သံတံခါးဝိတ်ဝတွင် ၁၅ မိနစ်ခန့်ရပ်၍ စောရသည်။ ၄၅ မိနစ်လောက်ကြာအောင် ပြောဆိုပြီးကြမှ သူတို့ထွက်လာကြသည်။ စခန်းမဏ္ဍပ်အတွင်းတွင် လူထုနှင့် တွေ့၍ မကြာမီ အမေသတင်းကိုသိရမည်ဟု ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် အမျိုးသမီးက ပြောပြလက်ခုပ်သံတွေ ဝေသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကား ၆ စင်းခန့်ဖြင့် လက်ပံတောင်းတောင်ကို ရစ်ပိုင်းလှည့်ပတ်ကာ သပိတ်စခန်းများကို ကြည့်ရှုအားပေးကြသည်။ သပိတ်စခန်းတိုင်းတွင် သံဃာတော်များ ညှိနေသည်။

‘လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းလုံးဝ ရပ်ရေး ဒို့အဖွဲ့ဆိုသော ကြွေးကြော်သံများမှာ တရုတ်ဝမ်ပေါင်ကုမ္ပဏီက လှီးဖြတ်ထားသော တောင်နံရံများဆီမှ ပဲ့တင်ပြန်နေ၏။’

လက်ပံတောင်းတောင်ကြီးမှာ အတွင်းဝမ်းဗိုက်သားများ လှီးထုတ်ထားရသည့်အပြင် တောင်ခါးပန်းများလည်း စင်းပြားလိုက် အရှည်ကြီးပစ်ခံထားရသည်။ မြေစာပုံကြီးမှာ တောင်တန်းရှည်ကြီးလောက်ကြီးမားမားဟီးတိုက်နေသည်။

‘ဒီမှာ လှီးခတ်ထားတဲ့ ကျောက်စ’ ဟု တစ်ယောက်က လက်ဝါးယောက် ကျောက်ချပ်စတစ်စကို ကောက်ယူပြသည်။

‘အဲဗျ၊ ဒီကျောက်ချပ်ပေါ်မှာတောင် ကြေးညှိ ကြေးရောင်တွေထွက်နေတာပဲ’ ဟု အခြားခရီးရဲဘော်က ထောက်ပြသည်။

‘ဟိုဘက်နားက တောင်နှစ်လုံး ကုန်သွားပြီ’ဟု ဒေသခံ သပိတ်နောက်တစ်ဦးက မြေထိုးစက်ဝင်ထားပုံပေါ်သော မြေစာသစ်များကို ထက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းတွင် လယ်တီ ဆရာတော်ကြီး တည်ဆောက်သမုတ်ခဲ့သော သိမ်တိုက်နှင့် စေတီတော်တို့ပေါ်သို့ တက်ရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။ ထိုသိမ်တိုက်နှင့် စေတီတော်မှာ အောက်ခံမြေကို တစ်မိုက်လောက်နီးနီး အနားကပ်၍ တိတိရိရိလှီးခတ်ခံထားရသည်။ ပန္နက်မြေထုမှာ လူတစ်ရပ်လောက်မြင့်သည်။ ပန္နက်မြေပေါ်မှာ ဘုရားနှင့် သိမ်ကို တင်ရုံကလေး၊ နည်းနည်းလှုပ်လိုက်ရုံနှင့် ပြိုနိုင်လောက်သည်။ မိုးကြီးလေကြီးထဲတွင် အိကျပြိုဆင်းသွားနိုင်သည်။

ရဲများက တောင်ခါးပန်းအမြင့်တစ်ခုပေါ်မှ စီး၍ ကျွန်တော်တို့ထုပ်ရှားသွားလာမှုကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ ဗမာထုမျိုး ကျွန်တော်တို့က သူစိမ်းရန်သူတွေလား။

ဟိုတစ်နေ့က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လက်ပံတောင်းတောင်ပေါ် နေရာအနှံ့ လွင့်ထူထားသော နီစိမ်းပြာဝါ အလံတွေပေါ်မှာ ရေးထားသည့် တရုတ်စာလုံးများကို ထောက်ပြပြီး တရုတ်လူမျိုးပိုင်မြေဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း ပြောပြသည်။

တစ်ယောက်ကလည်း လက်ပံတောင်းတောင် ဝမ်စေ့ ဝမ်စေ့

www.burmeseclassic.com

ဝမ်းဝမ်းစွေ့ဟု အော်သည်။ ဝမ်းဘောင် ချုံချိဟုလည်း အော်လိုက်သည်။
ချုံချိကဘာလဲဗျဟု မေးသောအခါ get out! ပေါ့ဗျဟု ခေါ်သည်။

လက်ပံတောင်းတောင်ပေါ်မှာပင် နောက်ထပ် သပိတ်စခန်းသို့
ခု ထပ်တွေ့ရသေးသည်။ ဂျာနယ်တွေလည်း လှူသူက လှူထားကြပုံတွေ
သည်။ စာအုပ်တွေ။ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ၊ စောင်ကိစ္စ စသည် စသည်ရှိသေး
လူထုက သူတို့ဝန်ကို သူတို့ထမ်းထားကြသည်။ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆာ
ပဲ၊ ရေစောင်တွေ ချင်းတွင်းမြစ်လို စီးလာနေသည်။

လက်ပံတောင်းတောင်ပေါ်တွင် လဖြူဖြူကလေးဝဲနေသည်။
ကောင်း ကင်က အေးမြမြ ငြိမ်းချမ်းရေး အပြာ။

အပြန်တွင် ကံကုန်းရွာ ဘုရားပွဲက ကျွန်တော်တို့ လူစု ၃၀ ထိ
ညစာကျွေးသည်။ ကလေးတွေက အမေစု သီချင်းသံပြိုင် ဆိုနေသည်။

ဗလမ်းဗလမ်းအသံတွေ ရုန်းကြွထွက်နေသော မြောက်ယမာ
ကျော် ပြိုင်စံရှားတံတားပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်လာကြသည်။ ချင်းတွင်းမြစ်
သဲသောင်ညီပြာလဲ့တို့ဖြင့် စုတ်ချက်ကြမ်းကြမ်း ဒီဇိုင်းကွက်များ ဖော်
သည်။

'ဆရာတိတ်၊ ခင်ဗျား မျက်စိကြည့်ရတာ ခက်နေမယ်၊ မြစ်ကမ်း
နား လမ်းကမောင်း'ဟု ကမ်းနားလမ်းနေသူက အကြံပေး၍ အသက် ၇၀
တန်း ကဗျာဆရာ မောင်တိက္ခ (ဆားထုံး)က အောက်လမ်းကို မောင်း
သည်။ သစ်ရိပ်ကြီးများဖြင့် မှောင်ပိတ်နေသည်။ လမင်းကမူ ရွှေဝါရောင်
ဝင်းဝင်းအိနေပြီ။

'ဒီနေရာက တိုင်းဒေသကြီးလွှတ်တော်ဗျ'ဟု တစ်ယောက်က
မှောင်ထဲတွင် လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောသည်။ ဩော် ဘယ်နားပါလိမ့်။

၂၇-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

မိုလ်ချပ်အောင်သန်း၏ ခေါင်းပေါ်မှာ ခိုကလေး နားနေသည်

သည်တစ်ခါ ရန်ကုန်မှ ကားထွက်သည်မှာ ခါတိုင်းလို ညနေ
၄ နာရီမဟုတ်။ ၆ နာရီခွဲဖြစ်သည်။ အမြန်ကားကြီးများက ပို၍ ပို၍
မြန်လာကြသည်။ ၁၉၈၈ တွင် ရှစ်လေးလုံးပြီးစ ကုန်းလမ်းသယ်ယူ
ဖို့ဆောင်ရွက်ရေးကားများနှင့် သွားရသောအခါ မုံရွာမှ နံနက်ထွက်၊ ပျဉ်းမနား
ညရောက်၊ ရွှေဆက်မမောင်းရ၊ ပျဉ်းမနားရှိ စာဖွဲ့လောကအောင်
ညလှသော တည်းခိုခန်းများတွင် ပင်ပန်းမှုဖြင့် တုံးခနဲ အိပ်ပျော်သွား။
နောက်ထကားမောင်း၊ ညကျမှ ရန်ကုန်ဝင်၊ နှစ်ရက်ခနီးသွားခဲ့ရသည်။
ထို့နောက် တစ်ရက်ခွဲခန့်၊ ယခု နောက်ပိုင်းတွင် ညနေစီး၊ နံနက်ရောက်။
တားများက ပို၍ ပို၍ မြန်လာကြသည်။ ပို၍ ပို၍လည်း ခြေခွင်လတ်
ခွင်ကျယ်လာသည်။ ကားပေါ်မှာ သန့်စင်ခန်းတော့ မပါသေး။ အိပ်စီး
ရန်လည်း မဖြစ်သေး။ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ပို၍ တိုးတက်လာမည်။ ခဏ
သည် သက်သာလာမည်ဟု အောက်မေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ
ရွှေမန်းသူကားဂိတ်နှင့်နီး၍ သူ့ကိုအလွယ်စီးတတ်သည်။ စီးစပိုင်းက
ရန်ကုန်- မုံရွာ ကားခ ၁၅၀၀၊ ရန်ကုန်-မန္တလေး ၁၂၀၀။ ထိပ်တန်းတား
ညစာလည်း မိတ္ထီလာမှာ၊ ပဲခူးမှာ ကျွေးတတ်သေးသည်။ ယခု ကားခ
တစ်သောင်းကျော် ရေတစ်ပုလင်းပေးပါသည်။ ၁၁၅ မိုင်ခန့်မှာ

စံနိမ့်စားစရာတွေ။

လွန်ခဲ့သော လေးငါးရက်လုံး စာအုပ်များကို ချပ်ပုံး သေတ္တာများထဲသို့ ထည့်ရသော အလုပ်က ကုပ်စီးထားသည်။ မနိုင်မနင်း၊ ဖမ်းရဲ။ စာအုပ်တိုက်မှ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးက ကူပေးမှ စာအုပ်များ ချပ်ပုံးတွေထဲရောက်သည်။ ၁၈ သေတ္တာ၊ အင်း ဘယ်လိုသယ်ရမလဲ၊ ပို့မလဲ။ လေးလံသည့် အလုပ်မှာ တကယ်ဝန်လေးလှပါသည်။ ကိုယ်ကလည်း အသက် ၈၀။

ဒါတင်မကသေး၊ အဝတ်အထည်တွေ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ၊ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းတွေ၊ ပြန့်ကျဲရှုပ်ထွေးနေသမျှတွေကို သိမ်းကျုံး၍ အိတ်သေတ္တာ များထဲသို့ ထည့်ရသည်။ မကြည့်၊ အမယ်လေး စုစုပေါင်း ခုတ်ထုတ်။

ကားနှစ်စင်းခေါ်၍ တင်ရသည်။ ကားသမားများက ဝိုင်းသယ်ပေးကြသည်။ ရွှေမန်းသူကားဂိတ်မှာ ချွေးမည့် အလုပ်သမားမရှိ။ ထူးတွေ့တည်အံ့ရာသော။ တက္ကစီကားသမားများက အထုပ်များ၊ သေတ္တာများကို ချပေး စီပေးကြသည်။

တန်ဆာလုပ်ရသည်။ တစ်ပိဿာ ၃၂၅ နှုန်း၊ ကားပေါ်က ပစ္စည်းတင် ဆင့်ကလေးများမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ကလေး။ ဩော်၊ ဈေးကွက်၊ ဈေးကွက် စီးပွားရေး၊ စားသုံးသူ၊ သုံးစွဲသူ အကျိုးကို အဓိကကြည့်သည်မဟုတ်၊ လုပ်ငန်းရှင် ဝင်ငွေရရေး၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ မျက်နှာက ဟိုတစ်ခေတ် ပြည်သူ့ဆိုင်က အရောင်းစာရေးမရဲ့၊ မျက်နှာနဲ့ မတူပေလို့။

မြောက်ဥက္ကလာပရိုပြင်နေသော အင်္ဂတေလမ်းများတွင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြည်းဖြည်းနွေးနွေး လေးဘက်တွားမောင်းရသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ မျက်နှာသစ်ထားတာ မစင်သည့် ကလေးကဲ့သို့ ညစ်ကွက် ညစ်ကြောင်းအထပ်ထပ်။ ပြောင်းတာတွေလည်း အများကြီး ပြောင်းခဲ့ပြီ။ တဲအိုတဲစုတ်များမှ တိုက်တွေလည်း အင်္ဂတေတောထအောင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ လူအို လူစုတ်တွေတော့ များတုန်းထင်ရဲ့၊ လူအတိုးနှင့် တိုက်အတိုး

လည်း ပြိုင်လို့မရသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကောင်းသည့်နေရာများက ဘုံဖွဲ့ထုတ်နန်းဖြစ်နေသော်လည်း ပြိတ္တာရွာတွေလည်း မနည်းလှဘူးထင်ပါရဲ့။ နတ်ရွာထက် ကျပ်ရွာများနေသလား။

အောင်မင်္ဂလာကားကွင်းမှ ထွက်ချိန်တွင် ၇ နာရီထိုးပြီးနေပြီ။ နောင်မှောင်ရီတွင် စက်ရုံအလုပ်ရုံကြီး အချို့ မီးရောင်တဝင်းဝင်း အလုပ်အလုပ်နေကြပုံပေါ်၏။ အချို့ ငြိမ်သက်မှောင်ထိုးနေ၏။ စက်ရုံ အလုပ်သမားများမှာ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ဝင်ငွေအနည်းဆုံး ဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့သွေးသားလုပ်အားဖြင့် အရင်း၏ နတ်ဘုံများကို ဆောက်လုပ်ပေးနေကြရ၏။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်များမှာ ပို၍ပို၍ ကြုံလို့လာကြ၏။

မှောင်လာသည်နှင့် အတူ ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းမကြီး၏ ရှုခင်းများကို မမြင်ရတော့။ ပဲခူးရိုးမ ဘယ်ပျောက်သွားသနည်း။

ကားပေါ်တွင် ဗီဒီယိုဇာတ်ကားများကြည့်ရတတ်သည်။ ကျောက်ပေါက်မာများတတ်သော်လည်း အလှများကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပါသည်။ အချို့ ဒါရိုက်တာများက ပိုမိုရဲရင့်စွာ တွေးတတ် ရိုက်တတ်သည်။ ထိုအလှဇန်ဆင်းမှုများကို တွေ့ရသောအခါ ကြည်နူးကျေးဇူးတင် အားတက်မိသည်။ တို့ဆီမှာလည်း ဒီလို ပညာရှင်တွေ ရှိသားပဲ။

ဇွန် ၁၁၅ မိုင် စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကားကြီးကြပ်သူက တားနပ်ပါတ်၊ ကားပုံပန်း၊ ကားအရောင်၊ ကားရပ်သော နေရာတို့ကို သေသေချာချာ မှတ်ထားရန် သတိပေး ပြောကြားသည်။ ကားမှားတတ်ကြသည်တိုး။

စိတ်ထဲမှာ လိုတစ်ဝက် မလိုတစ်ဝက်ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးများမှ အစားအသောက်များကို လည်ချောင်းထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်ရသည်။ ကိုယ်က အသက်ကြီးလာလို့လားမသိ အရသာအတွေ့ခက်လာသည်။

ကားကြီးသည် အမှောင်ထဲတွင် မြား၏ အမြန်နှုန်းဖြင့် ဆက်မောင်းသွားသည်။ မိုးက အုံ့အေးအေး၊ လေအေးစက်ပေါက်များကို ပိတ်ထားရသည်။ ဘယ်ရောက်နေပြီဆိုတာမသိ။

သည်အထဲ ကားမောင်းသူ လူငယ်နှင့် ကားကြီးကြပ်သူ လူကြီးတို့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ နှုတ်အပြင် လက်မပါကြ။

ဧရာဝတီကို ကျော်၊ စစ်ကိုင်းကို ကျော်၍ ညောင်ပင်ဝန်းမှာ ရောက်သွားပြီ။ အမှောင်နေရာတွင် ရောင်ဖြူအလင်းများ ထိုးပတ်လာသဖြင့် ဝန်းကျင်ကိုလည်း မြင်ရပြီ။ အို-လှလိုက်တဲ့ အညာ။ ထန်ပင်ငယ်ကလေးများက ယာကန်သင်းတစ်လျှောက် တန်းစီလမ်းလျှောက်နေကြသည်။ ထန်းပင်အလတ်များက မနီးမဝေးမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ အကွက်ချ အလှပြင် ထန်းဥယျာဉ်နှင့် တူပါဘိခြင်း။ တောင်သူကြီးတို့ စိုက်ထားကြတာဖြစ်ပေ။ တောကလူများ သစ်ပင်စိုက်လျှင် ရှင်အောင်စိုက်ကြသည်။ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံဖို့ ကြော်ငြာဖို့စိုက်သည်မဟုတ်။ သို့သော် သူတို့ဝန်းကျင်မှာ စိုက်တတ်ကြပါသည်။ ရွာထဲမှာ စိုက်တတ်ကြပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ စိုက်တတ်ကြပါသည်။ စိုက်လျှင် ရှင်အောင်စိုက်ကြပါသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ပြီးရောမဟုတ်။

နန္ဒင်းနံ့သာရောင်လက်လက် ရွှေအိုညိုနု ကွက်ကျိကွက်ကားနှင့် အညာ၏ မင်းသမီးထနောင်းပင်ကလေးများ လက်ချိုးလက်ချီ ကကြိုကဟန် ဆင်နေသည်ကိုလည်း မြင်ရပြီ။ တမာကျောက်စိမ်းစိ၊ ကုက္ကိုမြစ်အပင်တန်းများကလည်း ခက်လက်ဝေ့ယမ်း ကြုံကြသည်။ ရုပ်မလှတတ်သော်လည်း ညီညွတ်ခြင်းအလှကို ရုံးစုလက်တွဲပြတတ်ကြသည့် ဆူးဖြူပင်များကလည်း ပြန်လာပြီလား၊ ပြန်လာပြီလားဟု အသံပေး နှုတ်ဆက်နေကြသယောင်။ လူ၏ဓားချက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ခံရသော ယူကလစ်ပင် ကြုံကြုံလီလီများကား မျက်နှာညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ဖျော့ဖျော့တော့တော့

မြင်းမူကိုကျော်ပြီ။ ပုဂံခေတ် ပုံပြင်မှာ အကျော်ဇေယျ တွေ့ခဲ့ရသည့် မြင်းမူမှာ ယခုနှစ်တစ်ထောင် အလွန်၌ ဘာတွေတိုးတက်လာခဲ့ပြီနည်း။

မြင်းမူတစ်စက်မြီရှိ ဝမ်းပြည့်ကား စားသောက်ဆိုင်တို့ဖြင့် ဖိတ် ခေါ်နေသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက် ပဲကူ ပဲတောင်း အဂ္ဂတောင်တို့မှ

မင်း လောင်းမောင်သန့်ထ၍ နေမဝင် အင်ပိုင်ယာ ဗြိတိသျှအစိုးရကို ငှက် ကြီးတောင် ဓားတစ်လက်နှင့် ပုန်ကန်ထကြွခဲ့လေသည်တကား။ ထောင်သန့်ကို ကြိုးပေးကွပ်မျက်၍ မောင်သန့်၏ ခန္ဓာကိုယ်သေခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် မောင်သန့်၏ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်က မသေ၊ ဘယ်တော့မှ မသေ။ အညွန့် အခက်များ တက်ဖြာသွားသည်။

မြင်းမူနှင့် မုံရွာကြား ရေပိုးစားကန်ကြီးမှာ ရေဆင်းရဲနေရှာသည်။ ကျေးရွာသားတို့မှာ ဤရေဆင်းရဲဆဲဖြစ်သော ကန်ကြီးသို့ ရေစည်လှည်းဖြင့်လာ၍ သောက်ရန်သုံးရန် ရေကိုခပ်ယူနေကြရသည်။

ချောင်းဦးအဝင်တွင် ကားလမ်းရထားလမ်းများ အနောက်ဆီသို့ ဖြာထွက်သွားသည်။ ပခုက္ကူသို့သွားသော လမ်းများပေတကား။ ဧရာအနောက်ဒေသတို့နှင့် ဆက်ထားရန် ကြိုးစားခြင်း။ ချင်းတွင်း မြစ်ပေါ်တွင် ဧရာမတံတားကြီးခင်း၍ မန္တလေး-ပခုက္ကူ၊ မုံရွာ-ပခုက္ကူ လက်တစ်တမ်းခရီး ပဝါတစ်လှမ်း နီးခဲ့ပြီ။

ချောင်းဦးကို ကျော်လိုက်လျှင် မုံရွာဝင်ပြီ။ နာမည်ကျော် ဟေမိတစ်ထောင် ရပ်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီး၊ မိုးညှင်း သမ္မုဒ္ဓေ စေတီတော်ကြီးတို့ကို လှမ်းဖူး၍ ရပြီ။ မြင့်မြင့်သွန်းသွန်း၊ ချွန်းချွန်းလက်လက်။

အရှေ့ဘက်ရှိ ဖိုးခေါင်တောင်၊ နွယ်ခွေတောင်တို့ကား ညိုဝါဝါ အဆင်းဖြင့် ပြားပြားဝပ်ဝပ်ရှိကြ၏။ ဟိုတုန်းက သစ်ပင်စိမ်းများ နတ်တို့ဝှက်လိုက်လေပြီလား။

နွယ်ခွေကား မြန်မာ့သမိုင်းတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ် သိန်းသန်း တကမ္ဘာတွင်အစောဆုံး မတ်တတ်ထ၍သွားသော လူသား Homoerectus တို့ စတင်နေထိုင်ကျက်စားရာ အရပ်ဟု သမိုင်းနှင့် သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြပြီ။ အင်းအိုင် ရေချောင်းတို့လည်း ရှိ၏။ သစ်ပင် တောတောင်တို့လည်း ရှိ၏။ နေ လေ ရေ မြေပြည့်စုံသော အရပ်၊ ပထမဆုံး မတ်တတ်သွားလူသားတို့၏ ဘူမိနက်သန့်။

မုံရွာ အဝင်ဝတွင် ကားအကောက်စခန်း၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်ကြီးများ၊ ကုမ္ပဏီများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် နေရာယူထားသည်။ ဓာတ်ဆီဆိုင်

ငယ်များပြေးရ ပျောက်ရတော့မည်။ အရင်းရှင်ပေါက်စမှ အတောင်အလက်ပြည့် အရင်းရှင်စနစ်သို့ တက်လှမ်းနေပြီ။ မုံရွာစက်မှုဇုန်ဘက်မှ မီးခိုးခေါင်းတိုင်များပင် မီးခိုးထွက်ချင် မထွက်ချင်။ အရင်းအနှီး စုစည်းမှု ပုံသဏ္ဌာန်သစ်များ ရှာကြရတော့မည်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲမှ စထွက်လာသော ရွှေမန်းသူသည် နံနက် ၆ နာရီခွဲတွင် မုံရွာကားကွင်းသို့ ဝင်လေသည်။ သည်မှာကား၊ ဆရာဦးဝင်းမောင် (သမိုင်း) နှင့် လာကြိုကြသူများ၏ မေတ္တာကြောင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး အလေး အပင်ကြီးများသည် ဖက်ရွက်တမျှပေါ်သွားပါတော့သည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဆရာဦးဝင်းမောင်က မော်တော်ဆိုင်ကယ် နှင့် လာခေါ်သဖြင့် စံပယ်နိုင်၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်သွားသည်။ အား-ဒါမှ မုံရွာပါကလား။ ပူလိုက်တာ။ ဖုန်တဝေဝေ။

နောက်ရက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ပဏ္ဍိတ်ကိုကျော်မြင့်က ဆက်ခေါ်သွားသဖြင့် Eureka ဆိုသော ကော်ဖီ၊ အအေး၊ စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဟာ-ဒါ မုံရွာဟုတ်ရဲ့လား။ ဆိုင်မှာ ခေတ်မီ လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ မှန်ကားထားသည်။ အအေးဓာတ် လွှတ်ထားသည်။ သန့်ရှင်းပုံကလည်း အညစ်အပေ တစ်စွန်းတစ်ကွက်မရှိ။ စားစရာ ကိတ်မုန့်၊ ပေါင်မုန့်မျိုးစုံ၊ ရေခဲမုန့်၊ အအေး၊ အကြော်အလှော် အပေါင်းတို့ကလည်း ရန်ကုန်၏ ထိပ်တန်းနှင့် တန်းယှဉ်နေသည်။

ကဗျာဆရာ မင်းဆွေနှစ်ကလည်း စာအုပ်ဆိုင်သစ်၊ ပန်းချီပြခန်းသစ်ဖွင့်ဖို့ပြင်နေသည်။ စာရေးဆရာ မောင်ရဲခိုင်ကား ကျန်းမာရေး အလွန်ဆိုးနေသည်။ Gangrene ဖြစ်နေပြီ။ ကိုဦး (မုံရွာ) က ချင်းတွင်း ဂျာနယ်လှလှကလေးများ လက်ဆောင်ပေးသည်။ သန်းဆွေအေး (မန်းတက္ကသိုလ်) က အလောင်းတော် ကဿပ တောလားကြီး ရေးဖွဲ့ပြီး၍ လာပြသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကြေးရုပ်၏ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ခိုကလေးနားနေသည်။

ပြည်ညောင်ပင်ကြီး ပြုလဲပြီ

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော ကွယ်လွန်ပြီဟု ၁၀-၁၀-၂၀၁၂ နံနက်ခင်းတွင် သတင်းကြားရသည်။ အလို ပြည်ညောင်ပင်ကြီး ပြုလဲပါ လေပြီကော။

သိကြသည့်အတိုင်း ၁၉၁၉ ခု ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက်ဖွား ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောသည် အသက် ၉၃ နှစ်ရှိသွားပြီ။ ငယ်စဉ်မှစ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် မြန်မာကျောင်းတွင်နေခဲ့ပြီး ဇာတိဒေသတွင် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ကာလတိုလုပ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ဆရာဖြစ်သင် ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားနေစဉ်အတွင်း ၁၉၃၈ ဒီဇင်ဘာ ၂၀ ရက် ဗိုလ်အောင်ကျော်တို့ ခေါင်းဆောင်သော ကျောင်းသားဆန္ဒပြပွဲ ကြီးတွင် မိမိကျောင်းမှ ကျောင်းသားများနှင့်အတူ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးသို့ ဝင်၍ သခင်ရွှေဖြစ်လာသည်။ ဂျပန်ပြည်သို့ သွားရောက် စစ်ပညာ သင်ပြီး ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ကျော်ဇော ဖြစ်လာသည်။

ဂျပန်ခေတ်က BIA, BDA ဗမာ့တပ်မတော်၏ စံပြတပ်မှူးကို အုပ်ချုပ်၍ တပ်မတော်သားကောင်းများကို လေ့ကျင့်ပေးမြှူပေး

ခဲ့သည်။ ပဲခူးရှိ ထိုစံပြတပ်ရင်း ၄ တွင် တပ်မတော်ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင် သခင်စိုးတို့ တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေး၍ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို စတင်တည်ထောင် နိုင်ရန် စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် ပဲခူးတိုင်းကို ကြီးကြပ်၍၊ စစ်တောင်း မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရန်ကြိုးစားသော ဂျပန်တပ်များစွာကို ချေမှုန်းပစ်ပြီး ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး အောင်ပွဲရစေရန် ကြိုးစားစွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအပြီးတွင် ကျင်းပသော ဖဆပလ (ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး) အဖွဲ့ချုပ် ညီလာခံကြီး တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် ကျော်ဇောက အမျိုးသားညီညွတ်ရေး အဆိုကို တင်သွင်း ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျင်းပသော ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ကွန်ဂရက်သို့လည်း ပါတီဗဟိုကော်မတီဝင် အဖြစ် တက်ရောက် ခဲ့သည်။ (နောက်ပိုင်း ၁၉၈၅ တွင် အရှေ့မြောက် နယ်ခြားဒေသ၌ ကျင်းပသည့် ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ တတိယ ကွန်ဂရက်သို့လည်း ဗဟိုကော်မတီဝင်အဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့သည်။ တပ်မတော်သမိုင်း၊ ဆဌမတွဲ၊ စာ -၁၉)

၁၉၄၉ တွင် အင်းစိန်ကို ကရင်တို့ သိမ်းပြီး ရန်ကုန်မြို့တော် ကိုပါ သိမ်းရန်ကြိုးစားသောအခါ ကရင်တို့၏ စနစ်ကျသော နေရာယူ စစ်ကို ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောကွပ်ကဲသော ဗမာ့တပ်မတော်က တိုက် ခိုက်အနိုင်ယူ၍ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့သည်။ (၁၂- ၁၀-၂၀၁၂ ကြေးမုံသတင်းစာ စာ ၅)

မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့ပိုင်းဒေသများကို တရုတ်ဖြူ ကျူးကျော်သိမ်း ခံသောအခါ ဗမာ့တပ်မတော်က စစ်ဆင်ရေးအဆင့်ဆင့်ဖြင့် တိုက် ခိုက်တွန်းလှန်ခဲ့ရသည်။ ပြည်ပကူညီမှုရှိသည့် အင်အားကြီးမားသော ဗမာ့တပ်မတော်ဖြူကျူးကျော်မှုကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်ရာတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော ပြည် ဘုရင့်နောင်စစ်ဆင်ရေး၌ ပြောင်မြောက်သော မြန်မာ့မျိုးချစ် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်။ (ကုန်းဘောင်ခေတ် ဆင်ဖြူရှင်မင်း လက်ထက် ဗမာ့တပ်မတော် များကိုလည်း မြန်မာ့ဝန်ကြီး စစ်သူကြီး မဟာသီဟ နှင့် ခေါင်းဆောင်၍ တွန်းလှန်ချေမှုန်းခဲ့ရသည်။)

ဗိုလ်မှူးချုပ် ကျော်ဇောသည် စွမ်းရည်ထွန်းပြောင်သော စစ်ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်သော်လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးကို အလွန်မြတ်နိုးသည်။ မြန်မာ နိုင်ငံ၏ ဇာတာဆိုးလှသော ပြည်တွင်းစစ်ကြီးကို တိုင်းပြည်အကျိုး ပြည်သူ့အကျိုးနှင့် အညီ ရပ်စဲသွားစေရန် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော် မင်းနှင့် စည်းလုံးလက်တွဲ၍ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် စိတ်ရော နှလုံးပါဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၆၂ ခု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအာဏာသိမ်းသည်ကို မလိုလား ခြင်းကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မွန်းကျပ်လာကာ ပြည်သူတို့၏ ဘဝကောင်းရာ ဆောင်းကြောင်း ဖြစ်နိုင်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ၁၉၇၆ ခုအသက် ၅၇တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောနှင့် မိသားစုသည် အရှေ့မြောက်ဒေသသို့ သွား၍ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင် ဆင်နွှဲကြသည်။ ထိုနှစ်ကြာပြီးနောက် ၁၉၈၉ မတ်နှင့် ဧပြီတွင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဆက်အောက်ရှိ ကိုးကန့်နှင့် ဝတပ်ဖွဲ့များက တော်လှန်သဖြင့် ဗဟု ခေါင်းဆောင်များ ရှောင်တိမ်းသွားရကာ တစ်ဖက် နိုင်ငံတွင် ခိုလှုံနေရခြင်း

ကြရသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောလည်း ထို အချိန်မှစ၍ အသက် ၇၀ အထက် နှစ်ပေါင်း ၂၃ နှစ်တာကာလကို ထာဝရနေဦးတည်ရှိသည်ဆိုရာမှ ခွေမိန်ခေါ် ကူမင်းမြို့တွင် နေထိုင် ခဲ့ရသည်ဟု ယူဆရသည်။

ယခု ၂၀၁၂ စက်တင်ဘာလအတွင်းတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် ကျော်ဇောသည် အဆုပ်အအေးမိရောင်ရမ်း ရောဂါဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်နေသည်ဟု သတင်းထွက်လာသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ဖူးချင်တယ်ဟု တောတကြောင်းလည်း ကြားရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာရန်၊ နိုင်ငံတော်သမ္မတဦးသိန်းစိန်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နိုင်ငံတော်သမ္မတရုံး ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဦးအောင်မင်းက ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော၏ မိသားစုထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ပြောကြားကြောင်း သိရသည်။ မိသားစု၏ ဆန္ဒအရ ဆုံးဖြတ်ရန် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီကလည်း သဘောထားသည်ဟု ယင်းပါတီ၏ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ ရဲဘော် ဖိုးသံချောင်းက ပြောကြောင်း ဂျာနယ်တချို့တွင် ဖော်ပြသည်။

သို့သော် သူ့ရောဂါမှာ ပြင်းထန်သည်။ သူ့အသက်က ကြီးလှပြီ။ ၉၃ နှစ်၊ သူ့ဇနီးဒေါ်သန်းစိန်သည်လည်း ထိုအရပ်ဒေသတွင် ပင်ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောသည် ရောဂါကို မလွန် နိုင်တော့ဘဲ ၂၀၁၂ ခု အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၃း၃၀ နာရီတွင် ကွယ်လွန်သွားလေပြီ။

သူသည် ၁၉၁၉ ဒီဇင်ဘာလ ၃-ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့ရာ မြန်မာလူမျိုးအချို့ ယုံကြည်တတ်ကြသလိုဆိုလျှင် သူ့မွေးနေ့မှာပင် ကွယ်လွန်လေသည်။

သူသည် တပ်မတော်သားကောင်းကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ တပ်မှူး

ပြည်သူ့ကြီးကောင်းလည်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံသားကောင်း၊ ပြည်သူပြည်သားကောင်းလည်းဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်သည်။

သူသည် မြန်မာပြည်သူ့အတွက်၊ မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ရပ်တည်ခဲ့သည်။ အခြားနိုင်ငံ ပြည်သူတို့နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ အတူတူတိုက်ရော့တို့အတွက်လည်း ရပ်တည်သည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောသည် မျိုးချစ်စိတ်အလွန်ထက်သန်သော လူဖြစ်သည်။ ထိုမျိုးချစ်စိတ်အရ မိမိနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးကို ခိုင်ခံ့စွာမာစေလိုသည်။ မိမိနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးကို တောင့်တင်းအားကောင်းစေလိုသည်။ မိမိနိုင်ငံ၏ ပညာရေးကို အဆင့်အတန်းမြှင့်တင်စေလိုသည်။ ပြည်သူများ ကို လွတ်လပ်မှု အပြည့်အဝ ခံစား၍ စီးပွားရေး၊ အသက်ရှင်မှုနှင့် ရောအတွက် မပူမပင် မကြောင့်မကြာ ဘဝတွင် နေရစေလိုသည်။ သူနှင့် အနီးကပ် ထိတွေ့ရသောအခါ ပြည်သူတို့အပေါ်တွင်ထားသော သူ၏ မေတ္တာစိတ်ကို လန်းလန်းဝေဝေ တွေ့မြင်ခံစားရပါသည်။ အတူ လုပ်ကိုင်ကြသည့် ငယ်သားများအပေါ်ထားသည့် သူ၏ မေတ္တာစိတ်ကိုလည်း မြင်နေ ကြားနေသိနေရသည်။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အသက်အရွယ်မရွေး လူသော သူ့လုပ်ဟန်ကိုလည်း မြင်ရထိတွေ့ရသည်။ အလုပ်သေချာစွာ တွက်ချက်တွေးခေါ် စီမံတတ်ပုံများကိုလည်း မြင်ရသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောသည် လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အလွန်ကြီးမားကောင်းရှိသူ၊ အလွန်ကြိုးစားဆောင်ရွက်သူ၊ အရည်အချင်း အလွန်ပြည့်စုံသူအဖြစ် မြင်ရပါသည်။ ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ပြည်သူ့အပေါ်တွင် သစ္စာစောင့်သိသူ၊ ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ကျိုးမရှာသူ၊ ပြည်သူတို့ မနှိပ်စက်သူ၊ ပြည်သူကို ကာကွယ်သူ အဖြစ်မြင်ရပါသည်။

သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံ၏ သမိုင်းသည် ရက်စက်လေစွ။ ပြည်တွင်း
စစ်ဘီလူးထင်ရာ စိုင်းလေစွ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလို ခေါင်းဆောင်
ကိုလည်း ကြာရှည်အသက်ရှင်ခွင့်မပေး။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော
ခွပ်ဒေါင်းကြီးကိုလည်း အတောင်အလက် ချိုးဖျက်ထားတတ်လေ
သမဂ္ဂါနံတပေါ သုဒေါဆိုသည့် စကားကို နားလည်ခက်လွန်းကြလေစွ။

၁၂-၁၀-၂၀၁၂ မုံ

ငြိမ်းချမ်းသစ်ပင် စိုက်ပျိုးသူများ

(၁)

မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူဖြစ်လာရသည်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ကြီး
ကြီးကြိမ်တွေ့ရလေသည်။

ပထမဆုံးဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုမှာ ၁၉၄၇ ဇူလိုင် ၁၉ က ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရမှုဖြစ် သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုမှာ တိုင်းပြည်တွင် ငြိမ်းချမ်းရေး
ဆင်မဲ့ကာလကြီး ရှည်လျားလွန်းသဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ယူဆောင်
နိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို မျှော်နေရစဉ်အတွင်း ထိုငြိမ်းချမ်းရေး ဆောင်ကြဉ်း
နိုင်ရန် ကြိုးစားသည့် ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ၂၃-၇-၁၉၆၄
တွင် ကွယ်လွန်သွားမှုကြီး ဖြစ်သည်။

တတိယအကြိမ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အမျိုးသား
ချစ်ရေးအောင်မြင်မှုများကိုလည်းကောင်း၊ အမျိုးသားငြိမ်းချမ်းရေးနှင့်
အမျိုးသားတော်မြောက်ရေး ကြိုးပမ်းမှုများကိုလည်းကောင်း ပေးအပ်ခဲ့သူ ဗိုလ်မှူးချုပ်

ကျော်ဇော ၁၀-၁၀-၂၀၁၂ ရက်က ကွယ်လွန်မှု ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ လုပ်ကြံခံရမှုကြီးမှာ 'လူမသမာ ဦးစော' လက်ချက်ဟူ၍ အစိုးရဘက်မှ ထပ်ခါတလဲလဲ ကြေညာခဲ့သော် လည်း အရင်းခံအားဖြင့် နယ်ချဲ့လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း အဖြစ်အပျက်များ ဖော်ပြပေသည်။ ဦးစောအား ဘရင်းဂန်း ၂၀၀ နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက် များပေးအပ်ခဲ့ခြင်းသည် သာမန်ခြစားမှုဟု ယုံနိုင်စရာမရှိချေ။ ထိုအခါ နှင့် ပတ်သက်၍ အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်အချို့ကို ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း မှာလည်း အကောင်ကြီးများကို ကာကွယ်ရန် အကောင်ငယ်များထံ ထိုးကျွေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆရသည်။ လုပ်ကြံမှုသတင်း ရသော်လည်း ဆက်စပ်ထွက်ပေါ်လာသည့် အကောင်ကြီးအချို့၏ နာမည်မှာလည်း လျှို့ဝှက်ချက်ပင်မဟုတ်ပေ။ ဤအတွင်း ၂၀၁၂ ဇူလိုင် ၁၈ ရက်နေ့ည ၁၁ ဝါရင်နိုင်ငံရေးသမားကြီး သံရုံးအမှုထမ်းဟောင်း ဦးထွေး မြင့်နှင့် RFA အသံလွှင့်ဌာန တွေ့ဆုံ ပြောဆိုမှုမှာ စူးစိုက်နားထောင် စရာ ဖြစ်လာသည်။ ဦးထွေးမြင့်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ လုပ်ကြံမှုတွင် အင်္ဂလိပ်ဝန်ကြီးချုပ်ရုံးအောက်ရှိ M.I. (5) နှင့် M.I. (6) ထောက်လှမ်းရေးတို့ ပတ်သက်ကြောင်းတွေ့ရသည်ဟု ပြောသည်။ သို့ဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်ဝန်ကြီးချုပ်ရုံးသည် ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်ခဲ့လေသလော။ မြန်မာ အစိုးရ ခေါင်းဆောင်များလည်း ဤအကြောင်းကို သိကြသည်ဆို၏။ ထိုစဉ်က (၁၉၄၇) လွတ်လပ်ရေးရခါနီး ဖြစ်နေ၍ ဤအကြောင်းကို ထုတ်မပြောကြတာဖြစ်သည်ဟု ထိုခေါင်းဆောင်များက ပြောပြခဲ့ကြောင်း ဦးထွေးမြင့်က ဖော်ပြသည်။ နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှုကြီး၏ တရားခံအစစ် များမှာ မည်သူလဲ။ နိုင်ငံတော်နှင့် ပြည်သူကို တာဝန်ယူထားရသူများ

အိတ်လု၏။
ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းမှာလည်း အသက် ၉၀ နီးနီးတွင် အာဟာရမသေခင် ငြိမ်းချမ်းရေးကို မြင်သွားချင်တယ်ဟု တတမ်းတတပြောရင်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရရှာလေသည်။
'အသက်ကလဲ ၈၆ နှစ်ရှိလာပြီပေါ့လေ။ အဲဒါကြောင့် ဆရာတို့ စတုရန်းက ကိုယ်မသေခင်လေးမှာ အဲ တိုင်းပြည်မှာ တကွဲငြိမ်းချမ်းရေး အစစ်ကို တွေ့မြင်ကြားသိ တွေ့သွားချင်တယ်။ နို့မှလဲ အသေ ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်မှာထင်သပေါ့လေ။' (၂၀-၈-၁၉၆၁)
(ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ စလင်းကျောင်းတိုက်အတွင်း နေထိုင်သော ရန်ကုန်ခရိုင် ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ တိုက်နယ် အထိပါပေါင်းစုံ အစည်းအဝေးပွဲကြီးတွင် ပြောကြားသည်။)

(၂)

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောနှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်ရစရာများ ရှိ သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ၁၉၆၀ တစ်ဝိုက်ကျမှ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး ဦးစီးအတွင်းသို့ ရောက်လာရာ ထိုစဉ်က တောတွင်းအင်အားစုများ ဝင်လာ တော့မည်လောဟု စိတ်စောနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် ပါတီတရားဝင်တည်ရှိခွင့်ရလျှင် ဝင်သာဝင်လာကြတော့ဟု စေတနာစောသူတို့က ပြောကြသည်။
ယင်းနှစ်ချက်နှင့် မလုံလောက်၊ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားဆောင်ရွက် ခွင့် ဒီမိုကရေစီ ရှိဖို့လိုသည်။
“ပြည်တွင်းစစ်ကို ရပ်စဲရာမှာလည်း အမြန်ဆုံး ရပ်စဲနိုင်မယ် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားရေး အခြေခံပေါ်မှာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုး

အကျိုးအတွက် ဆွေးနွေးဖြေရှင်းကြပြီး ရပ်စဲကြဖို့ ဆရာတို့က တိုက်တွန်း
နေခြင်းဖြစ်တယ်”ဟု ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက အစာငတ်
ဆန္ဒပြနေကြသော ဗကသ၊ တကသ၊ ရကသ ကျောင်းသားများသို့ ပေး
သော သဝဏ်လွှာတွင် ဖော်ပြသည်။ (၁၁-၉-၁၉၆၁)။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောကလည်း ၂၀-၈-၁၉၆၁ ပြည်တွင်း
ငြိမ်း ချမ်းရေး အစည်းအဝေးတွင် “တကယ်ငြိမ်းချမ်းရေး ရရှိဖို့ကတော့
တစ်မျိုးသားလုံးအကျိုး အတွက် ဒီမိုကရေစီ အတိုင်းအတာ ဘယ်လောက်
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်ခွင့် ရှိကြတယ်။ မရှိကြဘူးဆိုတဲ့
အချက်အပေါ်မှာ အဓိကတည်ပါတယ်။ စစ်ရပ်စဲပြီးနောက် မိမိတို့အမျိုးသား
ရေး လုပ်ငန်းများကို ပြည်သူလူထုကြီးကိုယ်တိုင် အချုပ်အချယ်မရှိ လွတ်လပ်
ကျယ်ပြန့်စွာ လုပ်ဆောင်သွားနိုင်ဖို့ လိုပါတယ်” ဟု ပြောကြားသည်။

“စစ်တစ်ခုကို ဆွေးနွေးဖြေရှင်းပြီး ရပ်စဲတဲ့အခါ စစ်မရပ်စဲခင်
မိမိတို့ရဲ့ အခြေခံပြဿနာများကို ပြေလည်အောင် ဆွေးနွေးကြေလည်ပြီး
မှသာ ရပ်စဲနိုင်ကြပါတယ်။ အခုတော့ ဆွေးနွေးမှုဟာ ဒုတိယ၊ စစ်ကို
ပထမရပ်ရမယ့် သဘောဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါဟာ အခြေခံ အားဖြင့် လက်တွေ့
မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်ပါတယ်”ဟု စစ်ရေး ပါရဂူဗိုလ်မှူးချုပ်
ကျော်ဇောက ပြောသည်။

“ဒါကြောင့် စစ်ရပ်စဲပြီးမှ ဆွေးနွေးခြင်းဆိုတဲ့ လက်နက်ချစေ
ရေး သဘောထားမျိုး မထားကြဘဲ အချင်းချင်း သဘာဝဓမ္မကျစွာ ပြည်သူ
အကျိုးဆန္ဒများအပေါ် အခြေခံထားပြီး ပြေလည်စွာ ဆွေးနွေးဖြေရှင်းကြရင်
ပြည်တွင်းစစ်ကို အလျင်အမြန်ရပ်စဲပြီး ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကို
တည်ဆောက်နိုင်ကြမည်ဖြစ်ပါတယ်”ဟု ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောက

အေးလမ်းကို ညွှန်ပြခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကလည်း ထိုအစည်းအဝေး၏
နိဒါန်းချုပ်စကားတွင် “ဆရာတို့ပေါ့လေ၊ အဲဒီမသေခင်လေးမှာ ကိုယ့် တိုင်း
ထိတ်သိမ်းစရာ ကိုယ့်လူမျိုး ချမ်းချမ်းသာသာ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ပေါ့လေ၊
လူမျိုးခြားလက်အောက် ကျွန်သပေါက် မဖြစ်အောင် တစ်စည်းတစ်နွဲ့
တစ်လုံးတစ်ဝည်း ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ တိုင်းပြည်၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
ဖော်လာကို ကောင်းစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ ဆိုတာ ဆရာ နောက်ဆုံး
တောင်းပြောကြား မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ် . . . ဒါပါပဲ”ဟု မြွက်ကြားသွားသည်။
ထိုအချိန်ကာလက ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး လှုပ်ရှားမှု၏ ရင်ခုန်
သံများကို ကြားနေရသည်။ ပြည်သူတို့၏ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး တောင်း
ဆိုသံမှာ ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်အားကောင်း ထူထည်ဖြစ်လာသည်။
ထိုအချိန်တွင်ပင် ၁၉၆၂ မတ် ၂ စစ်အာဏာသိမ်းမှုဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောကား ၁၉၆၄ ဇူလိုင် ဆရာကြီးသခင်
ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ဈာပနကို ဆရာကြီး၏ ဂုဏ်နှင့် ညီအောင်၊ ပြည်သူ
ဆန္ဒနှင့် ညီအောင် ကြီးကျယ်စွာ လူထုအားနှင့် ကျင်းပခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့
မှာလည်း ဈာပနတွင် ပြထားသည့် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏
စတာလင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ရွှေတံဆိပ်ကြီးကို ပျောက်ပျက်ခြင်းမရှိ
ရအောင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော၏ တာဝန်ပေးချက်ဖြင့် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ
စောင့်ရှောက်ကြရလေသည်။

စမ်းချောင်း၊ ဆီဆုံလမ်း၊ ၃၆ ရှိ အိမ်ကလေးထဲတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခ
ရောက်စွာ သူနေသွားသည်။ အိမ်ရှိ အမြတ်တနိုး အမှတ်တရ ပစ္စည်းများ
ကိုပင် ရောင်းစားနေရသည်။ သားတစ်ယောက်မှာလည်း စားဖွေကိစ္စဖြင့်

ရေတိမ်နစ်အသက်ဆုံးသွားခဲ့ရသည်။ အခြား သားတစ်ယောက်နှင့် ဇနီးသည်လည်း ဆုံးပါးသွားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဇောကား အလွန် အရည်အချင်းမြင့်မားသူ၊ အလွန်စိတ်ထားကောင်းသူ၊ ခံယူချက်ခိုင်မာပြောင့်မတ်သူ။ အဆိပ်ပြင်းမြေတောထဲတွင် ကြံ့ခိုင်သစ္စာကြီးစွာ ရပ်တည်လှုပ်ရှားအသက်ရှင် ခဲ့သော သူ့စံနမူနာသည် ကာလဒေသတို့၏ အလင်းတိုင်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မည် တကား။

၁၅-၁၀-၂၀၁၂ မုံရွာ

BURMESE
CLASSIC

နေရာဟောင်းကို လွန်အောက်မေ့တ

၂၄-၆-၁၀၁၂ တွင် မုံရွာသို့ ပြန်ရောက်သည်မှစ၍ မုံရွာပွဲများ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဆင်နွှဲနေရသည်။ မုံရွာစာချစ်သူများနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ အဓိကမဟုတ်၊ တိုတိုသည်သည် စကားပြောချင်ကြ၍။ အသက်ကြီးလာကြသောအခါ အများအားဖြင့် မတ်မောမှုဟူ၍ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိကြတော့ဘဲ ရွယ်တူမိတ်တူများနှင့် စကားပြောခြင်းဖြင့် အပန်းဖြေလေ့ရှိကြပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတော်သားများ၏ အကြောင်းကြီးငယ်များကိုလည်း သယ်မလေ့ရှိကြပါသည်။ ၂၉-၆-၂၀၁၂ တွင် ဆရာမုံရွာစန်းမောင် (မောင်းထောင်) ၏ ဇနီးမွေးနေ့အတွက် ဒေါ်သုဝတီကျောင်း ဆွမ်းကပ်ရာသို့ သွားကြရ စကားနှောကြရသည်။ ၂-၇-၂၀၁၂ တွင် ကဗျာဆရာ မင်းဆွေနှစ်၏ ချင်းတွင်းအိမ်စာပေ ၁၇ နှစ်မြောက် စာအုပ်ဈေးပွဲတော်နှင့် စာပေဟောပြောပွဲသို့ တက်ရောက်ရသည်။ အကောင်းဆုံး စာအုပ်များကို တစ်စုတစ်စည်းမြင်ခွင့်ဝယ်ခွင့်ရကြသည်။ ကျွန်တော်၏ အနီးဒီးဆင်း ပုံဝတ္ထုအတွဲကြီးနှစ်တွဲကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မုံရွာရှိ စာချစ်သူ စာရေးသူ မိတ်

ဆွေများကိုလည်း ပန်းပေါင်းစုံ တွေ့ရနှုတ်ဆက်ရသည်။ ချင်းတွင်းအိမ်
စာအုပ်ဆိုင်မှာ ပန်းဥယျာဉ်ကို ပျားတွေဝိုင်းအံ့ကျလာသည်သို့။

ထိုညတွင်လည်း စာအုပ်ဆိုင်ရှေ့ရှိ မက်သဒစ် အသင်းတော်
ဝင်းကြီးအတွင်း၌ လေဟာပြင် စာပေဟောပြောပွဲ ကျင်းပသည်။ ဆရာ
ချစ်ဦးညို၊ ဆရာမန္တလေးသိန်းဇော်၊ ဆရာမစမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ) တို့
ဟောပြောကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မြို့ခံလူကြီးအဖြစ် မိတ်ဆက်
စကားပြောပေးပါဦးဆို၍ ပြောရသည်။ ရန်ကုန်အတွေ့အကြုံများကို
ပြောပြ၍ ရန်ကုန်လူငယ်များ၏ ကြိုးစားအားထုတ် ပညာရှာကြပုံ၊
အလုပ်လုပ်ကြပုံများကိုပြောပြရသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာမောင်တိက္ခ
(ဆားထုံး) ၏ ရှင်ပြုအလှူပွဲကို အရာတော်မြို့နယ် တောင်ပေါ်ရွာတစ်ရွာ၌
ကျင်းပဖို့ရှိ၍ နံနက် ၄ နာရီသွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် စာပေဟောပြောပွဲ
မှ စောစောထပြန်ခဲ့ရသည်။ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ပရိသတ်ကြီးမှာ
တစ်ကွင်းလုံး ပြည့်နေရုံသာမက ကုလားထိုင်မရတော့သူများက မြေကြီး
ပေါ်တွင်ပင် ထိုင်ကာ ဟောပြောပွဲရသခံစားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။
မလင်းတလင်း ညရီဝိုးဝါးထဲမှ ကွင်းလုံးပြည့် ပရိသတ်များနှင့် လက်ခုပ်
သံများ။

နံနက် ၄ နာရီထိုးသောအခါလာကြိုသည့် ဆရာဝင်းမောင်
(သမိုင်း)၏ မော်တော်ကား ရောက်လာသည်။ ဆရာနေထွန်း၊ ကိုဦး
(မုံရွာ)၊ ဦးခင်မောင်လေးတို့လည်း ပါလာကြသည်။ ရွှံ့ရောင်ရေတွေ
တဝေါဝေါစီးဆင်းနေသည့် ချင်းတွင်းမြစ်၏ ကမ်းဘေးတွင် အလှူသွား
မည့် အမြန်ယာဉ်ဘတ်စကားကြီးလည်း ရောက်နေပြီ။ မုံရွာ-မန္တလေး
ပြေးသော မဟာနွယ်-အာရှကြယ်စင်ဘတ်စကားကြီး ဖြစ်သည်။ လေအေး
စက်၊ အဲယားကူရှင်တို့နှင့် စီးကောင်းသော ပန်ကားကြီး၊ ကဗျာဆရာ
မောင်တိက္ခ(ဆားထုံး) ခေါ် ဦးခင်မောင်ထွေး ဇနီးဒေါ်ယဉ်ယဉ်တို့မှာ

ညက်လုပ်ငန်းလုပ်သည်။ အင်္ဂလန်မှာရှိသော သမီးက အမြဲခေါ်
သော်လည်း မောင်တိက္ခက အင်္ဂလန်တွင် တစ်ပတ်ကြာနေပြီး
ပျင်းတယ်ဆိုပြီး ပြန်လာသည်။ ယခု အလှူမှာလည်း သူ့အိမ်ရှိ
မောင်မကလေးက သူတို့မိဘများဆင်းရဲကြလွန်း၍ မောင်ကလေး
ပြုရသေးကြောင်း ပြောသည်တွင် ရွာရှိအခက်အခဲရှိသည့် ကလေး
ယောက်ကို ရှင်ပြုပေးခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါကလည်း ဆရာ မုံရွာ
မောင်က သူ့ရွာ မောင်းထောင်တစ်ဝိုက်ရှိ ရှင်မပြုရသေးသော ကလေး
ကို အကြီးအကျယ် ရှင်ပြုပေးခဲ့သည်ကို သာဓုခေါ်ခဲ့ရပါသည်။

ဘတ်စကားကြီး တအိအိထွက်လာပါပြီ။ ကားကြီးပြည့်အောင်
တွေလည်း များလှသည်။ ပစ္စည်းတွေလည်း များလှသည်။ လူ့စရာ၊
ဆရာ၊ စားစရာ။ ကားကြီးပေလို့သာ ထမ်းနိုင်ပေတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းကြေးရုပ်နားမှ ပတ်ပြီး သာစည်လမ်းအတိုင်း ထွက်လာခဲ့
သည်။ မီးရထားသံလမ်းကိုကျော်သည်။ ဤနေရာမှာ ၁၉၄၉ ခုနှစ်က
မိုးရပိုင်နယ်နိမိတ်။ ဤနေရာကို ကျော်သောအခါ ဘယ်သူပိုင်မှန်း
ထိတော့။ ပြည်သူ့ရဲဘော်များရှိသည်။ တပ်နီများလည်း ရှိသည်။ တပ်နီ
ရှိသည်မှာ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီကို လူအများခေါ်သည့် အမည်။
တပ်နီကွန်မြူနစ်ပါတီက မုံရွာတောင်ဘက်ရွာများပေါ်တွင် တောင်ပံ
ပြုထားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုက ရေယာဉ်
တလေးဖြင့် ချင်းတွင်းမြစ်ပေါ်သို့ ဆင်းလာကာ မုံရွာ ငွေတိုက်မှ ငွေများ
ကို သိမ်းယူသွားခဲ့သည် ထင်သည်။ မုံရွာတောင်ဘက်ရှိ သူပုန်များက
ဦးနု ရေယာဉ်ယှက်လေးကို တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမှန်သာ ထိုမှန်ခဲ့
တွင် . . .

ကားကြီးက မုံရွာမြို့ထဲမှ ထွက်လာသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှူ
ဆုနိုင်ကောင်းသည့် ထနောင်းပင်များကို ဤ မုံရွာ-သာစည်လမ်းမှာ

တဲညိုညိုများသာ ဖြစ်သည်။ မသပ်မရပ်၊ ကုပ်ကုပ်။ ယနေ့ကား ရွာတွင်း အိမ်ကောင်းများစွာ ရောက်လာသည်။ တိုက်အချို့လည်း စိမ်းစိမ်းဝါဝါ ပြာပြာ။ ဟိုတုန်းကမ္ဘာလှသော ရွာများမှာ ယနေ့သိပ်မမဲ့တော့။ အမဲ့ဒေသ ခံနေရဆဲများလည်း ရှိသည်။ လူရတတ်ဆိုသူများပင် သီးနှံထွက်ကုန်များ မျှော့မကျိတ်၍ ညည်းနေကြသည်။ လောင်းကစားမှုများကလည်း ရွာက လွှမ်းမိုးတုန်း။ ပိန်၍ ခြောက်သွေ့သူ များသည်။ ကျန်းမာရေးညံ့ကြတုန်း ရေကန်မှာ ရေမရှိ။

‘ရွာက အိမ်ခြေဘယ်လောက်ရှိလဲ’ဟု သတင်းထောက် ကိုမိုးဝင်းထွန်း (မုံရွာ) က မေးသည်။

‘အဲ ကျွန်တော်တို့ ချင်ပင်ရွာကတော့ အိမ်ခြေ ၃၇၅ ရှိတယ်။ ကျေးရွာအုပ်စုထဲပါတဲ့ သံပုရာကျင်းရွာက ၂၈၉၊ သာကြည်အေးရွာက ၇၅၊ ထိန်ပင်ကားရွာက ၃၁၉ ဗျ’ဟု ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးကျော်စိုးက ပြောပြသည်။

‘ရွာရဲ့ စီးပွားရေးကတော့ကောဗျာ’ဟု ကျွန်တော်က ကြားဖောက်မေးသည်။

‘ရွာက ထန်းလုပ်ငန်း၊ နွမ်းလုပ်ငန်း၊ ပဲစင်းငုံလုပ်ငန်း၊ ဝါလုပ်ငန်းတွေလုပ်တယ်။ သနပ်ခါးခြံလည်း လုပ်တယ်။ ရက်ကန်းလည်း ရက်တယ်။ အိမ်သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ရက်ကန်းလုပ်ကြတယ်။ ရက်ကန်းဆိုတာ စောင်တွေ များတာပေါ့။ ဝါးတောမ စောင်လို့ ခေါ်တဲ့ စောင်မျိုးတွေ’ဟု ရွာဥက္ကဋ္ဌ က ရှင်းပြသည်။

‘ထန်းက ထန်းဖို၊ ထန်းမ ဘယ်လိုခွဲလုပ်ကြသလဲ။’

‘ထန်းဖိုက တပို့တွဲက တန်ခူးလပြည့်အထိ၊ ထန်းမက တန်ခူးလက ဝါခေါင်အထိ’

‘အထွက်ဘယ်လောက်ရှိလဲဗျာ’

‘ထန်းဖိုက ပိဿာ ငါးသောင်းလောက်ရမယ်။ ထန်းမက ငါးသောင်း ခွဲလောက်။’

‘အခု ထန်းလျက်ဈေးနဲ့ လုပ်လို့ဖြစ်ရဲ့လား’

‘မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ထုတ်မရောင်းကြသေးဘဲ လှောင်ထားကြတယ်’

‘ကျောင်းကတော့ ကောဗျာ’

‘ဘုန်းကြီးကျောင်း ၂ ကျောင်း။ အစိုးရ အလယ်တန်းကျောင်းခွဲ တစ်ကျောင်း။’

‘ကျောင်းသားက’

‘၄၃၈ ယောက်ဗျ။’

သူငယ်တန်း ၅၀

ပထမတန်း ၄၃

ဒုတိယတန်း ၅၁

တတိယတန်း ၇၁

စတုတ္ထတန်း ၅၆

ပဉ္စမတန်း ၇၅

ဆဋ္ဌမတန်း ၄၁

သတ္တမတန်း ၂၇

အဋ္ဌမတန်း ၂၄’

အတန်းကြီးပိုင်းအထိ ကျောင်းထားကြသည်ကိုမြင်ရသည်။ သို့သော် စီးပွားရေးအခက်အခဲတွေ ရှိသည်တဲ့။

‘ဒါပေမဲ့ ရွာကျောင်းက ဆေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် တစ်ယောက်၊ အထက်တန်းပြ ဆရာတစ်ယောက်၊ ရှေ့နေတစ်ယောက် ထွက်လာ ပါပြီ’ဟု ကိုယ်တိုင် ဆယ်တန်း ရွာခေါင်းဆောင်က ပြောပြသည်။

ထို့နောက် စာသင်ကျောင်းမှ ကလေးများကို စုကာ စာအုပ်များ ပေးလှူသည်။ အဝတ်များဝေသည်။ ကလေးတွေလည်း ပျော်သည်။ ကိုရင်ကလေးများကိုကား တစ်ပါးတစ်သောင်းကပ်သည်။ ကိုရင်ကလေးများလည်း ပျော်သည်။

‘ကျောင်းက ပိန္နဲသီးကလည်း စားလေချိုလေဘုရား’ဟု သမိုင်းဦးဝင်းမောင်က လျှောက်ထားရာ ဦးပဉ္စင်းက ပိန္နဲသီးထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်စွန့်သည်။

မကြာမီ ဦးဝင်းမောင်အပြင်ထွက်သွားစဉ် ပစ္စည်းသိမ်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ‘ဟောတော့ ပိန္နဲသီးထုပ်ကြီး’ဟု ဆိုကာ သိမ်းယူသွားလေသည်။ မှတ်ကရော။

‘ဆန် ဘယ်လောက်ကုန်လဲဗျ’ ဟု မေးလိုက်သောအခါ စားထိုင်ဆောင်မှ ရွာသားတစ်ဦးက ၁၂တင်းဟု ဖြေလိုက်သည်။

ကားကြီးနှင့် ပြန်ကြပြီ။ လမ်းတွင်မြင်ရသည့် ရှားပင်များမှာ ပင်စည်တုတ်ခိုင်ခိုင်တွင် အရစ်အမြောင်းကြီးများ လိမ်၍အင်အားတည်ဆောက်စုစည်းလျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြန်မာရွာသားတို့ကား ရှားနှစ်ရှားသား။

၄-၇-၂၀၁၂ မုံရွာမြို့

ကံရာဇာကြီး ကံရာဇာငယ်ပုံပြင်မှ စ၍

ကံရာဇာကြီး ကံရာဇာငယ်ပုံပြင်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့ သမိုင်းကို နှစ်သက်ခဲ့ရသည်။ သမိုင်းတွင် ပုံပြင်ဆန်သော၊ သက်သေအထောက်အထားလုံလောက်အောင် မပြနိုင်သေးသော အပိုင်းနှင့် အသင့်အတင့် အတော်အတန်သက်သေ အထောက်အထားပြနိုင်သော အပိုင်းတို့ တည်ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ယခုခေတ်တွင် အထောက်အထားမရှိ သမိုင်းမရှိဟု မှတ်ယူကြပါသည်။ ထိုအထောက်အထားဆိုသည်မှာလည်း ယနေ့တွေ့လျှင်တွေ့ပြီး ယနေ့မတွေ့သေးဘဲ တစ်နေ့နေ့တွေ့ပါလေသော် သမိုင်းလမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ရေးချင်ရေးရမည်။ အပြောင်းအလဲ အသစ်မတွေ့သေးသမျှ တွေ့ပြီးအထောက်အထားရှိသည့် ချင်းရာကိုသာ ယူထားကြရသည်။ ရွာစရာရှိတာတော့ ဆက်ရှာကြ။

ကျွန်တော်တို့က သမိုင်းကို ပုံပြင်ဆန်သော ဂန္ထဝင်များနှင့် ချိုဆိမ့်ကြီးပြင်းလာကြသည်။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင်လည်း ဗုဒ္ဓဝင် မဟာဝင်တို့က ကျွန်တော်တို့ အသည်းနှလုံးထဲတွင် ကျောက်စာစိုက်ထူပြီး ဖြစ်သည်။

ဤသို့သော သမိုင်းအခံတွင် အနောက်နိုင်ငံသားတို့၏ အထောက်

အထား ပဓာနသမိုင်း ရေးတင်မှုများနှင့် တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဓာတ်ကြောမတည့်လှပါချေ။ သို့သော် အထောက်အထား အချက် အလက်နှင့် သူတို့က တင်ပြသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာကြော မတည့်ချင်လှသော ခေတ်သစ်အထောက်အထား ပဓာနသမိုင်းလုပ်ပုံ လုပ်နည်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝထဲတွင် ကြိုက်သည်ရှိ မကြိုက်သည်ရှိ အမြစ်ကုပ်တွယ်လာလေသည်။

မည်သို့သော နည်းများဖြင့်ပင် ရေးရေး၊ လက်တွေ့တွင် သမိုင်း ကို အနိုင်ရသူ အပေါ်စီးရသူတို့က သူတို့စိတ်ကြိုက်ရေးတတ်သည်ကလည်း များသည်။ သမိုင်းတို့မှာ အနိုင်ရသူ၏ စိတ်ကြိုက် ရေးခြယ်တတ်သည် များလေသည်ဟု ဆိုရပါတော့မည်။

ထို့ကြောင့်သမိုင်းတို့သည် မှန်လေသည်ဟု အဆိုရခက်ပါသည်။

ဤအထဲကပင် ရေးသမျှ အထောက်အထား အကျိုးအကြောင်း သင့်လျော်သည်ဆိုလျှင် ထိုခေတ်တွင် လက်ခံကြရလေသည်။

ခေတ်တိုင်းတွင် သူ၏ ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်တရား *raison d'être* ရေရှည်ဒေတြ ရှိကြရာ သမိုင်းတို့သည်လည်း သူ့ခေတ်သဘောနှင့်သူ လျော်အောင်ရေးကြရပါသည်။ မှန်နန်းခေတ်တုန်းကလည်း မှန်နန်းလို့ သန်းထွန်းခေတ်ကျတော့လည်း သန်းထွန်းလို့။

ကျွန်တော်တို့သည် အလိမ်ထဲမှာ အဖြောင့်ရှာကြရပါသည်။ ခေတ်ပြောင်းလျှင် သဘောပြောင်းတတ်သည့် အလျောက်သမိုင်းများကို ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ပေးနေဖို့ လိုသည်ဟု ပညာရှင်များက ဆိုတတ်ကြပါသည်။ ပညာရှင်များကား ခေတ်တိုင်းလိုပင် မင်းကြိုက်လိုက်တတ်များတကား။ ဇောင်းနားတောင်း ဝတ်လုံနှင့် ယုံကြည်မှုလဲကြရလေသည်။

ထိုအထဲတွင် သူ ယုံကြည်သမျှ အမှန်ကို စွဲယူရပ်တည်သော ပညာရှင်အချို့လည်း ရှိတတ်ပါသည်။ သူတို့၏ ရပ်တည်မှုများကို လေး စားစွာ လေ့လာသင့်ပါသည်။

ဤသို့သောသူ ရှားပါးသည့် အထဲတွင် သမိုင်းဆရာ ဒေါက်တာ သန်းထွန်းသည် အမှန်ကို မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်တတ်သူဟု ယူဆကြပါ သည်။

ဘာဖြစ်လို့ သမိုင်းကိုသင်တာလဲ၊ မအ၊အောင်ဟု ဒေါက်တာ သန်းထွန်းက ပြောခဲ့ပါသည်။

သဘောတူပါသည်။ သမိုင်းကို ဖတ်ရှုလေ့လာသောအခါတွင် လည်း မအ၊အောင် ဝေဖန်စိစစ်လေ့လာကြဖို့ လိုပါလိမ့်မည်။ ရေးထား သည့် အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်လို့မရ။

မအ၊အောင် သမိုင်းကို လေ့လာဖို့လိုသည်ဟူသော စကားတွင် တစ်ခုတည်းထည့်လိုပါသည်။ မအ၊အောင် ပထဝီကိုလည်း လေ့လာကြရ မည်။

ယခုအခါ ပထဝီအ၊နေသူများစွာကို တွေ့ရလှသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ သမိုင်းလေ့လာမှုတွင် ကွက်ဟာကြီးတစ်ခု တည်ရှိ နေပုံပေါ်သော အဖြစ်မှန်နှင့် နီးစပ်သည့်သမိုင်း စာအုပ်မရှိမူ၊ ရှားပါး စွာကို ဒေါက်တာသန်းထွန်းက 'ခေတ်သစ် မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း A Modern History of Myanmar' ဟု ရေးလိုက်သည်။

စာအုပ်မှာ မူလက တက္ကသိုလ်သမိုင်း အဓိက ကျောင်းသား များအတွက် ပြဌာန်းစာရေးခဲ့ပုံဖြစ်၏။ နောက်မှ အသင့်အတင့် ပြင်ဆင် တည်းဖြတ်ပြီး စာအုပ်အဖြစ်ထုတ်ပုံပေါ်သည်။

အမှားများရှေ့တွင် မှင်တက်မိနေခဲ့ပုံပေါ်သော သမိုင်းပရိသတ် များမှာ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ စာအုပ်နှင့်တွေ့သောအခါ လန့်ဖျပ် တုန်လှုပ်သွားကြရပါသည်။ အချက်အလက်သစ်တွေ၊ အခြားသမိုင်း စာပေ များ၌ ကွယ်ထိမ်နေခဲ့သည့် အကြောင်းအရာတွေ ဝုန်းခနဲ တွေ့ရလေ သည်။ ထိုအချက်အလက် အကြောင်းအရာများမှာ အထောက်အထား

စိတ်ချလက်ချ တင်ပြထားပုံရှိသဖြင့် စာဖတ်သူ တုန်လှုပ်ရသည်။ ထိုအခါ အထောက်အထားတို့မှာ အများအားဖြင့် အနောက်အရပ် အထောက်အထားများ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဤပေးဝေမှုအသစ်အတွက် အလင်းတန်းသစ်များရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မျက်လုံးကို ရဲရဲဖွင့်၍ ကြည့်သောသတ္တိ လာကြဖို့လိုမည် ထင်ပါသည်။ ကိုယ်ကြိုက်တာဆိုလျှင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့် မည် (ဆလိုက်မီးမောင်းပင် ထိုးကောင်းထိုးထားဦးမည်) ကိုယ်မကြိုက်တာဆိုလျှင် မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်မည်။ ဖွင့်သည်ဆိုသော်မှ မှေးမှေးကလေးမပုံမရဲ ဖွင့်ကြည့်မည်။ ဤစိတ်ဓာတ်၊ ဤအလေ့အကျင့်နှင့် ကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ဝင်လျှင် နှုတ်ဆက်ချင်သူတောင်ရှိမှ ရှိနိုင်ပါလေမလား။

အမှန်ကို မဆုပ်ကိုင်ရဲလျှင် လူရာမဝင် ဖြစ်ကြရပါတော့မည်။ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ စာအုပ်သည် အကုန်အမှန် အကောင်းဟု ပြောကောင်းမှ ပြောနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း သမိုင်းလေ့လာရေး သမိုင်းကြည့်ရေး၊ သမိုင်းကိုင်တွယ်ရေးအတွက် အကျိုးပြုဖွယ်များစွာ ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် အမှန်ကို ရဲရဲဆုပ်ကိုင်ကြမလားဟူသော စိန်ခေါ်မှု သံ ဒင်ဒင်မြည်နေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ အတွေ့ရများခဲ့သည်မှာ သနပ်ခါး၊ မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ထားသော၊ ပန်းပန်ထားသော၊ ပုတီးနာတောင်းလက်ဝတ်တန်ဆာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်ရှိသော သမိုင်းစာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ စာအုပ်ကား သနပ်ခါး ရေကျဲ ကလေးပွတ်မထားသော စာအုပ်။

ဘာသာပြန်သူ အောင်ကျော်ဆန်းကို ဤစာအုပ် ဘာသာပြန်သည့်အတွက် မြန်မာသမိုင်းဖတ်သူများက အလွန်ကျေးဇူးတင်ကြပေလိမ့်မည်။

အောင်ကျော်ဆန်းသည် ကျောင်းသားအရေး၊ ပြည်သူ့အရေး ဆောင်ရွက်လာသူ ဖြစ်သည်။ နာဂစ်လေမုန်တိုင်းကြီး ဖြစ်စဉ်က ရေဘေး

ဘေးဖြင့် သေခဲ့ရသူများစွာ၏ ရုပ်အလောင်းများကို ကောက်ယူ ဖယ်တင်ပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် တစ်ဆက်တည်း သူသည် ပြည်နယ်တောင်တန်းမြင့်ကြီးများကို ကြည့်ရှုခံစားနေနိုင်ခွင့် ရက်ပေါင်း ကျော်ရခဲ့သည်ကိုလည်း သတိပြုမိရပါသည်။

စာအုပ်ဘာသာပြန်ကို တည်းဖြတ်ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဆရာဝင်းမောင် (သမိုင်း) တို့က တတ်နိုင်သမျှ ကြည့်ကြပါသည်။

ဒေါက်တာသန်းထွန်းက သမိုင်းမဟာဝိဇ္ဇာ (ပထမတန်း) ဘွဲ့ကို နယ်တိုင်လက်ရေးဖြင့် ရေးသားပေးအပ်ခြင်း ခံရသော ဆရာဝင်းမောင် (သမိုင်း) (ယခုဝါကြိုက်စက်ပိုင်)က ဘာသာပြန်၏ သမိုင်းဘာသာဆိုင်ရာ သုံး အနှုန်းများ အယူအဆများကို အဓိကထား၍ ကြည့်ရှုပေးပါသည်။

ကျွန်တော်က အထူးသဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုမှု၊ အင်္ဂလိပ်ဝါကျမှ မြန်မာဝါကျသို့ ပြောင်းမှုများကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပေးပါသည်။

အောင်ကျော်ဆန်း၏ စေတနာနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြီးကြီးကြီးကြီးလှသည်ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်ရပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အခွင့်အလမ်းပညာရေးစနစ်၏ သားကောင်များ ဖြစ်ကြရသော ခေတ်မျိုးဆက် အဆက်ဆက် လူလတ်ပိုင်း (လူငယ်ပိုင်း ပါ၊မပါ မသိသေး)တို့၏ ပညာရေးအဆင့်မှာ ခါးပြတ်ခဲ့ရပုံကိုလည်း ရွှေမြင်တင်တောင် နားရွက်ဆွဲပြ မည်ထက် ထင်ရှားစွာ မြင်ရပါသည်။ •

အင်္ဂလိပ်စာဘာသာပြန်ရာတွင် အင်္ဂလိပ်ဝါကျ တည်ဆောက်ပုံကို မြန်မာပြောင်းရာ၌ ကပြောင်းကပြန်လှန်ပြီး မြန်မာဝါကျကောင်းကောင်းဖြစ်သွားအောင် ဘာသာပြန်သူက ဖလှော်ဖလှယ် ကြိုးစားဖို့ လိုသည်။ အင်္ဂလိပ်ဝါကျနောက်မျက်စိမှိတ် လိုက်မိလျှင်ကား မြန်မာစာတောင်းနိုင်ဖို့ မရှိတော့။ အင်္ဂလိပ် Passive Voice များကလည်း ဘာသာပြန်သူကို အလွန်ပညာ စမ်းတတ်ပါလေသည်။

အောင်ကျော်ဆန်း ဘာသာပြန်ပုံမှာ ဒေါက်တာသန်းထွန်းကလည်း ပြတ်ပြတ်တိတိ။ အောင်ကျော်ဆန်းကလည်း ပြတ်ပြတ်တိတိ။

အောင်ကျော်ဆန်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အလေးအနက် ထပ်ပြောပါရစေ။

သမိုင်းကို အနာဂတ်က ရေးသွားပါလိမ့်မည်။

မြန်မာနိုင်ငံကိုလည်း မြန်မာမျိုးဆက်သစ်တို့က ထမ်းသွားကြပါလိမ့်မည်။ ပခုံးအားကောင်းအောင် ပြင်ကြပါတော့ အမောင်တို့။

၁၄-၇-၂၀၁၂ (မုံရွာ)

မန်းဇော်ညိုနဲ့(သို့မဟုတ်) အသံငြိမ် သူရဲကောင်း

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ပြီးစ မြန်မာပြည်သူများ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဆာမွတ်တောင့်တနေချိန်၊ လွတ်လပ်ရေးလည်း မရသေး၍ လွတ်လပ်ရေးကို အာသာငမ်းငမ်းဆာမွတ် တောင့်တနေချိန်တွင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံမှ စစ်ယမ်းခိုးယမ်းငွေ့များ ဝေနေဆဲမှာပင် အစိမ်း၊ အပြာ၊ အဝါ၊ အညိုရောင်စုံ ထုတ်ထုတ်စက္ကူကြမ်းများဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေး၊ လွတ်လပ်ရေးနှင့် ပြည်သူများ ဆင်းရဲဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေးတို့အတွက်လူထုဂျာနယ်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ 'ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးအောင် လူထုစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲကြရမယ်' သီချင်းသံလွင့်ပုံနေသည်။

အောက်မြန်မာနိုင်ငံမှလည်း မကြာမြင့်လှမီတွင် ဂျာနယ်ကျော်၊ စာရာမဂ္ဂဇင်းတို့ ထွက်လာသည်။ ဇေနကပင် ဇေနဂျာနယ်ဟူ၍ ၁၆ နှစ်ခန့်ဆိုက်သေး အုပ်ပါးကလေးဖြင့် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ဟာသတပ်စိတ် ချဲ့၍ ပါဝင်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပို၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လှလှပပ စာပေမဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ကို ရှုမဝဟု အမည်ပေး၍ ရွှေတောင်သား ဦးကျော်က ထုတ်ဝေလိုက်လေသည်။

ရှုမဝသည် မြန်မာဘာသာစကားကို မျက်လှည့်ပြသလို လှလှပပ

ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေးနိုင်သော တင့်တယ်၊ အလွမ်းဖွဲ့ရေးသူ သန်းအောင်၊
ဟာသဝိဇ္ဇာ သော်တာဆွေ စသူတို့၏ ဖတ်ချင်စရာ ဝတ္ထုများ၊ လေထု
ဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ် စသူတို့၏ ဆောင်းပါးများ၊ ဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ်
ငွေတာရီတို့၏ ကဗျာများ၊ ဦးဘဂျမ်း၏ ချစ်စဖွယ် ပြုံးစဖွယ် ကာတွန်း
များတို့ဖြင့် အလွန် မြိုင်ဆိုင်တောင့်တင်းလှပါသည်။

ကဗျာများတွင် လေးလုံးစပ် လင်္ကာနှင့် သံချိုလေးချိုးများ
အရေးများကြသည်။ သဘာဝစာဆို မင်းသုဝဏ်၏ ရှင်းလင်းကြည်လင်
စေတနာဖြူစင်လှသော ကဗျာများ၊ ကဗျာဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ၏ ခုံညားလေ
နက် ဒဿနရန့် ထုံသောကဗျာများ၊ အမျိုးသမီးငယ် ငွေတာရီ၏ ရိုးသား
စေတနာပွားသော ကဗျာများကို ဖတ်ရတတ်ပါသည်။

ထိုကဗျာများအပြင် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ခြယ်မှုန်းပြာရီ ပန်း
အလှဖြင့် ဖော်ပြသော ကဗျာအချို့ကိုလည်း တွေ့လာရသည်။ ထိုကဗျာ
များကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ အေးမြသည်၊ စေတနာဖြူသည်၊ လှပသည်၊
မြန်မာပီသသည်။ ကဗျာများက စာဖတ်သူကို ရိုးရိုးသားသား မိတ်ဆွေ
ဖွဲ့သွားသည်။ ထိုကဗျာများမှာ ဗန်းမော်ညိုနွဲ့၏ ကဗျာများပေတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ငယ်ငယ်မောမော၊ ကျောင်းသားလှုပ်ရှား
တိုင်းရေးပြည်ရာ မုန်တိုင်းများကြားတွင် မျောနေရသော အချိန်က အထက်က
စာဆိုကြီးများ၏ ကဗျာများကို ဖတ်ကာ၊ အားသစ်မွေးရသည်။ တာရှေ့
မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်ကာ ရင်ခုန်သံချင်းထပ်ဟပ်၍ မိုးမှောင်မုန်တိုင်းကြား
က လမ်းဝေဝါးဝါးကို ရင်ခုန်သံပိုး၍ ကြည့်ရသည်။ ဤကဗျာ ဤစာများ
သည် ကျွန်တော်တို့ကို ရက်စက်သော လှိုင်းမုန်တိုင်းများကြားတွင် နေထိုင်
မြုပ်မသွားဘဲ ဇနက်မင်းသားကဲ့သို့ ဆက်လက်ကူးခတ်ရန် အင်အား
ပေးခဲ့သည်။

(၂)

ဆရာ ဗန်းမော်ညိုနွဲ့ကို ချစ်ခင်စိတ်ထဲတွင် ပုံဖွဲ့၍ ကြည့်မိ သည်။

၂၂ ခုဖွား ဆရာသည် ကျွန်တော့်ထက် အသက် ၁၀ နှစ်ကြီး သည်၊
ရာဘုတလင်ချစ်လေးနှင့် ဆရာဗန်းမော်ညိုနွဲ့တို့ ရွယ်တူလောက်။

သူတို့သည် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှားမှု ဝံသာနု ဂျီစီဘီအေ
တပ်မတော်ကြီးများကြားတွင် မွေးဖွားလာသူများ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တစ်
ချိန်တွင် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက ဘီလပ်သွား မြန်မာကိုယ်စား
သံများကို အားပေးသော လေးချိုးကြီးရေးဖွဲ့လိုက်သည်။

‘ဪ - ပြေအမှုပေမို့
ငွေခရငယ်နှင့်
ဇေယျတုပါကွဲ့
သပြေနုချိန် တင်ရန်ပန်းတွေကလဲ များလိုက်ပါဘိသနှင့် . . .’
ဆရာဗန်းမော်ညိုနွဲ့ရေး၊ ဆရာဘုတလင်ချစ်လေးပါ လူလတ်

နားအောက်လွှာမှ မွေးဖွားလာခဲ့ပြီး ထိုအလွှာထဲတွင် တအဲလူလူ
လှုပ်ရှားရုန်းကန် အသက်ရှင်ခဲ့ကြရလေသည်။

သူတို့သည် ဝံသာနုမိုးသက်မုန်တိုင်းကြီးထဲတွင် မွေးဖွားလာ
သော အညာဒီပဲယင်းသား ဆရာစံခေါင်းဆောင်သော တောင်သူ
လယ်သမားလက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးကြီး၏ သေနတ်သံ၊ မောင်းသံ
ကို ကြားခဲ့ကြရသည်။

ထို့နောက် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် တို့ရုန်းမဟာဟူသော
ဗန္ဓုန် (သန္ဓိဌာန်မဟုတ်) ချ၍ ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်ကြသော တို့ဗမာ
တပ်မတော်များ၏ စွန့်လွှတ်ဆောင်ရွက်မှုများ၊ ကျောင်းသား သပိတ်များ၊ အလုပ်
သမား တောင်သူလယ်သမားမြို့နေ လူလတ်တန်းစား ကျောင်းသားတို့
တပ်ပေါင်းစုဖွဲ့ကြသော ၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
တပ်မတော် BIA ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်တိုက်ပွဲများ၊ ဗမာ့တပ်
မတော်၊ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတို့ စုပေါင်းခေါင်း
ဆောင်တိုက်ပွဲဝင်ကြသော ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက်

ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်မှုများ၊ ပြည်တွင်းစစ်နှင့် အမည်အမျိုးမျိုးတို့
အာဏာရှင်စနစ် ညသန်းခေါင်များကို ပြည်သူတို့နှင့်အတူ အလူးလူး
အလဲလဲ အလွန်လွန် အလိမ့်လိမ့် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရပေသည်။

သက်တူ ရွယ်တူ ဘဝတူ ကဗျာဆရာကြီး နှစ်ဦးလုံးတို့၏ ကဗျာ
များသည် ဤရေမြေ အခြေအနေမှ ပေါက်ဖွားဖူးပွင့်လာလျက် ဤရေမြေ
ဤတိုက်ပွဲ ဤဘဝတို့ကို အထောက်အကူ ပြုကြလေသည်။

သူတို့သည် ကျောင်းဆရာများလည်းဖြစ်ကြသည်။ ငယ်နစဉ်က
အာရှလူငယ်အစည်းအရုံး၏ ပြည်ချစ် မျိုးချစ်လှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်
ကြသူများလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကဗျာများသည် တိုင်းပြည်ကို ချစ်ကြောင့်
အမျိုးမျိုး အိုးဝေသံ ကျူးကြသည်။ ဆရာဗန်းမော်ညိုနွဲ့က အိအိပြေပြေ
ကလေးရေး၍ ဆရာဘုတလင်ချစ်လေးက ဆတ်ဆတ်သွက်သွက် ရေး
တတ်သည်။

ပြည်သူနှင့် တစ်သားတည်း နေကြ၍ ပြည်သူခံရသမျှသော ဒုက္ခ
များအတွက် သူတို့ကဗျာများက ထပ်တူခံစားမှု ပြုကာ ပြည်သူအတွက်
ရည်မှန်းရာချိတက်ရာ လမ်းကိုလည်း ညွှန်ပြကြသည်။

သူတို့သည် သူတို့ခေတ်ကပေးသော တာဝန်များကို ဦးလည်မသွေ
ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသော အနုပညာတပ်သားကောင်းကြီးများ ဖြစ်သည်။

(၃)

ဗန်းမော်ညိုနွဲ့၏ 'နောက်ဆုံးကဗျာ ၁၀၀' စာအုပ်ကို လွန်လိုက်
သောအခါ ပထမဆုံးတွေ့ရသည့်ကဗျာမှာ 'ဦးနှောက်၌ ပွင့်သောပန်း
ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၈ နိုဝင်ဘာလ ၃-ရက်က ရေးသည်။ သူမကွယ်လွန်
တစ်နှစ်အလို။

အတင်းအကျပ်၊ တရစပ်ဖြင့်
မရပ်မဆိုင်း၊ ယုံကြည်ခိုင်း၍

စိတ်တံတိုင်းထွင်းဖောက်
သူ မရောက်နိုင်။
ယုံကြည်ခြင်းမှာ၊ စိတ်ကလာ၏။
ရင်တွင်းဟဒယ၊ စိတ်မကြာဘဲ
ထဟဲ့ မိန့်ပေး၊ သူ မလေးဘူး၊
ဦးနှောက်၌ပွင့်၊ ပန်းဆင့်ဆင့်၌
မုံရင့်ဝေစည်၊ ယုံကြည်ခြင်းကား
တင်းခနဲမှု၊ ပန်းတစ်ခုတည်
ပြု၍ ခိုင်း၍ မပွင့်တတ်။

ဗန်းမော်ညိုနွဲ့သည် အဓမ္မ အမိန့်ပေး စနစ်ကို မနှစ်သက်၊
အဓမ္မအာဏာရှင်စနစ်ကို လက်မခံသော စာဆို။

ကိုအောင်ဆန်း အယ်ဒီတာလုပ်သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်း
သားသမဂ္ဂ၏ အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်းကို သူ့အိုးကျူးသည်။

အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ သူ့အချင်းသည်
ရင်တွင်းမှာစွဲ၊ စိတ်ထဲမှာနေ
ဖတ်လေရှုတိုင်း၊ ပြည့်သမိုင်း။
အိုးဝေဟူသည်၊ တို့တိုင်းပြည်တည်
အိုးဝေဟူငြား၊ တို့တိုင်းကားတည်
အိုးဝေနမ္ပု၊ တို့ပြည်သစ်တည်။

ဗန်းမော်ညိုနွဲ့သည် တိုင်းပြည်ကို ချစ်သော စာဆို၊ မျိုးချစ်
စာဆို။

ဗန်းမော်ညိုနွဲ့၏ တောင်သူကဗျာ၊ မယ်တို့လောက ကဗျာ၊ မေတ္တာ
ကဗျာ၊ ကျော်သူကဗျာ၊ စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ဦးဆောင် ကဗျာ
ဆိုသည် တိုင်းသူပြည်သား အတန်းတန်းအစားစားတို့အတွက် သူပုပင်
သောကရောက်ပုံများကို ဖော်ပြသည်။ ပြည်သူတို့အပေါ် သူ့မေတ္တာကို

ဖော်ပြသည်။

တံပြာကို ကိုင်တွယ်မြှောက်
နွားကြန်စုံ အော်ငင်ငေါက်ကာပ
တစ်ဆောင်းကုန် တစ်နွေပေါက်သော်ထိ
သေလောက်အောင် နိုင်နိုင်ခဲပေမင့်
မွဲလေငဲ့ သူ့ခမျာ
ဝမ်းစာက ကျပ်အတဲ

ဟု တောင်သူကဗျာတွင် ရေးသည်။

ရွှေရုပ်နယ် ဝေဝေဆာတဲ့
ပဒေသာ လူ့စခန်းဆီသို့
ဘယ်သောခါ တို့တွေလှမ်းရပါ
တမ်းတမျှော်ဆဲ

ဟု ပဒေသာပင် ခေတ်မျိုးသို့ ရောက်ရန် မျှော်ကြောင်း ၁၉၄၇ က ရေးသည်။

ကြမ်းပြင်မှ ချည့်နဲ့
နှမထွေးမယ်တို့နေသည့် အိမ်ယိုင်ရွဲ့မှာ
လဲ့ညို့ ဘယ့်နယ် လှမ်းရမယ်။
စားဖို့ရယ်မှ ရှင်းရှင်း
အိုးစလယ်မှာ ဗလာကျင်းလို့
ထမင်း ဘယ်သို့ စားပါ့မယ်။
ပျိုလေးဖြူမှာ အပူနောလို့
မပြောလိုက်လို့
ကျောင်းဆရာမ မွဲပြာကျမို့

ဟု မယ်တို့လောက ကဗျာတွင် ရင်ဖွင့်ထားသည်။

တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရခါစတွင် သူ ဤသို့တွေးခဲ့သည်။
လွတ်ပြီတဲ့ လပ်ပြီ

ဗမာတွေ အောင်လံလွှင့်
ဝင့်နိုင်ကြပြီ။
အလို-ဗမာပြည်
သာကြည်စ သူမေး
အို-ဗမာပြည်
ဝါဒီနဲ့ ရှုပ်ထွေး
ညီလဲ ချစ်လွှာစောင်နဲ့
နောင်လဲ ချစ်မာလာနဲ့
မေတ္တာ မှန်ရည်ခင်းရင်
ရှင်းနိုင်ငဲ့လေး

ဤ နိုင်ငံပြဿနာ ဖြေရှင်းနည်းမှာ မေတ္တာသာရှိသည်ဟု လွတ်လပ်ရေး

ကြေညာအပြီး ၁၂ ရက်ကြာတွင် ရေးခဲ့၏။

ဗန်းမော်ညိုနဲ့သည် ရှမ်းလူမျိုးများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေသဖြင့်

နှင်းရိုးရာကို ချစ်သည်။ ရှမ်းကောက်ဦးဆွမ်းသို့ ကဗျာတွင်

ကောက်ဦးကို ဆွမ်းချက်လို့
မနက်က လှူလိုက်လေ၊
ကောက်ဦး ဆန်အလွှာနဲ့
သံသရာ ဟိုဖက်လှမ်းနိုင်ဖို့
ရှမ်းတို့ ဆုခြေ၊
ရှမ်းအိုးစည် ထုံပေပေ
ရိုးပေတဲ့ အစဉ်လှ၊
သမာဓိ
သတိထင်စွာနဲ့
နမာဓိ
အရှိ မင်္ဂလာနဲ့

စဉ်အလာ သည်ဆုကို
သာဓုခေါ်ရ
ဟု သူပီတိဖြစ်လေသည်။
အသုဘကိစ္စများကို ကူညီဆောင်ရွက်သည့် ရုပ်ရှင်မင်းသား
ကျော်သူကို သူချီးကျူးသည်။ ကျေးလက်အကြောင်းရေးရာတွင် ရွှင်လန်း
ပေါ်လွင်လှသည့် စာဆိုဦးဆောင်းကို စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင်
ဘာကြောင့်မထည့်ရပါသနည်းဟု သူမကျေမနပ် ဖြစ်သည်။
သူသည် ပြည်သူကိုချစ်သည့် စာဆို၊ ပြည်သူ့ စာဆို။
သဗ္ဗညု ပစ္စယံမှ ကဗျာတွင်
နန္ဒရူ၏၊ အလှူဒါယကာ
ပြည်ရွာကိုချစ်၊ မင်းကျန်စစ်ကား
အနှစ်ပြည့်ငြား၊ ပြည်၏သားတည့်
အောက်သားထက်သား၊ စိတ်ဝမ်းပြားလျက်
လှုပ်ရှားမငြိမ်၊ ပြည်ကွဲချိန်တွင်
မွေ့သိမ်ပရိယာယ်၊ အသွယ်သွယ်ဖြင့်
လှယ်လှယ်ဆင့်ကမ်း၊ သူကြိုးပမ်း၍
စိတ်ဝမ်းလန့်ချောက်၊ အထက်အောက်တို့
ရက်ဖောက်ရစ်ထုံး၊ ပြည်စည်းလုံးခဲ့
ဟု အချက်အလက်ပြ၊ အကျိုးအကြောင်းပြ နိုင်ငံပြုကဗျာ သူရေးခဲ့ သည်။
ဗန်းမော်ညိုနွဲ့ကား အစဉ်အလာ ကောင်းကို ချစ်သောစာဆို၊
သမိုင်းကောင်းကို ချစ်သောစာဆို။ နိုင်ငံပြုစာဆို။
ဥဗ္ဗာဒန္တနှင့် သီဝိကဗျာတွင် သူ့မယားကို တပ်မက်မိခြင်းသည်
မမှန်ပါတကားဟု ပြည့်ရှင်မင်းသီဝိ သိရှိ ဆင်ခြင်မိပုံကို ဗန်းမော်ညိုနွဲ့
က ချီးကျူး၏။
ကိုယ့်အမှားကို အမှားဟု ညှိ

တရားသိသူ
ဗုဒ္ဓက သာဓုခေါ်၏။
ဗန်းမော်ညိုနွဲ့ကား အမှန်ကို ချစ်သောစာဆို။
သူကြမ်းကိုယ်ရမ်း နှစ်ဘက်ကြမ်းသော် ကဗျာတွင်
ရန်မလိုနှင့်
ရန်လို ရန်ပို
ရန်မလိုက
ရန်ပြုသတတ်
ဗုဒ္ဓသော မန်လည်ဆရာတော်ကြီး၏ မဃဒေဝလင်္ကာကို ကိုးကား၍ ဗန်း
မော်ညိုနွဲ့က ရေးသည်။ သူကား ညီညွတ်ရေး စာဆို။
စာဆိုအတွေး ကဗျာတွင်
ဆောင်းရတုလျှင်
ပျောင်းနုဆွတ်သွယ်၊ သနားဖွယ်သား
ငှက်ငယ်ပိန်ညှင်း၊ တေးစုံသွင်းသော်
ငွေနှင်းဆိုဆို၊ ခွာပန်းစို့၍
မြေသို့ ဦးညွတ်၊ ခိုင်လုံးစွတ်သည်
မြဝတ်ရည်လော၊ နှင်းရည်လော
ဗုဒ္ဓနယ်လှပစွာ သူရေးခဲ့ပုံကို ထောက်၍ ဗန်းမော်ညိုနွဲ့ကား အလှစာဆို။
ခြုံ၍ကြည့်လျှင် ဗန်းမော်ညိုနွဲ့သည် အဓမ္မအာဏာရှင်စနစ်ကို
လက်မခံသောစာဆို၊ မျိုးချစ်စာဆို၊ ပြည်သူ့စာဆို၊ အစဉ်အလာ ကောင်း
သမိုင်းကောင်းကို ချစ်သော စာဆို၊ နိုင်ငံပြုစာဆို၊ အမှန်ကို ချစ်သော
စာဆို၊ ညီညွတ်ရေးစာဆို၊ အလှစာဆို ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါ သည်။
ဘဝလက်တွေ့တွင်လည်း သူသည် ဒီမိုကရေစီဘက်တော်သား
ကြီးအဖြစ် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာ ဗန်းမော်ညိုနဲ့သည် လှပသော၊ မြန်မာပီသသော၊ ကေ
လက်ဆန်သော ကဗျာများကိုရေး၍ မြန်မာစာပေကို လှအောင် ပြုလုပ်
ပေးခဲ့ပြီ။ သူ၏ ခေတ်အတွက် လှပသော စာပေ တံခွန်ကို လွှင့်တင် ခဲ့ပြီ
တိုင်းပြည်၏ သမိုင်းသစ်တည်ဆောက်မှုတွင်လည်း ပြောင်မြောက်
မြောက်မြောက် တာဝန်ကျေပွန်စွာ ပါဝင်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီ။
သူသည် အသံငြိမ်သော သူရဲကောင်းဖြစ်ပေသည်။
ဆရာ ဗန်းမော်ညိုနဲ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဂါရဝပြုကြပါစို့။ အထူး
ပြုကြပါစို့။

၂၁-၉-၂၀၁၂ မုံရွာမြို့

အိုပင်း ဆက်ဆမီ (Open sesame!) ရွှေသောကြီး ရပြီလား

ယခုရက်များတွင် ရေဒီယိုနှင့် ရုပ်မြင်ကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်
နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီး ကုလသမဂ္ဂနှင့် အမေရိကန်သို့ သွားသည်
ကြားရမြင်ရသည်။ ဒီမိုကရေစီရေး ခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်း
စုကြည် အမေရိကန်သို့ သွားသည့်အကြောင်း ကြားရမြင်ရသည်။
အမေရိကန်တွင် နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးနှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တို့
အတူဆုံဆွေးနွေးကြသည့် သတင်းကိုလည်း ကြားရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ်က စိတ်ကူး၍ပင် မရခဲ့သော ကိစ္စများ၊
ယခု မျက်စိရှေ့တွင် မြင်နေရသည်။ ဝမ်းမြောက်စရာ။ မဖြစ်သေးတာ
တွေလည်း အများကြီးရှိသည်။ ဒီမိုကရေစီနှင့် မအပ်စပ်တာတွေ ကဏ္ဍ
ကောစတွေလည်း ကြားနေရ မြင်နေရသည်။ စိတ်မကောင်းစရာ။

အကူးအပြောင်းအချိန်မှာ ဒီလိုအဆင်မပြေတာတွေ ရှိဦးမှာပေါ့
ဆိုသည့် ဆင်ခြေလဲ စကားများလည်း ကြားရသည်။ ဟိုအရင်နှစ် ၂၀

လောက်ကလည်း အခက်အခဲ အဆင်မပြေမှုများ တွေ့သောအခါ စပ်ကူး
မပ်ကူး ကာလမို့ပါဟု ဆင်ခြေပေးကြသည်။ သဘာဝအရင်းအမြစ် မမှ
သောအခါ ထိုအောက်ကလီအာစနစ် ပျက်သွားခဲ့သည်။ ‘စပ်ကူးမပ်ကူး’
လည်း အပျက်ပုံထဲ တစ်ခါတည်းပါသွားသည်။

ယခုလည်း အဆင်မတည့်မှု၊ မအပ်စပ်မှုများနှင့် ပတ်သက်
အကူးအပြောင်းကာလမို့ပါဟူသော ဆင်ခြေကို ပေး၍ တော်ပါမလားစဉ်
စားမိသည်။ အဆင်မပြေသည်ကို ဆင်ခြေနှင့်ဖုံး၍ကောင်းသည်မထင်
အဆင်မပြေတာတွေ၊ မအပ်စပ်တာတွေမြင်လျှင် တွေ့လျှင် ဒီမိုကရေစီ
ကူးပြောင်းမှုနှင့် အဆင်မပြေတဲ့ဟာတွေ၊ မအပ်စပ်တဲ့ဟာတွေ၊ ကဏ္ဍကေ
စတွေဟူ၍ အသိအမှတ်ပြု၊ တည့်တည့်ရှုကြ မြင်ကြပြီး၊ ယင်းတို့ကို ပြု
ပစ်မှ ပြောင်းပစ်မှ ခေတ်တိုးတက်ခြေလှမ်းနှင့် ညီလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်
လျှင် ယင်းတို့က ခေတ်တိုးတက်မှုကို နဖားကြိုးဆောင့်ဆွဲကုန်ကြလိ
မည်၊ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မည်။

ဤသို့ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲဖွယ်ရှိသော အပြုအမူ ဟူသမျှကို ပြု
ပစ်မှ၊ ရပ်ပစ်မှ၊ ပြောင်းပစ်မှခေတ်သည် ရှေ့ကိုတိုးတက်နိုင်လိမ့်မည်။

ယခု နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးနှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တို့
အမေရိကန်သွားရာမှ ဘာအကျိုးကျေးဇူးများရမလဲ။ မြောက်မြားစွာ
ရနိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ပထမဆုံးအားဖြင့် အမေရိကန်နှင့် အနောက်နိုင်ငံများက မြန်မာ
နိုင်ငံ၏ ဒီမိုကရေစီကူးပြောင်းမှုကို ထောက်ခံပါမည်ဆိုသော ကတိ
ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုလျှင် နိုင်ငံရေးထောက်ခံမှုကြီး မုချရလိမ့်မည်ဟု

ကြည်ရ၏။

ဒုတိယအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးထူထောင်မှုအတွက်
ညီထွက်ခံမည်ဆိုသော အာမခံချက်လည်း ရလိမ့်မည်ဟုပင်ထင်၏။

ရင်းမြှုပ်နှံမှုများ လာဖွယ်ရှိ၏။ တတိယအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အဘက်
ဘက် ဖွံ့ဖြိုးတည်ဆောက်ရေးအတွက် ဘဏ္ဍာရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာ
ရေး နည်းပညာ၊ မီဒီယာ၊ ရုပ်ဝတ္ထု၊ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှု စသည့် အကူ
ညီများပေးဖွယ်လည်း ရှိသည်။

စတုတ္ထအားဖြင့် တပ်မတော်အတွက် လေ့ကျင့်သင်ကြားမှု၊
လက်နက် ပစ္စည်းရောင်းချမှု၊ ကူညီမှု၊ အတူတွဲစစ်လေ့ကျင့်မှု စသည်
များလည်း တစ်စတစ်စရလာနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

ပဉ္စမအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အမျိုးသား ပြန်လည်သင့်မြတ်
ရေး ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ငန်းများအတွက် အကူအညီ အဝန်းအဝိုင်း
လာဖွယ်ရှိသည်။

ကမ္ဘာကြီးနှင့် ပြန်လည်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည့် မြန်မာနိုင်ငံ
အတွက်လည်း ဒီမိုကရေစီ ကူးပြောင်းမှု ခိုင်မာစိတ်ချလာရသည်နှင့်အမျှ
‘ဖွင့်ပါ’ (Open Sesame!) ရွှေသေဘုကိုလည်း ရလာဖွယ် ရှိလေ
သည်။

အမေရိကန်နှင့် အနောက်နိုင်ငံများနှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ ဖော်
ပြပါအကျိုးကျေးဇူးများ ရလာနိုင်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် စစ်မက်
များဖြစ်ပွားပါက သူတို့နောက်လိုက်နောက်ပါ ထမင်းအိုးထမ်း၊ ဟင်းအိုး
ထမ်း၊ ပေါ်တာလိုက်ရတတ်သည်များလည်း ရှိသည်။

၁၉၅၀ တစ်ဝိုက် ကိုရီးယားစစ်ဖြစ်စဉ်ကဆိုလျှင် အမေရိကန်နှင့် အတူ အနောက်နိုင်ငံ တစ်သီတစ်တန်း၊ အာရှဩစတြေးလျနိုင်ငံတစ်သီတစ်တန်းတို့ နောက်တော်ပါးက လိုက်ရတိုက်ရသည်။

၁၉၆၀-၇၅ ဗီယက်နမ်စစ်ဖြစ်စဉ်ကလည်း အလားတူပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံအချို့မှာ အမေရိကန်၏ တောင်းတော်ညှိတ်စိတ်တော်သိများဖြစ်ကြလေသည်။

မကြာမီက ယူဂိုဆလားဗီးယား နိုင်ငံဟောင်းကို အမေရိကန်တို့က စဉ်ကလည်း ဝန်းကျင်နိုင်ငံများတွင် အမေရိကန် လေတပ်ချထားစေမှုစ၍ စစ်ကိစ္စအသုံးပြုခဲ့သည်။

အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံနှင့် အီရတ်နိုင်ငံတို့ကို အမေရိကန်တို့က သောအခါတွင်လည်း ဝန်းကျင်နိုင်ငံများတွင် လေတပ်ချမှု၊ ကြည်တပ်ဖြတ်မှု၊ ရိက္ခာ၊ လောင်စာတင်ပို့မှု၊ အမေရိကန် စစ်သင်္ဘောတို့၊ လှေပန်က ဓာတ်ဆီဖြည့်ပေးရမှု စသည့်တာဝန်ပေါင်းများစွာကို အထပ်ခိုင်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် အမေရိကန်နှင့် အနောက်နိုင်ငံများနှင့် ပေါင်းရသည်မှာ ချောကလက်စားရတာရှိသော်လည်း ပုခုံးပွန်းရတာများလည်း ရှိတယ်ကြောင်း သိထားကြဖို့လိုပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံသည် လွတ်လပ်ပြီး သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ကြားနေရေး၊ ဘက်မလိုက်ရေး ပေါ်လစီကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ကျင့်သုံးခဲ့သည်။ ယခင်စစ်အေးခေတ်ကလည်း ဘက်မလိုက်ရေး ကျင့်သုံးခဲ့သည်။ ဧကန်တရား ဘက်မလိုက်ရေးပင် ကျင့်သုံးသေးသည်။

ယခုအချိန်တွင်လည်း ကမ္ဘာတွင် နိုင်ငံကြီးများ၏ အားပြိုင်မှု ဆက်လက်တည်ရှိနေသည်သာဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက် ယူနီယံ ပြိုကွဲခဲ့သော်လည်း ရုရှားနှင့် အနောက်အုပ်စု၏ ပြိုင်ဆိုင်မှုမှာ ရှိနေဆဲ။ ရုရှားသည် အမေရိကန်နှင့် တန်းတူနီးပါး (သို့မဟုတ်ပို၍) နျူကလီးယားလက်နက်အား ရှိသူဖြစ်သည်။ အမေရိကန်က ရုရှားနားတွင် ခုံးပျံစနစ်လက်နက် တပ်ဆင်ရန်ကြိုးစားသဖြင့် ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေကြ။

အမေရိကန်နှင့် တရုတ်နိုင်ငံတို့သည်လည်း စစ်အင်အားပြိုင်၊ စီးပွားပြိုင်၊ နိုင်ငံရေးပြိုင်နေကြသည်။ အမေရိကန်က တရုတ်ပြည်ကို ကွန်မြူနစ်စနစ်မှ သူ့လို ဒီမိုကရေစီစနစ်သို့ ပြောင်းလဲစေရန် နည်းပျော့နည်းမာ၊ နည်းချို့၊ နည်းခါး အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးပမ်းနေသည်။ ယင်းတို့ကို တရုတ်ကလည်း ဆန့်ကျင်နေသည်။

အမေရိကန်နှင့် တရုတ်တို့သည် အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံစီးပွား လုပ်ကိုင်မှု အပြန်အလှန်ရှိကြသည်။ သူတို့ချင်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်၍လည်း နေကြသည်။ ပြိုင်ဆိုင်၍လည်း နေကြသည်။ စစ်ရေးတွင်လည်း ပြိုင်နေကြသည်။ သို့သော် အမေရိကန်၏ စစ်ရေးသုံးစွဲမှု၊ တည်ဆောက်မှု၊ လှုပ်ရှားမှုတို့က အဆများစွာ ပိုလိမ့်မည်။ ဆူပါပါဝါရောဂါကြီး စွဲနေတုန်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံသည် ဤကမ္ဘာ့ အခြေအနေနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရသည်။ အားကောင်းသော တရုတ်ပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်တို့၏ ကြားလူဦးရေများသော မွတ်ဆလင်နိုင်ငံများနှင့်လည်း ဆက်လျက်ကပ်လျက် တည်ရှိနေသည်။

ဤအခြေအနေအားလုံးတို့က ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအား ကြွေး
နေရေးကို တိတိကျကျ၊ မှန်မှန်ကန်ကန်၊ စေတနာကောင်းထား၍ ရိုးသား
ပြောဆိုမတ်စွာ ကျင့်သုံးသွားရန် ဆက်လက်တောင်းဆိုနေပေလိမ့်မည်။

ဤအခြေအနေအားလုံးနှင့် အညီ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံထဲတွင်
အမျိုးသားပြန်လည်သင့်မြတ်ရေး၊ အမျိုးသားရန်မီးမမွေးရေး၊ အမြန်ဆုံးနှင့်
လုံးဝညီညွတ် ပြည်တွင်းစစ်ကို ရပ်စဲငြိမ်းသတ်ဖြေရှင်းရေးတို့ကို မလုပ်မဖြစ်
အားလုံးလုပ်ကြရန် လိုအပ်ကြောင်း ပြဌာန်းနေပေသည်။

ဤကိစ္စက နိုင်ငံရေး အင်အားစု အမျိုးမျိုးတို့၏ ပြည်ချစ်စိတ်
ရှိမှု၊ မရှိမှု၊ ရိုးသားမှုရှိမှု မရှိမှုတို့ကို စမ်းသပ်မှတ်ကျောက်တင်လိမ့်မည်။

၂၆-၉-၂၀၁၂ မုံရွာ

ငြိမ်းချမ်းရေးကို တကယ်လုပ်ကြပါ

အခုခေတ်မှာ လွတ်လပ်တဲ့ လူတစ်ဦးစီ စုပေါင်းပြီး အဲဒီအစု
အပေါင်း (ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်များ)က အရေးကြီးသမျှကို ဆုံးဖြတ်စီမံ ခန့်ခွဲ
လုပ်ဆောင်နေကြတာ ဖြစ်လေတော့ အစုအပေါင်းထဲမှာ အပါအဝင်
ဖြစ်တဲ့ တစ်ဦးချင်းစီဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခွင့်အာဏာရှိသူလိုလို ထင်
လာရတယ်။ အခွင့်အာဏာကတော့ တကယ်ရှိ မထင်ရပေါင်ဗျာ။ တကယ်
အရေးကြီးဆုံးကိစ္စတွေကို ထိပ်ဆုံးက လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်၊ လေးငါး
ယောက်က ဆုံးဖြတ်သွားတာတွေပဲ။ သမိုင်းလက်တွေ့မှာ မြင်တတ်ကြ
ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်းစီမှာလည်း ဖြစ်သမျှ
ထုတ်သမျှတွေကို နားစွင့်နေမိရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရင် ပျက်ရင်တော့
ကောင်းမှာပဲလို့ တောင်စဉ်းရေမရ တွေးတောမိရတဲ့ ဒုက္ခတွေ ခံစားရ
တတ်ပါတယ်။

အခုဆောင်းပါးစရေးမလို့ လုပ်တုန်းပဲ ဂျာနယ်နှစ်စောင်ကို
ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလည်းကြားရတယ်။ ဟုတ်
ဟုတ်တော့မသိဘူး။ တစ်ပတ်ပိတ်တာပါလို့ အင်တာနက်က ရေးတယ်
ဆိုသူကဆို။ တခြားဂျာနယ်တွေ၊ မီဒီယာတွေကို မင်းတို့သတိထားလို့

ပြောတာပါ။ ထင်သူကထင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေမငြိမ်လှဘူး။ မသာယာလှဘူးဆိုတာတော့ အမှန်ပဲ။

ဒီအတွင်း အမေရိကန်လွှတ်တော်ကလည်း မြန်မာပြည်က ပို့တဲ့ ကုန်တွေကို ပိတ်မိန့်သက်တမ်းတိုးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတယ်လို့ ကြားရတယ်။ နိုင်ငံရေး (ယုံကြည်ချက်) အကျဉ်းသားတွေကို အားလုံး မလွှတ်သေးလို့တဲ့။ ကချင်နဲ့ ရခိုင်မှာ မီးတောက်၊ မီးခိုးထွက်နေလို့တဲ့။ စသဖြင့် စသဖြင့် ဆိုလာတယ်။

နိုင်ငံရေးကိစ္စဆိုတာ အင်အားချိန်ခွင်လျာပါပဲ။ အင်အားက အဆုံးအဖြတ်ပေးတတ်ပါတယ်။ အင်အားရှိရင် ရှိသလောက်၊ အင်အားကြီးရင် ကြီးသလောက် အသံတွေ ထွက်တတ်ပါတယ်။ အနိုင်အထက်လည်း ပြုမူတတ်ပါတယ်။

ဒီသဘောတွေကို ဆင်ခြင်မိတော့ နိုင်ငံရေးစိတ်ဝင်စားရတာ စိတ်မအေးပါဘူး။ ဘယ်သူမှ စိတ်အေးမယ် မထင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အထင်တကြီး အာဏာပင်ထိပ်မှာနေတဲ့သူတွေလည်း အာဏာပင်ပေါ်က ကျွမ်းပြန်ကျတတ်ကြတာကို မြင်ရတယ်။ တရားဆန်ဆန်ပြောရင် အာဏာက ဒုက္ခပါဗျာ။ ယာယီဝင်းဝင်းလက်လက်တွေကို မြင်ပြီး တချို့လူတွေက မက်ရှာတာပါ။ အဲတိုင်းပြည်ကို တကယ်ချစ်လို့၊ ပြည်သူတွေလူတွေကို တကယ်ချစ်လို့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး စွန့်လွှတ်လုပ်ကိုင်သူတွေကိုတော့ အထူးလေးစား ပါတယ်။ အလေးပြုပါတယ်။

ဒီတော့ နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေရတာ စိတ်အအေးဘူးဗျ။ (စိတ်မအေးရတာလည်း မွေးကတည်းကလိုလိုပါ။)

ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာလည်း အေးမလိုလိုနဲ့ မအေးနိုင်ဘူး။ ရင်ကြားစေ့မလိုလိုနဲ့ မစေ့နိုင်ဘူး။ ပယောဂလို့လည်း ပြောချင်ပြော မယ်။ ကိုယ်ကျိုးကြည့်စိတ်ကြောင့်လို့လည်း သတ္တုချချင်ချမယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ကြည့်စစ်ဖို့ လိုမှာ။

ဒါပေမဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကိုတော့ တိုင်းပြည်က မကြိုက်ပါ။

ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာတွေကလည်း ကြိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါဖြင့် မင်းက ဘာကြိုက်တာလဲလို့ မေးရင်တော့ ရင်ထဲရှိတဲ့ တိုင်း ဖြေပါမယ်။ ငြိမ်းချမ်းတာကို ကြိုက်တာပေါ့ဗျ။ ဘယ်လို အကြောင်းချက်နဲ့မျှ တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးကို အချိန်ဆွဲမထားသင့်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်အထင်ကတော့ ဒုခေတ်နိုင်ငံရေးဆိုပြီး လုပ်ကြတာဟာ ပြန်ပေးဆွဲတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေပဲ။ ငြိမ်းချမ်းရေးကလည်း ပြန်ပေးဆွဲတာပဲ။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားကလည်း ပြန်ပေးဆွဲခံရတာပဲ။ Sanction ဆိုတဲ့ ဟာလည်း ပြန်ပေးနဲ့ ပြန်ပေးဆွဲခံရတာပဲ။ ပြန်ပေးဆွဲ ransom တောင်း။ ပါးကိုက်၊ နားကိုက်၊ နိုင်ငံရေးက အဆင့်နိမ့်နေကြပါတယ်။ အဆင့်နိမ့်တော့ dirty ဖြစ်နေတယ်။ ဗမာလို မရေးတတ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိထဲရင်ထဲ ကွက်ခနဲ ကွင်းခနဲဖြစ်သွားအောင် dirty လို့ ပြောတတ်တာပါပဲ။ dirty ဆိုတာကလည်း Clean ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။

ကျွန်တော်တို့က dirty နဲ့ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး Cleanကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းသွားဖို့ လိုမှာပေါ့ဗျာ။

good ဆိုတာက ဘာ၊ bad ဆိုတာက ဘာလို့ပြောစရာ မလိုတော့ဘူးထင်ပါတယ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလည်း bad ပဲ။ မသိသလိုလိုနဲ့ ခြောင်လုပ်လည်း bad ပဲပေါ့ဗျာ။

good က ပွင့်လင်းမှုနဲ့လည်း ဆက်နေတယ်။ ရိုးသားမှုနဲ့လည်း ဆက်သွားတည်းပဲ။ ပွင့်လင်းမှု၊ ရိုးသားမှုအပြင် မေတ္တာတရားနဲ့လည်း ဆက်ဆက်တစ်စပ် တစ်သွေးတစ်သားတည်းဗျ။ good ဖြစ်အောင် မေတ္တာတရားကို အခြေခံရမှာပဲ။ အမုန်းတရားကို အခြေခံလို့များတော့ ဘာ good မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ရင်နာစရာသမိုင်းကာလကြီးက ပြခဲ့ပြီပဲ။

ကျွန်တော့်အထင်တော့ တခြားသူတွေအတွက် good လုပ်ပေးရင် ကိုယ့်အတွက်လည်း good ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒါ မဖောက်ပြန်တဲ့ အမုန်းတရားပါ။ မေတ္တာရဲ့ အတုံ့အပြန်တရားဟာ မေတ္တာပဲ ရှိပါတယ်။

မေတ္တာဟာ တစ်ဘက်ကိုသာမက နှစ်ဘက်စလုံးကို အေးချမ်းစေနိုင်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အေးစေနိုင်ပါတယ်။

မေတ္တာဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးရဲ့ အခြေခံအကြောင်းတရား ဖြစ်တယ်။ ပြင်ပသာမက မိမိရဲ့ အတွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကိုလည်း ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

မေတ္တာကို လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေကလည်း တားဆီးနိုင်ပါတယ်။ မာနနဲ့ မောဟကလည်း ဖျက်ဆီးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန၊ မောဟ စတာတွေကို ထိန်းနိုင်မှ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ နီးမှာပါဗျာ။ ခင်ဗျားကိုယ်ကို ခင်ဗျားမေးကြည့်စမ်းပါဦး။ ငြိမ်းချမ်းရေး နီးပြီလား။

ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ အမှောင်လိုက်ပိတ်ကြီးထဲက ထွက်တော့ ငြိမ်းချမ်းရေးအပေါက် ဖောက်ကြပါဗျာ။

ငြိမ်းချမ်းရေးရရင်လည်း နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတို့ Sanction တို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေ ကျွဲကူးရေပါ ပြီးကြမှာပါ။ ငြိမ်းချမ်းရေးမရှိဘဲနဲ့ အကုန်လုံးက ရေစီဆိုတာလည်း တည်ဆောက်လို့ မရပါဘူး။ ငြိမ်းချမ်းရေးဟာ ကောင်းကျိုး အားလုံးရဲ့ မိခင်ပါ ခင်ဗျားဘဝရဲ့ မိခင်လည်း အမှန်။

ဒါအတွက် မွေးဖို့အား၊ စားဖို့ဆေးကလည်း မေတ္တာအား မေတ္တာဆေးပါပဲ။ ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်မေတ္တာထားဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အခြားသူတွေအတွက် မေတ္တာ၊ ရန်သူလို့ ကိုယ်အောက်မေ့ထင်မြင်မိသူတွေအတွက် မေတ္တာ၊ အားလုံး အားလုံး အားလုံးအတွက် မေတ္တာ။

မြန်မာပြည် သာစေသတည်း။

ကမ္ဘာမြေ သာစေသတည်း။

၃-၈-၂၀၁၂ မုံရွာမြို့

လွမ်းငွေငွေ ပြန်ရှာရ

(၁)

၁၉၄၉

တိုင်းပြည်အတွက် ကံဆိုးသလား၊ ကံကောင်းသလား။ ကံဆိုးထဲက ထဲကောင်းလား။ ကံကောင်းထဲက ကံဆိုးလား။

ပြီးခဲ့သည့် ၁၉၄၈ က တိုင်းပြည်က အလွန်လိုချင်ကြသည့် လွတ်လပ်ရေးကို ရခဲ့သည်။

ကြုံ၍၊ လွတ်လပ်ရေးဆိုသော စကားလုံးအကြောင်း ပြောချင်သည်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်တွင် နယ်ချဲ့ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်၍ တိုင်းပြည်ကြီးမှာ ကိုယ်ဖန်တီးခွင့်ရခြင်းကို လွတ်လပ်ရေးဟု သုံးကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာအားဖြင့် Independence (အမှီခိုကင်းခြင်း) ဟု ရေးသည်။ တစ်ဖန်ခေတ်နောက်ကျသော အစိုးရစနစ်များတွင် လူ့အခွင့်အရေး ခေါင်းပါးရာမှ လူ့အခွင့်အရေး ရရှိလာခြင်းကို အင်္ဂလိပ်လို freedom (လွတ်လပ်မှု) ဟု ရေးသည်။ Independence မှာ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးကို ဆိုလို၍ freedom မှာ ပုဂ္ဂိုလ်လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဆိုလိုတတ်သည်။ ဤအင်္ဂလိပ်စကားနှစ်လုံးမှာ ဘာသာပြန်သူတို့အား တော်တော် ဖွဲ့ကွဲပေး

တတ်ပါသည်။ အဓိပ္ပာယ် အယှက်အတင်လည်း ရှိနိုင်သည်။

ထို ၁၉၄၈ မတ် ၁၂ တွင် အိုးဝေ၊ ပြည်သူ့ဟစ်တိုင်း၊ စီးပွားရေး သတင်းစာတိုက်သုံးခုကို အာဏာရ ဖဆပလ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ လူများက တိုက်ခိုက်ချိုးဖျက်ခဲ့ကြသဖြင့် စာနယ်ဇင်းသမားများ အပါအဝင် ပြည်သူတို့နှင့် ဖဆပလ အစိုးရ၏ ပဋိပက္ခမှာ အလွန်ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်သည်။

ထို့အပြင် ဖဆပလဝန်ကြီး တစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်သည့် မိန်းမ အရှုပ်သတင်း၊ အခြားဆိုရှယ်လစ်ဝန်ကြီး တစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်သည့် ငွေရေးကြေးရေး အရှုပ်သတင်းများလည်း ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ အာဏာရအဖွဲ့မှာ လေ့မြုပ်လုတ်တဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ကွန်မြူနစ်များကို သိမ်းကျုံးဖမ်းသဖြင့် ၁၉၄၈ မတ် ၂၈ တွင် ကွန်မြူနစ်များထွက်ပြေးပြီး ခုခံမှုပြုလုပ်ကြရာ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးစဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူရသည်။

ထိုရှုပ်ထွေးနေသော အချိန်တွင် တိုင်းပြည်ရှိ လက်ဝဲအင်အားများ ညီညွတ်ရန် ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ အပြင်သို့ ရောက်နေသော ဦးသိန်းဖေ (မြင့်)၊ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့တို့က ကိုယ့်မူနှင့် ကိုယ်တိုင်ပြ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့။

ထိုအတွင်းကျောင်းသားများ၊ အစိုးရဝန်ထမ်းများ၊ မြို့နေ လူလတ်တန်းစားများ၊ အလုပ်သမားများ၊ တောင်သူ လယ်သမားများက အစိုးရကို ဆန့်ကျင်မှု ပို၍ ပို၍ ပြင်းထန်အားကောင်းလာသည်။

ကရင်တို့ကလည်း KNDO (Karen National Defence Organization) ဖွဲ့၍ ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ မွန်တို့ကလည်း MNDO သူပုန်ထသည်။

ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ကလည်း နမူ၊ ရဲဘော်မူ ကွဲရာမှ ဖိနှိပ်ခံရမှုများတို့ တော်လှန် ပုန်ကန်ကြသည်။ ဗမာ့တပ်မတော်မှ တပ်ရင်းအချို့လည်း တော်လှန်ထကြွကြသည်။

ကရင်သူပုန်တို့သည် အင်းစိန်ကိုသိမ်းပြီး ရန်ကုန်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားလာသည်။ မိတ္ထီလာ၊ မန္တလေး၊ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်) နှင့် ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်း တစ်လျှောက်ရှိ မြို့များကို သိမ်းနိုင်သည်။

ကျောင်းသားများ၊ အစိုးရဝန်ထမ်းများက အဓိကအားဖြင့် နိုင်ငံရေး မကျေနပ်မှုဖြင့် သပိတ်မှောက်ကြသည်။ ပင်မအဖွဲ့အစည်း အချို့လည်း တောထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။ အများအားဖြင့် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ပူးပေါင်းကြသည်။

အစိုးရကလည်း 'ချောက်ထဲကျရန် လက်နှစ်လုံးအလို'၊ တော်လှန်သူများဘက်တွင်လည်း ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့ (ပါတီ)၊ ကရင်သူပုန်၊ မွန်သူပုန်စသဖြင့် အမျိုးမျိုး ရှိနေသည်။ အစိုးရနှင့် အဓိကတိုက်နေကြသော်လည်း သူပုန်အချင်းချင်းလည်း တိုက်ကြသည်။ သူပုန်အင်အား စုစုပေါင်းက အစိုးရထက် အဆများစွာ သာသော်လည်း သူပုန်တို့ မညီညွတ်ကြ။ အစိုးရကို နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ကြ။

ထိုအတွင်း အစိုးရအတွက် မြေပြင်ပြောက်ကျားစစ်တွင် အလွန်အရေးပါလှသော သံချပ်ကာယာဉ်များ (armour) နှင့် အခြားလက်နက်များရရှိလာ၍ စစ်မြေပြင် အခြေအနေသည် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောင်းလဲသွားသည်။ ခံစစ်တိုက်နေရာမှ ထိုးစစ်များတိုက်လာနိုင်သည်။ ပြင်ပအင်အားစုများကလည်း ကရင်ကို အဓိက အကူအညီမပေးတော့ဘဲ အစိုးရဘက်သို့ ချိန်ခွင်လျှာစောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်တွင်းစစ်၏ ချိန်ခွင်လျှာကို ကိုင်ထားသောလက်မှာ ပြင်ပလက်ဖြစ်ကြောင်း မြင်သာသည်။

(၂)

ဤသို့တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံး ပြည်တွင်းစစ်မုန်တိုင်းကြီး ကုန်စဉ်တွင် ကျွန်တော်သည် ၁၉၄၈ ၌ မုံရွာမြို့ နိုင်ငံတော်တန်းပြင့်ကျောင်း

(State Post Primary School) တွင် ၉ တန်း/၁၀တန်းကျောင်းသား ဖြစ်လာသည်။ ၉ တန်းဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်း၏ နောက်ဆုံး အတန်းမှာ School Leaving Certificate (SLC) စာမေးပွဲအဖြစ် ဖြေရန် ဖြစ်ပါသည်။ SLC စာမေးပွဲအောင်လျှင် စာရေးစာချီကျောင်းဆရာ ခြေတိုင်းစသော ဝန်ထမ်းငယ်အလုပ် လုပ်နိုင်သည်။ သို့သော် တက္ကသိုလ် သို့ ဆက်တက်ခွင့်မရှိ။ တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်တက်လိုလျှင် တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲ (ဆယ်တန်းလို့ လွယ်အောင်ခေါ်ပါစို့) အောင်ရမည်။ ပညာရေး စနစ်၏ ထူးခြားလှသည့် အချက်မှာ ထိုတက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ဘယ် (အဖိုးရ) ကျောင်းမှာမှ မထားပါ။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် ကျောင်း အုပ်ဆရာကြီး ဦးသာခင်က ဆယ်တန်းအင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ၊ သမိုင်း စသည်များကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် အခမဲ့ အလွတ်သင်ပေးပါ သည်။ ၉ တန်း၊ ၈ တန်းတို့မှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြေလိုသူ ကျောင်းသား များ တက်ကြပါသည်။ တစ်ဖန် ထူးခြားပြန်သည်မှာ ထိုတက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ကို အတန်းမရွေးကျောင်းသားများ ဝင်ဖြေနိုင်ပါသည်။ ၉ တန်း၊ ၈ တန်း၊ ၇ တန်း၊ အတန်းမရှိ ကျောင်းသားများ ဝင်ဖြေနိုင်သည်။ ထိုခေတ် က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားရှား၍ တံခါးပေါက်ကျယ်ကျယ်ကြီး ဖွင့်ပေး ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကား ၉ တန်း (နောက်ဆုံးအတန်း) ရောက်မှ တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းဖြေမည်ဖြစ်ရာ တန်းစဉ်အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ၈ တန်းတုန်းက အသက် မမီတတ်၍ မဖြေခဲ့။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် ကျောင်းစာကို ဖိဖိစီးစီး သင်သကဲ့ သို့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂကလည်း တက်ကြွစွာ အလုပ်လုပ်ပါသည်။ ၁၉၄၇ ကျွန်တော်တို့ ငါးတန်းကျောင်းသားဘဝမှစ၍ လွတ်လပ်ရေး ဆန္ဒပြပွဲ များကို မကြာခဏဆင်နွှဲခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း သားများ၏ ကြွေးကြော်သံတို့မှာ ချစ်စရာကောင်းပါသည်။ 'လွတ်လပ်

ချက်ချင်းပေး'ဟု ဗမာလို ကြွေးကြော်သကဲ့သို့

Down, down the Union Jack!

Up, up the National flag!

British Army getout getout!

governor, governor go back, go back!

ထု အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ကြွေးကြော်၍ မြို့ထဲတွင် လှည့်လည် ချီတက်ခဲ့ ကြပါသည်။

ကျွန်တော် ၆ တန်းတွင် အစမ်းနှင့် အတန်းတင် စာမေးပွဲ သုံးခုလုံး၌ ပထမသုံးကြိမ်ရသဖြင့် ၆ တန်းမှ ၈ တန်းသို့ အတန်းကျော် တက်ခွင့် Jump promotion ရခဲ့ပါသည်။ ထို ၆ တန်း နှစ်စာမေးပွဲ ဖြေခါနီးတွင် (၁၉၄၇) ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ အင်္ဂလန်သွား အရေးဆို သည်ကို ထောက်ခံသည့် အနေဖြင့် ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး မှောက်ကြ ပါသည်။ မုံရွာမြို့ ရွှေစည်းခုံဘုရားကြီးတွင် သပိတ်စခန်းလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ကိုမျိုးဆွေ၊ ကို(ချစ်)သန်းထွန်းတို့က ရန်ကုန် ဘကသညီလာခံသို့ တက်ရောက်ပါဝင်ဆွေးနွေးကြသည်။ သပိတ်စခန်း တွင် ကျောင်းသားကြီးများက ကျောင်းသားငယ်များကို စာသင်ပေးကြ သည်။ နေ့စဉ် Roll Call လုပ်သည်။

ကျွန်တော် ၉ တန်း၊ ၁၀ တန်းနှစ်တွင်လည်း နှစ်ကုန်ခါနီး၌ စာမေးပွဲဖြေရလှဆဲဆဲတွင် ရရှိသော လွတ်လပ်ရေးကို မကျေနပ်၍ သပိတ်မှောက်ကြပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်ကား ကျွန်တော်သည် ကျောင်း သားကြီးဖြစ်၍ ခရိုင်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အမှုဆောင်ဖြစ်နေပြီ။ ၁၉၄၉ အစ။

ကျွန်တော်တို့သည် ၇ တန်း၊ ၈ တန်းမှစ၍ အတန်းထဲတွင် လက်ရေးစာစောင် (မဂ္ဂဇင်း)များထုတ်ကြသည်။ အတန်းတွင်း ကျောင်း သားစာကြည့်တိုက်ဖွင့်ကြသည်။ နံရံကပ်သတင်းစာ ထုတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆယ်တန်းအတူအောင်လာသော ကိုမောင်မောင်
တို့ထံမှ ရှိတ်စပီးယားစာအုပ်ကလေးကို ခဏယူကြည့်မိရာ စာအုပ်နှင့်
ရင်းစားဖြစ်သွားသည်။

ကားတန်းကြီးက တဝှမ်းတဝှမ်း အော်မြည်မောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိ၊ ကားတန်းကြီးရပ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်လဲ။

သူပုန်ကလေးနှစ်ယောက်ကိုမြင်၍ အစောင့်ရှောက်မှုမှ ရဲမယ့် က လိုက်ကြရာ သူပုန်ကလေးတွေလည်း တောင်ကြိုတောင်ကြားထဲ ပျောက်သွားသည်ဆိုသည်။

‘ဟင်း... ဒီကောင်တွေတော့ မမိလိုက်လို့မို့သာကွာ’ဟု ရဲကြီး တစ်ယောက်က ချွေးသီးချွေးပေါက်ရွဲရွဲ ကွမ်းငုံထားသံနှင့် အားမပူ အားမရပြောသည်။

ကားတန်းကြီးသည် တစ်နေ့လုံးတအိအိ မောင်းပြီးနောက် နဂါးမိုင်ဝေးသော မြင်းမူသို့နေကုန်မှ ဝင်လေသည်။

ဟိုက်-ဒုက္ခပဲ၊ မြင်းမူမှ မန္တလေးသို့ ဆန်တက်မည့် ဆွဲသင်္ဘောသည် နောက်သုံးရက်ကြာမှ ထွက်မည်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ မြင်းမူတွင် သုံးရက်သောင်တင်ကြပါသည်။

သုံးရက်ကြာမှ ဆွဲသင်္ဘောသည် မြင်းမူမှထွက်သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ အားအင်ကြီးမားပါဘိ၊ လှလည်း လှပါသည်။ ဆောင်းခါဖြစ်၍ သောင်ကြီးများက မြစ်ပြာထဲတွင် ကျောလျားခင်းနေကြသည်။ သို့သော် ဤအလှထဲတွင် နစ်မြုပ်နေရ။

‘ကျောက်တစ်လုံးနားမှာ သူပုန်တွေက ပစ်ချင်ပစ်တတ်တယ်’ သံပြားကြီးတွေ နောက်မှာ ဝပ်နေ’ဟု သင်္ဘောသားက သတိပေးသည်။ ကျောက်တစ်လုံးနားကပ်တော့ ရင်တလှုပ်လှုပ်၊ တော်ပါသေးရဲ့ ဘာသံမှ မကြား။

အလွန်လှသည့် စစ်ကိုင်းတောင်နား ကပ်မောင်းပြီး မြစ်လမ်းတွင် စိတ်ရှိလက်ရှိ လွတ်လပ်နေကြသော သဲသောင်များကြား ကွေ့ကပတ်ကာ ရှောင်ခဲ့ရသည်။

‘ရှင် ဘယ်ဘာသာ ယူမလဲ’ဟု အတူအောင်လာသည့် သမဂ္ဂဘော်မ မသန်းရင်က မေးသည်။

‘ဘောဂဗေဒ စိတ်ကူးတယ်’ဟု ကျွန်တော်ဖြေမိသည်။ သင်္ဘောဦးချွန်က စလင်းမှန်စရေ မြွှာများကို တရှဲရှဲခွဲနေသည်။

(၃)

နေဝင်မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ မန္တလေးသို့ ရောက်သည်။

ဂေါ်ပိန်ဆိပ်မှာ ရှုပ်ထွေးဆူညံနေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့် သေတ္တာများကို ကိုယ်ပိုင်းမ၍ ညွတ်ပဲ့ ညွတ်ပဲ့ ကုန်းပေါင်ပေါ်မှ သတိထား ဆင်းကြသည်။ ရှေ့မှသွားသည့် ကျောင်းသားနောက်သို့ ချီလိုက်ကြ သည်။ ရထားလုံးများငှားပြီး စီးလာကြသည်။

မှောင်နေပြီဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်သို့ မသွားဘဲ ၂၆ ဘီလမ်းရှိ မုံရွာအယ်ယူနီတာဆယ် ကိတ်မုန့်တိုက်တွင် အိပ်ကြသည်။

မနက်ကျမှ ရထားလုံးများဖြင့် တက္ကသိုလ်သို့ သွားကြသည်။ တက္ကသိုလ်မြစ်မီးခုံးကြီးများကြားမှ မန္တလေးတက္ကသိုလ်၏ ရှေ့မုခ်ဦးတိုင် ထုံးကြီးများကို လှမ်းမြင်ရသောအခါ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မုံရွာမြို့တွင် ပွဲစားကြီး ဦးရုံး လှူသောဆပ်ပြာများကို မြို့အနှံ့ရွာတကာလည်ရောင်းပြီးမှ ရသည့်ငွေ မတီမတာဖြင့် မလုံမလဲ တပ်တကျောင်းကလေးဆောက်၍ စာသင်ခဲ့ရသည်။ အချို့အတန်းများ သစ်ပင်အောက်တွင်သင်ရသည်။ ယခု မန္တလေးတက္ကသိုလ်၏ ဂန္ထဝင် ဇေဉ်ဦးကြီးကို မြင်ရသောအခါ အဘယ်မှာရင်မခုန်ဘဲ နေနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆောင်စရိတ်သက်သာအောင် စိုက်ပျိုးရေး မဟာဌာနမှူး (Deam) ဆရာကြီးဦးလှအုန်း၏ တိုက်တွင် နေရသည်။ ဆရာကြီးက လူပျိုကြီး။ ထမင်းချက်လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် သာနေသဖြင့် တယ်လှပါသည်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ထိုအချိန်က Mandalay University College ဟု ခေါ်သည် တက္ကသိုလ်အဆင့် အပြည့်မရောက်သေး။ အတန်းလေးတန်းရှိသည်။ ဥပစာ အောက်တန်း၊ အထက်တန်း၊ ဝိဇ္ဇာအောက်တန်း၊ အထက်တန်း။ စိုက်ပျိုးရေးက သီးခြားသင်သည်။ စိုက်ပျိုးရေးကျောင်းသားပါ ပေါင်းပါမှ တစ်ကျောင်းလုံး ကျောင်းသား ၂၀၀ သာရှိသည်။ အလွန်စာသင်၍ ကောင်းသည့်ကျောင်း။ ဆရာများမှာလည်း တစ်ယောက်တည်းနှင့် အတန်းလေးတန်းလုံး ကိုင်ရသည်။ အားလုံးရင်းနှီးလိုက်ကြသည့် ဖြစ်ခြင်း။

တိုက်ကျောင်းကိုပင် မမြင်ဖူးသည့် ကျွန်တော်တို့အတွက် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော်လည်း ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်၍ ဘာသာရပ်တွဲများ တင်ပြရသောအခါ ကျွန်တော် ပက်လက်လန်သွားခဲ့ရပါသည်။ ရည်မှန်းသည့် ဘောဂဗေဒ မယူနိုင်တော့ပါ။ ထိုအချိန်က မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ဘောဂဗေဒ ဘာသာမပေးနိုင်ပါ။ စောစောက ဘောဂဗေဒသင်သော အိန္ဒိယမှ ငှားထားသည့် ဆရာရှိသည်။ မန္တလေးကို သူပုန်သိမ်းခြင်းကြောင့် ထိုဆရာပြန်သွားပြီ။ မန္တလေးမှာ ဘောဂဗေဒသင်မည့် ဆရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဘောဂ-သင်္ချာ-ပထဝီ တွဲမည် ကြံစည်ခဲ့သည်ကို လျှော့ပြီး သင်္ချာ-ပထဝီ-သမိုင်းတွဲ ယူလိုက်သည်။

သင်္ချာကို ဆရာကြီး ဦးနက်ကိုင်သည်။ ဦးနက်ဆိုသော်လည်း အသားဖြူပါသည်။ ဝပါသည်။ အလွန်သဘောပြည့်ဝပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မုံရွာကျောင်းသားများသည် ကျောင်းရောက် နှစ်လခန့်နောက်က ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာနှစ်လခန့် နောက်ကျသည်။ မျက်စိသူငယ် ဖြစ်နေရသည်။ သို့သော် ဆရာဦးနက်က စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွင် သူ့အိမ်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မမိလိုက်သည့် စာများကို သင်ပေးသည်။ ကော်ဖီတိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်က သင်္ချာကို သင်ရမှ ကျွန်တော်တို့ အထက်တန်းကျောင်းသင်္ချာနှင့် ရိုးမကြီးများ ခြားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တက္ကသိုလ်

မြန်မာစာကလည်း အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ဟိမဝန္တာ ခြားသည်ဟုပင် ထင်ပါသည်။ အထက်တန်းတုန်းက သက်သက်သာသာ လိုက်လို့ရသော်လည်း တက္ကသိုလ်မှာ ခါးတောင်းကျိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်လစာ စာတွေ့ကူးရပါသည်။ အရင်ရောက်နှင့်ကြသော ကျောင်းသားများက မေတ္တာထား၍ ကူကြပါသည်။ ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ်။ အထူးသဖြင့် စစ်ကိုင်း၊ ကသာ၊ မေမြို့၊ ရွှေဘိုစသော မြို့များမှ အဆောင်နေကျောင်းသားများက ကူညီကြပါသည်။ မန္တလေးနေ ကျောင်းသားကိုလှမောင်ကလည်း တစ်မြို့လုံးရှိ ဘုရားများသို့ သူ့စက်ဘီးနှင့် လိုက်ပို့၍ ဘုရားဖူးရသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ စာလိုက်ကူးရနားလည်အောင်လုပ်ရ၊ အသစ်သင်သည်များကို မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ် လိုက်ရနှင့် ချာလပတ်လည်နေကြပါသည်။ ဆရာများ လက်ချာပေးသည့် အင်္ဂလိပ်အသံများကိုလည်း မမှီတမီ မမိတမီ။ အချို့ကျောင်းသားများ စာအုပ်ထဲတွင် ကွက်ဟာများစွာ ကျန်ကြပါသည်။ သမိုင်းဆရာ ဦးမောင်မောင်ကြီး (ဒေါက်တာမောင်မောင်ကြီး) ဆိုလျှင် ဗိုလ်သံပါပါ ပြောလွန်း၍ ပိုမိုလိုက်နိုင်ကြပါ။ ပထဝီဆရာ ဦးသိန်းမောင်ကတော့ ဗမာသံ အေးအေးနှင့် သင်သဖြင့် ပိုလိုက်နိုင်ပါသည်။ ဆရာများသည် အတန်းလေးတန်း ဘာသာရပ်ခွဲအမျိုးမျိုးကို တစ်ယောက်တည်း သင်ကြရသဖြင့် အလွန်အလွန် ပင်ပန်းပါသည်။ သို့သော် သူတို့စေတနာနှင့် တာဝန်သိစိတ်မှာ နွေစမ်းချောင်းကလေးထက် ကြည်အေးပါသည်။ ပုပ္ဖားတောင်ပမာ ခိုင်မာပါသည်။

မြန်မာစာဌာနတွင် ကုသဟု လူသိများကြသော ဆရာကြီး ဦးတိုးအောင်က ဌာနမှူးဖြစ်သည်။ ဝဝဖြူဖြူ၊ ရယ်လျှင်စိတ်ဆိုးလျှင် အသားနီလာတတ်သည်။ ဆရာကြီးဦးတိုးအောင်၏ ဟာသအစွမ်းကို ခေတ်စမ်းပုံပြင်များကတည်းက သိခဲ့ရပြီ။ လူမှာကား ရယ်လည်း မရယ်၊ ပြုံးလည်းမပြုံး၊ လွမ်းလည်းမလွမ်း၊ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း မကျင့်ကျောက်ဖြူရပ်တုတော် မျက်နှာတော်ကြီးလို ချောပြောင်ဝင်းနေသည်။

သူစာသင်သောအခါ ရယ်စရာမပြောပါ။ သို့သော် တစ်တန်းလုံး ဝါးခနဲ ဝါးခနဲ ဆူသွားတတ်သည်။ ထိုစဉ်က A-1 ခန်းမတွင် လူတစ်ရာခန့် ဆူသည်။ မြန်မာစာ အင်္ဂလိပ်စာတို့ကို ထိုခန်းမထဲမှာ သင်သည်။ သင်္ချာခန်းလည်း ကျယ်သည်။ အခြားဘာသာရပ် အခန်းများက ငယ်သည်။

အင်္ဂလိပ်စာကိုကား ဆရာမူနီနှင့် ဆရာဦးကိုကိုကြီးတို့က သင်သည်။ ဆရာဦးကိုကိုကြီးက Modern Essays ကို သင်၍ ဆရာမူနီက ရှိတ်စပီးယား၏ Merchant of Venice ကို သင်သည်။ ဆရာဦးကိုကိုကြီးမှာ နောက်တွင် အာမခံဌာန၌ အရာရှိကြီး ဖြစ်သွားပါသည်။ ဆရာဦးကိုကိုကြီးလောက် အနေရိုးသော သူကိုတွေ့ဖို့ခက်ပါလိမ့်မည်။ အတန်းခန်းထဲဝင်လာသောအခါတွင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်၊ စာတန်းသင်သည်။ ထွက်သွားတော့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။

ဆရာကြီးမူနီမှာ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်ကြီး ဖြစ်ပုံပေါ်သည်။ မေမြို့မှာ နေသူဖြစ်သည်။ သူက ရုပ်လက်တို့နှင့် ဘောင်းဘီတို့ အကျယ်ကြီးကို ဝတ်တတ်သည်။ အတန်းခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ရှေ့က စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပါးလွှာထိုင်သည်။ စီးကရက်က လက်ထဲမှာ။ စီးကရက်ဖွာလိုက်စာသင်လိုက်။ သူသည် အလွန်လွယ်ပြီး အလွန်အဓိပ္ပာယ်ပေါ်သည့် အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြော၍ သင်သည်။ သူသင်တာကို နားမလည်သူ မရှိနိုင်သလောက်။ ဖဆပလအစိုးရကို ရယ်သွမ်းသွေးတတ်သည်။ တွေးလုံးဟာ သရွှမ်းရွှမ်းဝေ။ ကျွန်တော်တို့ ဥပစာတန်းတွင် ပြဋ္ဌာန်းသော At the Zoo ဆိုသည့် စာအုပ်မှာ ဘယ်သူမှ ရှာလို့ဝယ်လို့ မရပါ။ ဆရာမူနီထံမှာ တစ်အုပ်သာ ရှိသည်။ တစ်တန်းလုံး ဖတ်စာအုပ်မရှိ။ ဆရာမူနီက ထုံးစံအတိုင်း စီးကရက်လက်ကြားညှပ်၊ စာအုပ်ကို တစ်ဘက်က လက်ကြားညှပ်၊ သူ့ဘောင်းဘီတို့ ကျယ်ကြီးနှင့် စားပွဲပေါ်တင်ပါးလွှာထိုင်ရင်း At the Zoo စာအုပ်အကြောင်း ပုံပြောသလိုပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဆရာမူနီပြောပြသမျှကို မှတ်ယူရင်း စာမေးပွဲ ဖြေခဲ့ရသည်။ ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်

သောသူ သင်ပေးပါသည်။

အင်္ဂလိပ်စာဌာနတွင် နည်းပြဆရာမ သုံးယောက်ရှိသည်။ မစ္စူရီယား၊ မစ္စရပ်စတန်၊ ဒေါ်လှရွှေ။ ကျွန်တော်သည် မစ္စရပ်စတန်နှင့် သင်ရသည်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာကောင်းကောင်း သင်ပေးပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာများ၏ ကာရန်စနစ်ကို ထုံးလိုချေ ရေလို နောက်နိုင်အောင် သင်ပေးသည်။ မစ္စရပ်စတန်ကား ဘွဲ့ရပြီးစ ဆရာမအဖို့ကလေးဖြစ်သည်။ သူ့ကို တချို့ကျောင်းသားတွေက စာပေးကြတယ်တဲ့ အင်္ဂလန်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေပြီး အသက် ၇၀ လောက်တွင် ပြန်တွေ့ရသောအခါ မစ္စရပ်စတန်က ပြုံးရယ်၍ ပြောသည်။

ဒေါ်လှရွှေကား နာမည်ကျော်မိုးဒေဝီသီချင်းကို ဆိုသူ။ မိုးဒေဝီသီချင်းတွင် ဒေါ်လှရွှေ၏ အသံသည် အလွန်လှ၊ အလွန်ချို၊ အလွန်နွဲ့သော်လည်း လူဒေါ်လှရွှေကား ဆူပါဟဲဗီးဝိတ်ပါတည်း။ ဆရာမူနီထံမှာ စပုတ်တံဘီးနှင့် ကားအိုနီညိုညိုကလေး ရှိပါသည်။ ကျောင်းဆင်း၍ ဆရာမူနီက ဒေါ်လှရွှေကို သူ့ကားကလေးနှင့် လိုက်ပို့သောအခါ ဆရာမူနီကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ချိန်တွင် ကားမှာ တစ်ဘက်စောင်းသွားသည်။ ဒေါ်လှရွှေ တက်လိုက်သောအခါ အခြားဘက်သို့ စောင်းသွားပြီး အနေတော်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကားအိုကလေးမှာ ပြားအိုသွားရှာလေသည်။

မြန်မာစာတွင် ဆရာဦးဘသောင်း (မောင်သုတ) လည်းရှိသည်။ အလွန်စာသင်ရှင်းလှပါသည်။ စကားအပိုတော့ ပြောလှသည်မဟုတ်။ ဆရာဦးဘသောင်းသည် မန္တလေးကို သူပုန်ဝင်သိမ်းစဉ်က ကျောင်းသားများနှင့် အတူ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ နောက်တွင် တပ်မတော်သို့ ဝင်သွားရာ ဗိုလ်မှူးဘသောင်း ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာစာဌာနမှ လေးစားစွာ ဂုဏ်ပြုသင့်သည့် ဆရာမမှာ ဒေါ်သန်းမေဖြစ်သည်။ ပိနပ်စ်ပါးလေးနှင့် မရပ်မနားသင်နိုင်သည်။ အလွန်စေ့စပ်သည်။ မြန်မာစာဆရာတို့၏

ထုံးစံအတိုင်း ဘာသာစကားကို အလွန်ဂရုစိုက်သည်။ စိတ်ရှည်သည်။

ပါဠိကို ဆရာမကြီး ဒေါ်အုန်း(မအုန်း M.A) သင်သည်။ ဆရာမကြီးသည် ကျောင်းသူများ၏ ရွှေမန်းဆောင်ကိုလည်း အုပ်ချုပ်သည်။ ကျွန်တော့်အထပ် ထိုအချိန်က အဆောင်ကျောင်းသူ သုံးဆယ်တစ်ဝိုက် လောက်သာရှိသည်။

ကျောင်းသားများနေသော အဆောင်မှာ ရတနာပုံ ကျောင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ အဆောက်အအုံကောင်းသည်။ လေးယောက်တစ်ခန်း နေကြရသည်ထင်သည်။ သဟာယနှင့် စာဖတ်သင်းလည်းကောင်းသည်။ ဂျာနယ်မျိုးစုံထားသည်။ ကျွန်တော်သည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အဆောင်သို့ သွား၍ ဂျာနယ်ဖတ်သည်။ မြန်မာအစိုးရနှင့် အမေရိကန်အစိုးရ အုပ်ဆိုသော Economic Cooperation Apreement (ECA) အကြောင်းများကို ထိုဂျာနယ်များမှ လေ့လာရသည်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်၏ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ဦးကိုလေး (စာရေးဆရာ ဇေယျာမောင်)ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး ဦးကိုလေးသည် နိုင်ငံခြားတွင် Soil Chemistry နှင့် ပြီးခဲ့၍ စိုက်ပျိုးရေးကျောင်းသားများကို စာသင်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်ကား မတွေ့ရပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရဖို့အကြောင်း ဖြစ်လာပါသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ဥပစာအထက်တန်း၌ ကျွန်တော်သည် သင်္ချာကို မလိုချင်တော့ဘဲ စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာ ပြောင်းယူချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယနှစ်ကျမှ ပြောင်းချင်လို့ မရတော့ဘူး။ သင်္ချာပဲဆက်ယူရမယ်ဟု ဆရာကြီးကပြောရာ ကျွန်တော်က သင်္ချာဆက်ယူရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျောင်းထွက်ရမှာပဲဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ချာကို ကောင်းကောင်းလိုက်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် မလိုချင်တော့၍ ပြောင်းရန်ကြိုးစားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ကျောင်းထွက်မယ်ဆိုသော စကားကြောင့်လားမသိ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာသို့ ပြောင်းခွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ မင်း ပထမ အစမ်းမှာ အောင်

ရမယ် မအောင်ရင် သင်္ချာပြန်သွားဟုလည်း ချုပ်လိုက်သေးသည်။ ပထမအစမ်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဖျားလျက်နှင့်ဖြေရာ စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာမှာ ပထမရပါသည်။ ထိုနှစ် ဥပစာတန်းတွင် ကျွန်တော်သည် စိတ်ကြိုက်နှင့် ပင်ရင်းမြန်မာစာ နှစ်မျိုးပေါင်း ပထမရ၍ သာဒိုးအောင် ရွှေတံဆိပ် ဆုခိုးမြင်ခံခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရောက်ချိန်မှာ ၁၉၄၉ ဒီဇင်ဘာ။ ရောက်ပြီး ရက်မကြာမီ ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့အပြီးကျောင်းပြန်ဖွင့်သောအခါ စာသင်ချိန်တစ်လလောက်သာရှိသည်။ ဖေဖော်ဝါရီနောက်ပိုင်းတွင် နွေရာသီအတွက် ကျောင်းပိတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဥပစာအောင်တန်းများကိုလည်း စာမေးပွဲမစစ်ဘဲ အအောင်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် နောက်နှစ်တွင် နှစ်နှစ်ပေါင်းစာများ လုပ်ရသောအခါ လူအိပြားသွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ မရောက်ခင်က မန္တလေးကို သူပုန်မျိုးစုံ ခေတ္တသိမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ချိန်တွင် အစိုးရလက်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သည်မှာ မကြာလှသေး။ မြို့ပြင်မဝေးလှသော အရပ်များတွင်ပင် သူပုန်တို့ရှိနေသည်။ ကျောက်ဆည်၊ မြင်းခြံ၊ တံတားဦး၊ မိုးကုတ်၊ မတ္တရာ၊ ချမ်းပြည်နယ်။ အခြေအနေမှာ မအေးလှ။ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းကြီးလည်း ပြန်မပွင့်သေး။

ကျောင်းတွင်ကျောင်းသား သမဂ္ဂ လှုပ်ရှားမှုလည်း ပျောက်နေသလောက်။ လုံးလုံးတော့လည်းမပျောက်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သောနှစ်တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌမှာ ကိုကျော်ကျော်ထင်သည်။ ကိုကျော်ကျော်သည် နောက်တွင် ရဲမင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တစ်နှစ်တွင် သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌမှာ စိုက်ပျိုးရေးကျောင်းသား ကိုလှမျိုးသန်း ဖြစ်လာသည်။ ဘာမှ မည်မည်ရရ လုပ်နိုင်ကြသည် မထင်ပါ။ သမဂ္ဂရှိသည်ဟုတော့ ပြနိုင်သည်။

www.burmeseclassic.com

မြို့ထဲရှိ အထက်တန်းကျောင်းများ အတွက် မန္တလေးခရိုင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ကိုညွှန်ထွန်းဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဝိဇ္ဇာအောင်တန်းလားထင်သည်။ မုံရွာသား။ ပျော်ပျော်နေတတ်သူ။ သို့သော် ကိုညွှန်ထွန်းသည် လူထုဂျာနယ်တွင် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုအကြောင်း ဆောင်းပါးများရေးသည်။ သူသည် ဗကသအနွယ်ဖြစ်၍ မန္တလေးကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုကို အတော်အသင့်ထိန်းထားနိုင်သည်။ စောစောပိုင်းက မန္တလေးကျောင်းသားသမဂ္ဂတွင် တက်ကြွစွာလုပ်ခဲ့ကြသော ကိုသိန်းရှင် စသည့် ကျောင်းသားများကား တောထဲရောက်နေကြသည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တောထဲတွင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်များ ရှိကြသည်။ စာရေးသမဂ္ဂခေါင်းဆောင်များရှိကြသည်။ အချို့လည်း ကွန်မြူနစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်များအဖြစ် ကူးပြောင်းသွားကြလေသည်။ ဗကသ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ကိုတင်ရွှေ (ပျဉ်းမနား) မှာ ရဲဘော်ချမ်းအေးခေါ် စာရေးဆရာ မောင်စူးစမ်းဖြစ်လာလေသည်။

နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုမှာ မျက်နှာပြင်တွင် ငြိမ်နေသည်။ မျက်နှာပြင်အောက်တွင်ကား လှိုင်းများလှုပ်နေသည်။ ရေစီးကြောင်းများလည်း လှုပ်ရှားစီးသွားနေကြသည်။ လူထုရှိလေရာတွင် လှုပ်ရှားမှုရှိသည်သာမန္တလေးခရိုင် ကျောင်းသားများ၏ လှုပ်ရှားမှုများလည်း မျက်နှာပြင်အောက်တွင် စီးနေကြသည်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင်လည်း အရှိန်ယူနေသည်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ် မြန်မာစာအသင်း အတွင်းရေးမှူး ကိုညွှန်သည် တိုးတက်သော ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုကို အခြေပျိုးနေသည်။ သို့သော် သူသည် နောက်ပိုင်းတွင် အာဏာပိုင်တို့ဘက်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

ကျွန်တော်ကမူ လူထုဂျာနယ်တွင် ငြိမ်းချမ်းရေး၊ နိုင်ငံရေးကဗျာများ စရေးလာသည်။ ဦးလေးလှက လင်ကွန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်

ဆက်ဆောင်ပေးသည်။

လူထုတိုက်ရိုက်စာအုပ်ဆိုင်မှ လီနင်လက်ရွေးစင်ကျမ်းများ ဝယ်ဖတ်သည်။ ဈေးချိုရှိ လူထုစာအုပ်ဆိုင်မှလည်း လက်ဝဲစာအုပ်များ ဝယ်ဖတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဂေါ်ကီ၏ Mother ဝတ္ထုကြီးကိုလည်း ကြိုးစား၍ ဖြေအောင်ဖြတ်သည်။ အခြားမာ့ဒ်ဝါဒစာအုပ်များကိုလည်း အင်္ဂလိပ်လို ဖတ်သည်။ အသင့်အတင့် နားလည်သည် ထင်ပါသည်။ မြို့ထဲရှိ ခြံတံ့သူ စာဖတ်ခန်းမှလည်း စာအုပ်စာတမ်းများ ဖတ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းတွင် သမိုင်းဆိုင်ရာ စာစီစာကုံးများရေးရာသာအခါဝေဖန်ဆန်းစစ်အားကောင်းမွန်ခိုင်မာလာသည်။ ဆရာဦးမောင်တောင်ကြီးက ကျွန်တော့်သမိုင်း စာစီစာကုံးများကို နှစ်သက်ပုံရသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို သမိုင်းဂုဏ်ထူးတန်းတက်စေလိုသည်။ ဘယ်ဘာသာမဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်ထူးတန်းတော့ တက်ဖြစ်အောင်တက်ပါဟု ဆရာက ထမ်းညွှန်သည်။ ကျွန်တော့်မှာမူ နိုင်ငံရေးတိမ်းညွှတ်မှုများနေသည်။ ဂုဏ်ထူးတန်းများကို စိတ်မဝင်စား။ တစ်ခါက မန္တလေးဝင်းလိုက်ရုံတွင် အော်ကောဆုရ အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ကားကို ကျောင်းသားကျောင်းသူများ သွားကြည့်ချိန်တွင် ကျွန်တော်က မစိုးရိမ်ရုံတွင်ပြနေသော တရုတ်ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်၏ Crossing the Vanatse ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်သည်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် နိုင်ငံရေးစိတ်ရှိသော ကျောင်းသားများလည်း ရှိသည်။ ကျောက်ဆည်မှ စိုက်ပျိုးရေးကျောင်းသား ကိုသန်းရွှေဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ အယူအဆရေးရာလောက်သာမက သုံးပါတီညီညွတ်ရေးကိစ္စတွေအထိ ဆွေးနွေးမှုကျယ်သွားလေသည်။ ၁၉၅၀ မှာပင် ကျွန်တော်တို့က သုံးပါတီညီညွတ်ရေးကိစ္စပြောနေကြသည်။

‘ကိုသန်းရွှေ ရှိသေးလားဗျ’

ဟု ကျွန်တော်က အမေမာမေးနေပွဲသို့လာသော ကျောက်ဆည်မှ သခင် တင်ရွှေ၏ ဇနီးအမေဒေါ်မြရီအား မေးကြည့်သောအခါ ‘ရှိတယ် ရှိတယ်’ ဟု ဒေါ်မြရီက ဖြေသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှိသော အချိန်က မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ငြိမ်နေ ပါသည်။ ရေအောက်လှိုင်းများ လှုပ်နေသည်ကို မမြင်ရ။ လူထုရှိရာ လှုပ်ရှားမည်သာ။

၁၉၅၁ တွင် ဥပစာတန်းအောင်၍ ကျွန်တော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သို့ ပြောင်းသောအခါတွင်ကား ရန်ကုန်တွင်လည်း ကျောင်းသားလှုပ် ရှားမှု၊ ငြိမ်းချမ်းရေး လှုပ်ရှားမှု လှိုင်းတံပိုးကြီးများတက်လာပါသည်။ မန္တလေးတွင်လည်း ကိုသာနိုး၊ ကိုအောင်ကျော်၊ ကိုစိုးဝင်းမောင်၊ ကိုစောလွင်၊ မခင်သန်းလှိုင်၊ မတင်ရီ၊ မအမာစန်း စသော ကျောင်းသူကျောင်းသား တို့၏ လှုပ်ရှားရုန်းကန် တည်ဆောက်မှုဖြင့် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု ငြိမ်း ချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှုတို့သည် မျိုးဆက်အဆက်ဆက်ဖြင့် အဆက်မပြတ် သော လှိုင်းတံပိုးကြီးများထလျက် ပြည်သူတို့၏ ဒီမိုကရေစီ မှန်တိုင်းကြီး အဖြစ်သို့ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားလေပြီ။

၂၀-၈-၂၀၁၂ မုံရွာမြို့

လှေမှောက်လျှင် ငရဲရောက်ကြလိမ့်မည်

ယခုတလော နားချိုစရာစကားများကိုလည်း ကြားရသည်။ နားခါး စရာ စကားများကိုလည်း ကြားရသည်။

နားချိုစရာမှာ ဒီမိုကရေစီ အသွင်ကူးပြောင်းမှု ပို၍ ခရီးပေါက် လာသည့်သဘော။ ထိုကူးပြောင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သဟဇာတဖြစ်လာ သည့် သတင်းများကို ကြားရသည်။ ဝန်ကြီးအပြောင်းအလဲများ၊ ဒုတိယ ဝန်ကြီး အားသစ်သွင်းမှုများ၊ ကိစ္စရပ်များဖြစ်လာလျှင် စုံစမ်းရေး ကော် မရှင်ခပ်မြန်မြန်ဖွဲ့၍ လုပ်ဆောင်လာမှုများ (တကယ့်အဖြစ်နှင့် ညီမညီ တော့မသိ)။ ရှစ်လေးလုံးနှစ်ပတ်လည်တွင် ဝန်ကြီးနှစ်ဦးလာရောက် တွေ့ ဆုံမှု၊ ရှစ်လေးလုံးကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ၏ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက် ရေး မိုးကပ်စက်ဝိုင်းကျယ်လာမှု၊ အမည် မည်းစာရင်းအချို့ ပယ်ဖျက်၍ နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင်အချို့ ပြန်လာကြမှု၊ တွေ့ဆုံပြောဆိုကြမှု၊ သတင်းမီဒီယာလောကတွင် လေကြမ်းတန်သွား မှု၊ ကမ္ဘာနှင့် ဆက်ဆံရေး ပိုပွင့်လာမှု၊ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးနှင့်

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အမေရိကန်သို့ သွားမှုစသည် စသည်တို့မှာ မင်္ဂလာသတင်းများဟု ယူဆမိပါသည်။ ဒီမိုကရေစီစမ်းရေစီးသံတူ ထင်ချင် မိပါသည်။

သို့သော် အခြားတစ်ဘက်တွင် မိုးလင်းလာသည်မှစ၍ နားခါး စရာသတင်းများကလည်း ဝင်လာသည်။

ကချင်ပြည်နယ် ဖားကန့်ဘက်တွင် တိုက်ပွဲများဖြစ်၍ ရွာသူ ရွာသားများထွက်ပြေးပြီး ဒုက္ခသည်ဖြစ်နေကြရသည့်အကြောင်း၊ ကချင် ပြည်နယ်တွင်း တိုက်ပွဲများကြောင့် တရုတ်ပြည်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့သူ ကြသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို တရုတ်ပြည်ဘက်မှ နှင်လွှတ်ခံရသည့် အကြောင်း၊

ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် ဘင်္ဂါလီ လူမျိုးများနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ပွား ၍ ရွာများမြို့များ မီးရှို့ခံရသည့်အကြောင်း၊ ရခိုင်လူမျိုး၊ ဘင်္ဂါလီ လူမျိုး များသေကြေ အနာတရ ဖြစ်ကြရသည့်အကြောင်း၊ အချို့ဖြစ်ပွားသော လူသတ်မှုများကို ဖော်ထုတ်မှုတွင် ပွင့်လင်းမြင်သာမှု မတွေ့ရကြောင်း၊ ပျားကို တုတ်နှင့်ထိုးသလိုဖြစ်နေကြောင်း၊

ရှမ်းပြည်နယ် အရပ်ဒေသအချို့တွင် သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက် လာပြန်သည့်အကြောင်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါးများကို အလုံးအရင်း ပြန်တွေ့ နေရသည့်အကြောင်း၊

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ရန်ကုန်တိုင်း ဒေသကြီးတို့တွင် မိုးအပြင်းအထန်ရွာ၍ ရေကြီးရေလျှံကာ ရွာတွေ့ ရပ်ကွက်တွေ ရေထဲနစ်နေရသည့် အကြောင်း၊ စပါးလယ်များ ပျက်စီးကြသည့်အကြောင်း၊

မိုးခေါင်ရေရှား ရပ်ဝန်းတွင်လည်း မိုးမကြုံစဖူး ခေါင်၍၊ ပဲသီး

အမျိုးမျိုး စိုက်ပျိုးမရတော့ကြောင်း၊ ရေတွင်းရေကန်များ ရေရှားပါး ဖြတ်လပ်နေကြရသည့် အကြောင်း၊

ဤသို့ မသာယာသည့်အထဲတွင်ပင် တောင်သူ လယ်သမားတို့၏ စာလက်ကွက်များကို ပြည်တွင်းပြည်ပ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများက အာဏာရှိသူအချို့နှင့် ပေါင်း၍ သိမ်းယူနေကြသဖြင့် နေရာများစွာတွင် တောင်သူလယ်သမားများ ဆန္ဒပြကန့်ကွက်နေကြကြောင်း၊

အထူးသဖြင့် မုံရွာမြို့အနီးရှိ လက်ပံတောင်းတောင်၊ ကြေးစင် တောင်၊ စံပယ်တောင်စသည်တို့ရှိ ကြေးနီတူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းကြီးများ နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာ တောင်သူများ အကျိုးစီးပွား ပဋိပက္ခဖြစ် နေကြသဖြင့် တောင်သူအမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့၏ ဆန္ဒပြကန့်ကွက် တစ်အော်သံများ မိုးလျှံအောင် ဆူညံတောက်လောင်နေသည့် အကြောင်း၊

ထိုကြေးနီလုပ်ငန်းမှ ရနိုင်မည့် ငွေနှင့် မုံရွာတစ်ဘက်ကမ်း တောတောင်အလှအပများ ထာဝရဆုံးရှုံး၍ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်း သိမ်းရေးအတွက် တိုင်းတာမရအောင် နစ်နာနိုင်သည်နှင့် နှိုင်းယှဉ်မရ ကြောင်း၊ ဥပမာ မန္တလေးတောင်၊ စစ်ကိုင်းတောင်တို့ကို ဖြိုလျှင် ဘယ်လို ခံစားကြရမလဲ နှိုင်းယှဉ်ပြောကြသည့် အကြောင်း၊

အလုပ်သမားများ လုပ်ခသင့်လျော်စွာ မရသဖြင့် စားဝတ် နေရေးလည်ပင်းအစ်ကာ ဆန္ဒပြနေကြရသည့် အကြောင်း၊

ထိုအလုပ်သမားများ၏ သမဂ္ဂဖွဲ့ရေး၊ ကျောင်းသားများ၏ သမဂ္ဂ ဖွဲ့ရေးတို့ကို နှောင့်ယှက်နှိပ်ကွပ်နေကြသည့်အကြောင်း မျက်နှာကြော တင်းတင်းခြိမ်းခြောက်နေသည့်အကြောင်း၊

နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများထောင်ထဲတွင် မြောက်မြားစွာ ကျွန် နေသေးကြောင်း၊

ပုံစံဟောင်း၊ လေဟောင်းများ ဆက်လက်တိုက်ခတ်နေကြောင်း ဤသို့ တိုင်းပြည်အခြေအနေ ပွက်ပွက်ထနေသည့် အချိန်တွင် ပြည်သူ့လွှတ်တော်၊ အမျိုးသားလွှတ်တော်များရှိ ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးပါတီဝင် လွှတ်တော်အမတ်များနှင့် ထိုပါတီ၏ ထီးရိုးအောက်ရှိ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာ ခုံရုံးစသည်တို့၏ အငြင်းပွားမှုကလည်း ထူးဆန်းလှသည်ဟု ယူဆစရာရှိကြောင်း၊ အင်အားကြီးတစ်ခုတည်း၏ ထီးရိုးအောက်ရှိသူများ ဆူဆူညံညံ အငြင်းပွား ခြင်းသည် သွေးရိုးသားရိုးလား ဆန်းဆန်းပြားပြားလား တွေးစရာဖြစ်လာကြောင်း တမင်ပွဲဆူအောင်လုပ်နေခြင်းတော့ မဟုတ်တန်ကောင်းဟု အောက်မေ့ရကြောင်း၊ ၂၀၀၈ ကပင် ဤအုပ်စုများအားလုံးဝိုင်း၍ ထိုအခြေခံ ဥပဒေကြီးကို ပြုခဲ့ကြသည်မဟုတ်လား။

အကြောင်းကိစ္စအမျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ မတူကွဲပြားသော အယူအဆ၊ မတူကွဲပြားသော ရပ်တည်လှုပ်ရှားမှု ရှိကြသည်မှာ မဆန်းပါ။

သို့သော် ယခုကိစ္စများမှာ တိုင်းပြည်၏တည်ငြိမ်မှုကို ခြိမ်းခြောက်သည့် အဆင့်အထိ ရောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရပါသည်။

တိုင်းသူ ပြည်သားများမှာ ခဲမှန်ဖူးသည့် စာသုဇာတ်ကို ကြောက်အားပိုနေကြရသည်။ ၁၉၆၂ မတ်လ ၂ ရက် နံနက်က တပ်မတော်က ကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်က 'ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ အထူးယိုယွင်းလာသော အခြေအနေဆိုးများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန် အလို့ငှာ ဗမာ့တပ်မတော်မှ တာဝန်ယူထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံပါသည်'ဟု မြန်မာ့အသံမှ ကြေညာလိုက်သည်။ (ထိုအသံမျိုး ၁၉၈၈ ကလည်း ပြန်ပေါ်သည်။ နောက်ထပ်ပေါ်လာဦးမလား။)

တော်လှန်ရေးကောင်စီမှ တာဝန်ရှိသူများက ၁၉၆၂ မတ်လ ၇-ရက် ဒဂုံရိပ်သာတွင် သတင်းစာဆရာများနှင့် တွေ့ဆုံပြီး

ပထမအစိုးရလက်ထက် နိုင်ငံတော်တွင် အထွေထွေ အကျပ်အတည်းပေါင်းစုံ ကြုံတွေ့နေသည်။ နိုင်ငံရေး အကျပ်အတည်း၊ စီးပွားရေး အကျပ်အတည်းများ ဖြစ်ပေါ်နေချိန်တွင် ဖက်ဒရယ်မူ အကျပ်အတည်းနှင့် ထပ်မံရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီက နိုင်ငံတော်၏ တာဝန်ကို လွှဲပြောင်းယူရသည့် အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ ဖက်ဒရယ်မူ ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။

တပ်မတော်က နိုင်ငံတော်ကို တာဝန်ယူလိုက်ခြင်းမှာ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာသာရေးကိစ္စ အကျပ်အတည်းများဖြစ်ပေါ်နေပြီး နောက်ဆုံး ဖက်ဒရယ်မူ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ (ပီ ကျော်ဟန်၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီခေတ် နဲ့ ကျွန်တော်၊ စာ ၁၃၊ ၁၆၊ ၁၈)

တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်ဆိုသကဲ့သို့ တိုင်းပြည်၏ ကိစ္စရေးရာ၊ အချို့အခါး အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်နေသည်မှာ ဆန်းသည်ဟု မဆိုသာပါ။

သို့သော် ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံသည် ဒီမိုကရေစီသားငယ်ကို ဖွားမြီးစသွေးနုသားနု အခြေအနေဖြစ်သည်။ ဤအချိန်တွင် ညော်နဲ့အမျိုးမျိုးတို့ မခံနိုင်ပါ။ ဆူညံသံ၊ ပေါက်ကွဲသံများကို မခံနိုင်ပါ။ အပြေးအလွှား မလုပ်နိုင်ပါ။

ဒီမိုကရေစီသားငယ်တာကလေးသည် အေးချမ်းသော အခြေအနေကို လိုပါသည်။ အားလုံး၏ မေတ္တာကို လိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီ သားငယ်ကလေးကို မီးတွင်း၌ အသက်

မဆုံးရှုံးစေလိုလျှင် တိုင်းပြည်တွင် ငြိမ်းချမ်းရေး အမှန်တကယ်ရဖို့လိုအပ်သည်။ ဘယ်အကြောင်းပြချက်နှင့်မျှ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မပျက်ပြားစေ သင့်တော်ပါသည်။

ညီညွတ်ရေး၊ နားလည်မှု ရှိကြရေး၊ သည်းခံခွင့်လွှတ် ကျေအေးရေးတို့လည်းလိုပါသည်။ မာနအမျိုးမျိုးကို ထိန်းကြမှု၊ ဆင်ခြင်ကြမှု၊ ၂၀၁၁ အထိ လှော်ခတ်နိုင်မှု။ အချုပ်ဆိုလျှင် လှေလူးအောင်၊ လှေမှောက်အောင် မည်သူမျှ မကြံစည်သင့်ကြပါခင်ဗျား။ Rock the boat မလုပ်ကြပါနှင့်။ ဒီတစ်ခါလွဲလျှင် ငရဲက ပွက်ပွက်ထမျှပါလိမ့်မည်။

၃-၉-၂၀၁၂ မုံရွာ

ကင်းခြေများဖြူကြီးရဲ့ကျောပေါ်မှာ တွားသွားခြင်း

တစ်ခုလို့ခေါ်

မော်မြေမြင့် တောင်တန်း

ဘယ်ကွေ့ ညာခွေနှဲ့

တက်တိုင်းလေ လိမ်ခွေကောက်

တောတောင်ပေါက်လမ်း။

(ဇော်ဂျီ)

ခရီးသွားတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ထမြောက်ခဲ့ပါတယ်။ မအားမလပ် လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ အဆင်မပြေစရာ တစ်ခုခုရှိ လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ခရီးသွားဖို့ အကြံပျက်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေ အတွက်တော့ အထူးသဖြင့် ငွေကြေးစရိတ် မပြည့်စုံတတ်လို့ ပျက်ကြရတာ များပါတယ်။ ဒါတောင် အခုခေတ်မှာ အုပ်စုလိုက် ဘုရားဖူး ခရီးထွက်ကြ တာတွေ အလွန်ခေတ်စားလာပါတယ်။ တောရွာတွေမှာတောင် လူစုငြိုး တားကြီးနဲ့ ဘုရားဖူးခရီးထွက်တတ်ကြတယ်။ ကျောင်းထဲတည်း၊ ဘုရားမော် တွေမှာတည်းနဲ့ ဖြစ်သလို ပျော်ပျော်သွားတတ်နေကြပြီ။

တွေမှာတည်းနဲ့ ဖြစ်သလို ပျော်ပျော်သွားတတ်နေကြပြီ။

တစ်ဦးချင်း၊ တစ်အိမ်ထောင်ချင်းထွက်ကြရတာတွေကတော့ ပိုခက်တတ်ပါတယ်။ သင်္ကြန်တို့၊ နတ်ပွဲတို့မှာ သွားဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကဲမှာတော့ မလွဲသာတဲ့ နာရေးရှိလာရင် ထပြောရတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်လည်း မကြာခင်က ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦး ကျောက်မဲမှာ ဆုံးသွားလို့ ထပြေးလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က ပြင်ဦးလွင် (မေမြို့) ရဲ့ ဟိုဘက်ကို တစ်နေရာမှ မရောက်ဖူးဘူး။ အမှန်ပြောရရင် မုံရွာ ရန်ကုန်လမ်း အခေါက်ပေါင်း တစ်ရာရှိချင်ရှိမယ်။ တခြားနေရာတွေ သိပ်မသွားဖြစ်တည့်ဘူး။ ချင်းတွင်း မြစ်တောင် မုံရွာအထက် မဆန်ဖူးသေးဘူး။ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတနည်းတယ် ပြောရမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ခါ တစ်ခါ ကိုယ်မရောက်ဖူးသေးတဲ့ နေရာများ ရောက်ရရင် စိတ်ထဲမှာ စွဲထင်ချက် အလွန်ကောင်းတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို သွားလာမြင်တွေ့ခံစားရတာ တွေလည်း ပီတိဖြစ်တတ်မိတာ အမှန်ပါ။ ကိုယ်သိပ်မသွားဖြစ်ပေမဲ့ ခရီးသွားကြ ဘုရားဖူးထွက်ကြတာတွေကို သဘောကျတယ်။ ရောက်ရာ အရပ်မှာ ဝန်မဖီ အနှောင့်အယှက် မလုပ်မိ ကြရင်ပေါ့လေ။

ကျောက်မဲကို ဘယ်လို သွားရမလဲလို့နီးစပ်ရာတွေကို မေးကြည့်မိတယ်။ မန္တလေး၊ ကျောက်မဲကားက မနက် ၈ နာရီလောက်ထွက်တတ်ဆိုပဲ။ အဲဒါမှ ခွဲ။ မန္တလေးမနက် ၈ နာရီရောက်အောင် မုံရွာက ထွက်တဲ့ကားမရှိ။ မုံရွာကားက အစောဆုံး ၅ နာရီထွက်တာဆိုတော့ မန္တလေး ၈ နာရီကျော်မှရောက်မယ်။ ကျောက်မဲကို ဗင်ကားကလေး တွေနဲ့ သွားတာလည်းရှိတယ်လို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောတော့-

ဘယ်အချိန်တွေ ထွက်လဲ

တစ်နေ့လုံးလို ရှိတယ်ထင်တာပဲ

ဘယ်နားသွား စီးရလဲ

ဈေးချိုနားက ကားကွင်းကြီးမှာ ရှိတယ်။ ကားခတ်စံထောင် ကျော်လောက်ပဲ။

ဟန်ကျပဟလို့ တွေးလိုက်မိပါတယ်။ မန္တလေးကို မုံရွာကား ဆိုက်တော့ အဲဒီကားကွင်းနားဆင်း၊ စုံစမ်းလိုက်တော့၊ ထွက်တော့ ထွက်တယ် ပြင်ဦးလွင် အထိသာ ပို့တာတဲ့။

ဒုက္ခပါပဲလို့ အောက်မေ့လိုက်ရပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျောက်မဲသွား တဲ့ကားကဘယ်နားရှိလဲလို့ ထပ်စုံစမ်းတော့ ဘူတာကြီးနားဆိုလို့ သွား ကြရပြန်တယ်။ တွေ့တော့ကျောက်မဲ ဘယ်လောက်လဲလို့ မေးတဲ့အခါ ၅၅၀၀-၆၀၀၀-၆၅၀၀ တဲ့။

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပြောလိုက်တဲ့ နှုန်းနဲ့ကွာလှချေရဲ့လို့ အံ့ဒေါ တလေးထမိတယ်။

ဒါနဲ့ ဘူတာကြီးနဲ့လည်း နီးနီးဆိုတော့ ဘူတာကို ရထားလက် မှတ်သွားမေးတော့ မရောင်းသေးပါဘူး၊ လားရှိုးကရထား အခု ၁၀ နာရီအထိ ဆိုက်မလာသေးတော့ရောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရထားဆိုက်မှလာတဲ့။ အဲဗျား၊ အဲဒီရထားဘယ်အချိန်ကျမှ ဆိုက်မှာပါလိမ့်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ညက ဆိုက်ရမယ့်ရထားတဲ့။

ဒါနဲ့ ဇနီးနဲ့ ဘူတာရုံနားက စားသောက်ဆိုင်ကြီးသွားပြီး စားရင်း စဉ်းစားရတော့တယ်။ သူက ပြင်ဦးလွင်ကို ခဏဝင်ချင်တယ်ဆိုတော့ အဲဒီတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်။ စားသောက်ဆိုင်ကပဲ ပြင်ဦးလွင် ကားဂိတ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ခဏနေရင်ပဲ ဗင်ကားကလေး နောက်

ဗင်ကားကလေးက နောက်ထပ် မိန်းကလေးခရီးသည် နှစ်ယောက်ကို လမ်းမှာပဲ ဝင်တင်တယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးတွေကလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး မှာထားကြတာတဲ့။ မိန်းမပျိုကလေးတွေ၊ တစ်ယောက်ချင်းစီ သွားနေကြတာပဲ။ အကြောက်အလန့် အစိုးအရိပ်မရှိ။

မန္တလေးဟာ တစ်အားဆန့်ထုတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးကောလိပ်မှာ ကျောင်းနေတုန်းက ကြည့်မဆုံးတဲ့ လယ်ကွင်း ကြီးတွေဟာ အခုတိုက်တာ ဗီမာန်ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ ဧရာမ စံအိမ် စံနန်းလို့ခေါ်ရလောက်အောင် ကျယ်လည်းကျယ်၊ ကြီးလည်းကြီး၊ မြင့်လည်းမြင့်လှလည်းလှ၊ ကောင်းလည်းကောင်းတဲ့ တိုက်မဟာကြီး တွေပါပဲ။ ဘူးသီးကြော်ဆိုင်းဘုတ်တွေနဲ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ လယ်တောတွေ။ လယ်တောတွေ မရှိခင်က အောင်ပင်လယ်ကန်၊ ရတနာနဒီ မြစ်ကြီး၊ တောင်သမန်အင်းတက်သေးအင်း၊ မန္တလေးကို ရေပြင်ကြီး တွေက ဝိုင်းထားတယ်။ အဲဒီတော့ ဥတုလည်းမျှပြီး နေလို့ထိုင်လို့ ပိုကောင်းကောင်း ကောင်းခဲ့မယ်။ အခုတော့ ရေပြင်တွေ ပျောက်၊ လယ်တွေပျောက်၊ တိုက်ကြီးတွေရောက်။ ဥတုလည်း ဖောက်။ နဂါး အမောက်ထောင်သလို၊ နဂါးငွေ့တွေ ရှိန်တက်လာသလို၊ အပူရှိန်တွေ ပေါင်းအိုးကြီး ဗလောင်ဆူနေတဲ့ အတိုင်း။

ကားကလေးဟာ အဆက်မပြတ် ရပ်ကွက်သစ်တွေ၊ ရွာဟောင်းကလေးတွေ၊ ခြံတွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ၊ စတိုးဆိုင်ကလေးတွေ၊ ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပွဲပြ ဗီဒီယိုရုံကလေးတွေကို ဖြတ်ကျော်လာတယ်။ ထုံးဗိုအုန်းချောမြို့ဝယ်ကလေးတွေရဲ့ ထုံးပူ၊ ကျောက်ပူ တံလျှပ် လှိုင်းတွေကြား ဖြတ်လာတယ်။ ရွှေစာရံ ဘုရားသို့ ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ် ကလေးကို လွမ်းစိတ်ဝေဝနဲ့ ဖြတ်လာတယ်။

ကျောက်တောင်ကြီးတွေက အစိတ်စိတ် ပြိုကွဲပြီး လူတွေ အတွက်

အင်းကျောက်တွေ၊ နံရံကျောက်တုံးတွေ၊ ထုံးကျောက်တွေ ဖေးမဆုံး ဖေးမတယ်။ ဒီကျောက်တွေနဲ့ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်၊ တိုက်ဆောက်၊ ဆင်းခင်း။ ကျောက်တောင်တွေ ဖြိုပေးပြီး လူတွေ အတွက် ဘုံဗီမာန်ကြီးတွေ ဖန်ဆင်းပေးနေတယ်။ ကျောက်တောင်တွေပျောက်၊ ဗီမာန်တွေရောက်။

မန္တလေးရဲ့ အရှေ့တောင်ထဲမှာ အဝေးက လှမ်းမြင်နေရတဲ့ နွန့်ချွန်တက်တက် ခက်ခက်ဖြာဖြာ တောင်ထွတ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အဲဒီတောင်ကြီးနား ရောက်တော့ လမ်းကကွေ့ဝိုက်ပြီး ကျောက်တောင်တွေ ပြတောတွေကြား ထိုးဝင်သွားတယ်။ မန္တလေးက ၁၆ မိုင်။ တောင်ကုန်းတွေ ထိတက်ပြီ။ လမ်းဟာ အဖြောင့်ပြေးမဟုတ် တော့ဘဲ ငါးမျှားချိတ်လို ကောက်ချိုးလိုက်၊ နောက်ထပ် ကောက်ချိုးလိုက်၊ နောက်ထပ် ကောက်ချိုးလိုက်။ အမြင့်တက်တဲ့အခါ အဖြောင့် တက်ဆိုရင် ပန်းလည်းပန်းမယ်၊ အန္တရာယ်လည်း ရှိတယ်။ အကွေ့အကောက် ကြိုးကြိုးချိတ်တက်တက် သွားတော့ အမောသက်သာတယ်၊ အန္တရာယ်လည်း နည်းတာပေါ့။ တောင်တက်လမ်းဗေဒလို့ ပြောမလား။

၂၁ မိုင်မှာ စမ်းချောင်းကလေးတွေ မြင်ရပြီ။ ခုတော့ စမ်းချောင်းထက် စားသောက်ဆိုင်တွေ ပေါလုပါဘိ။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် မဖြစ်ခင်တုန်းကတော့ ဒီနားမှာ နာနတ်သီးရောင်းတဲ့ ပါးအို့ နီနီမိန်းကလေးတွေရဲ့ လေးတိုင်စင်တဲ ဆိုင်ကလေးတွေ လောက်ပဲ ရှိတယ်ထင်တယ်။ မြို့ကမြေတွေကို မှီလာတယ်။

၂၂ မိုင်ကျတော့ ကုန်တန်ပိုစစ်ဆေးတဲ့ အခွန်အကောက် စခန်းကြီးရှိတယ်။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း အင်နဲ့အားနဲ့။ ဒီတန်ပိုဂိတ်ကြီးတွေကလည်း အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးတွေရဲ့ အဆင်တန်ဆာသစ်တွေပဲ ထင်ပါတယ်။ လမ်းကို ဂိတ်စောင့်တယ်။

ပြင်ဦးလွင်လမ်းဟာ ဟိုတုန်းကတော့ တောကြီးတောင်ကြီးထဲက

ပြင်ဦးလွင်လမ်းဟာ ဟိုကုန်းကတော့ တောကြီးတောင်ကြီးထဲက လမ်းလို့ စိမ့်ဝင်ခံစားခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ တောတောင်တွေ ပါးကျလာတယ်။ နေရောင် ပိုဝင်းလာတယ်။ အအေးဓာတ် အစိမ့်ဓာတ် လျော့လာသလား ထင်တယ်။

ပြင်စား ကျောက်ဖြာဦး၊ အောင်ချမ်းသာ၊ ဆင်ဂေါင်းစတဲ့ ရွာကလေးတွေ သိဖြတ်လာတယ်။ အနီးစခန်းလည်း ကျော်လာပြီ။ ကော်စီခြံတွေ၊ သစ်ပင်မြင့်တွေ။ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း တောင်ကုန်းထိပ် စေတီတော်ကြီး။ ပြင်ဦးလွင်။

ပြင်ဦးလွင်ဟာ ရုံးတွေနဲ့ ဆင်ယင်ထားတယ်။ စစ်တက္ကသိုလ် တွေနဲ့ ခုံညားနေတယ်။ ယူကလစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေကလည်း မြို့ကျက်သရေ ကြည့်လေရာ စိမ်းစိုနေတယ်။ အေးနေတယ်။ အဲကွန်းမြို့။ နေပူထဲက အညာရွာတွေ မြို့တွေနှင့်တော့ အပူအအေး အသွေးအရောင် တခြားမိ

ရေချိုးခန်း အိမ်သာတွဲပါတဲ့ အခန်းမျိုးရှိတဲ့ ဟိုတယ်မှာ ချပေးသ် ဆိုတော့ ကားဆရာက မြို့လယ်ဈေးနားက ရွှေအိပ်မက်ဟိုတယ်မှာ ချပေး တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ညနားရုံပဲဆိုတော့ သိပ်ချေးများ မနေဘူး။ ဟိုတယ်ခက နည်းလိုက်တာ၊ နှစ်ယောက်မှ ၁၂၀၀ ထဲ (တည်း။) ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ၊ ပန်ကာ၊ ဗီရိုကလေး၊ စားပွဲစုံလို့ပါပဲ။

ခဏနေတော့ အောက်ဆင်း လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဘာတွေပေါ်တုန်းလို့များမေးရင် သေချာပေါက် ဖြေရမယ့် အဖြေက ဆွယ်တာဆိုင်တွေပါဗျာဆိုတာပါပဲ။ လမ်းလျှောက်မိသမျှ အများဆုံးမြင်ရတာကတော့ ဆွယ်တာဆိုင်တွေပါပဲ။ သိုးမွေး၊ ယုန်မွေး၊ လက်ထိုးစက်ထိုး၊ လက်ထိုးကပိုဈေးကြီးတယ်။ မိုးရွာနေတော့ အေးလာလို့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆွယ်တာတစ်ထည်စီ ဝယ်လိုက်ကြရတယ်။

မေမြို့ဈေးထဲဝင်ကြည့်ဖူးတော့ သားငါးတန်းမှာတောင် အညှိနဲ့မရှိ ထလောက် သန့်ရှင်းတာ သတိရမိတယ်။ အခု ပြင်ဦးလွင်ဈေးကလည်း အများကြီး သန့်ရှင်းပါတယ်။ အခင်းအကျင်းကတော့ ဈေးနဲ့တူရဲ့လား အဆိုနိုင်ဘူး၊ နည်းနည်းရှုပ်ချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့က ဧည့်သည်ဆိုတော့ စားကောင်းသောက်ဖွယ် ဆိုင်တွေ မရွေးနိုင်ဘူး။ တွေ့သလိုပဲ စားပြီး သင့်သလို ကျေနပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ပြင်ဦးလွင်က ဧည့်နဲ့အလုပ်လုပ်တဲ့ မြို့ဆိုတော့ ပိုမျှော်လင့်ချင်တယ်။ မိုးကလည်း ခဏခဏရွာတယ်။ အပြင်သိပ် မထွက်သာဘူး။ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်တောင် မသွားခဲ့နိုင်ဘူး။

အရေးကြီးတာက နောက်တစ်နေ့ ကျောက်မဲသွားဖို့ လက်မှတ် ဝယ်ရတဲ့ကိစ္စပါပဲ။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေက အကူအညီပေးလို့ ကားဆရာက မှတ်ဝယ်လို့ ရပါတယ်။ ဟိုင်းလတ်ကား ရှေ့ခန်းက မရတော့လို့ နောက်ခန်းကပဲ ဖြတ်ခဲ့ရသတဲ့။ အို ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ အနည်းအကျဉ်း တော့ ဒုက္ခခံရမှာပေါ့လို့ပဲ အောက်မေ့နေလိုက်တယ်။

ကားခကလည်း လားရှိုးအထိစီးစီး၊ ကျောက်မဲဆင်းဆင်း၊ ၁၇၀၀ ထိုး၊ လမ်းဆင်းမို့လို့လျှောတာမလုပ်ဘူး။ ထုံးစံတဲ့။ ဟိုနေ့က မန္တလေး မှာ ၅၀၀၀-၆၀၀၀ ဆိုတာကလည်း လားရှိုးနဲ့နီးပါပဲ။

နောက်နေ့ မနက်ကျတော့ ကားဂိတ်က ဆန်နီပစ်ကပ်ကလေး လွတ်ပြီး လာခေါ်တယ်။ ဟိုရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ အမယ်လေး- ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရမယ့် ဟိုင်းလတ်မှာ ကုန်သေတ္တာတွေကို နှစ်ပေကျော်လောက် စင်းလုံးပြည့် တင်ထားတယ်။ သရက်သီး သေတ္တာတွေ။ အဲဒီပေါ်မှာမှ ကားကူရှင်ကလေး သုံးတန်းခင်းထားတယ်။ အမီးရဲ့ ခေါင်းနဲ့ မလွတ်ချင်။ ကားပေါ်တက်တာကိုက စစ်မြေပြင်မှာ မိကျောင်း

တွားတက်ရသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ဝဝထွားထွားနဲ့ဆိုတော့ နေရာက ခုခံရခါးရွာတွေ၊ တဲနိမ့်နိမ့်ကလေးတွေ၊ အရှေ့ဘက်ကို နိမ့်ဆင်း ကျ
မှ တကဲ့ ဒုက္ခကြီးပါပဲ။ ကားပေါ်ရောက်သွားတော့ ခြေထောက်ထဲမှာ ခုခံရတယ်။ နာမည်ကျော်တဲ့ မဟာအံ့ထူးကံသာ ဘုရားကြီး၊ ပိတ်ချင်း
ရမယ့် နေရာက တစ်ထွာပြည့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ခုးကို ကွေးထောင်ထားတဲ့ ပြင်တို့ကို ကျော်လာတယ်။ ဝက်ဝံတဲ့၊ ပြင်ဦးလွင် မြေဆုံးပြီး နောင်ချိုမြေက
ရတယ်။ ခေါင်းနဲ့ ကိုယ်ကို နောက် ခပ်လှန်လှန် နေရတယ်။ အရှေ့ဘက်တစ်လျှောက် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ရှမ်းပြည်နယ်ထဲ ဝင်ပြီလေ။
လတ်လတ် ပီကင်းဘဲ ဖြစ်ရတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ ဝက်တွေ ဝက်တွေ နောင်ချိုမှာ စိုက်ခင်းကြီးတွေ ပေါပုံပေါ်တယ်။ ကြံစိုက်ခင်း၊
ရောင်းပြီဆိုရင် ခွေးနဲ့လိုက်ကိုက်၊ ခြေလက်တွေတုပ်ပြီး လှည်းပေါ်တက် နောက်ဖိုစိုက်ခင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်တွေလည်း ထူထားကြတယ်။ အရင်းအနှီး
အပေါ်က သစ်သားကြမ်းဖုံး၊ ဝက်တွေက မလှုပ်သာ မလွန်သာ တက်ကိုက် သေးတဲ့ လုပ်ငန်းတွေပါ။ ရွာကလေးတွေမှာ သက်ငယ်မိုးတဲကလေး
မြည်ကြတယ်။ ငါလည်း ဝက်တွေကို အဲဒီလိုလုပ်ဖူးလို့ ဝင်လည်တာတွေတွေ အစား၊ သွပ်မိုးတိုက်ကလေးတွေ တော်တော်နေရာယူလာကြ တယ်။
လားလို့ ထင်မိပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာတွေ အစဉ်အဆက် လုပ်နေတာတွေလည်း အစီအရီ ရောင်စုံယှက်လာတယ်။ ကျေးလက်မြို့ပြ

မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကားနဲ့ မလိုက်ဘူးလို့ စိတ်ဖြစ်မိတယ်။ အဲဒီလိုအားနည်းတဲ့ ကားတွေ ပြောင်းဖြစ်စဉ်။ ဥစ္စာထဲက လိပ်ပြာကလေး ပျံ ထွက်တော့မလို့။
ဘယ်ကားနဲ့ လိုက်မှာလဲ။ ရွေးဖို့ ပြေးဖို့မလွယ်။ ကားပေါ်မှာ ကြည့်ရင် လမ်းဘေးမှာ ကျွဲနဲ့ ထယ်ထိုးနေတာလည်း တွေ့ရတယ်။ ပေါက်
လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်တန်းမှာ လူ ၁၂ ယောက်ပါတယ်။ ပြေးနဲ့ မြေကို ရှုပ်ဆွယက်နေကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေလည်း မြင်ရတယ်။
အနက်ရောင်ဝတ် မိန်းမတွေများတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်လာလို့ တဂျန်းဂျန်းနဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ယာတွင်းလုပ်ငန်းလည်း
ယောက်။ အဘိုးကြီးတွေ၊ သူတို့ကတော့ အေးအေးပဲ။ စကားပြောတဲ့ လမ်းမြင်ရတယ်။
မိန်းမတွေကလည်း ကွဲစိကွဲစိ၊ တချို့ကလည်း ငြိမ်လို့။ ဘာဆိုဘာမှ အဝေးကို လှမ်းကြည့်ရင်တော့ စိမ်းပြာပြာတောင်တွေ ဝိုင်း
မဖြစ်သလို။ အင်း ငါတို့က သည်းသည်းလှုပ်နေရတော့လည်း ရှက်တော့ နေတာပဲ။ သဘာဝပေါက်ပင်တွေနဲ့ စိုက်ခင်းတွေကလည်း စိမ်းနေ
ရှက်စရာ။ အများပြည်သူ သွားသလို မသွားနိုင်ဘူးလား။ သူတို့က ထာပဲ။ အစိမ်းကတော့ မြေပြန့်နဲ့ မတူအောင်ကို စိမ်းပါတယ်။
ငါတို့လိုတော့ မဝဘူး။ ပိန်တဲ့သူများတယ်။ ကဲလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ရက်စိတ်တစ်ဆုံး မြကုန်းမြလျှို့ မြကော်ဇောမို့မို့ ရှိုင်းရှိုင်းကြီး ခင်းထားသလို

မော်တော်ကား ရှေ့ကြည့်ချင်လို့လည်း တယ်မမြင်ရဘူး ကြည့်ချင်ပါပဲ။ အဲဒီထဲမှာမှ တစ်နေရာရာမှာ စိုက်ခင်း၊ ပျိုးခင်း မဝင်သေးရင်
လို့လည်း တယ်မမြင်ရ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြည့်ချင်သလို။ မရမက အဲဒီ နေရာကတော့ မြေနီသမုနီ။ ပိတ်စနီကို ဖြန့်ချထားသလိုပဲ။
ရသမျှကလေးတွေကို မျက်လုံးတစ်ဝက်တစ်ဖျက် လွှတ်ကြည့်ရတယ်။ အစိမ်းထဲကအနီ၊ ကောင်းကင်ပြာကြီး အောက်က အစိမ်းနဲ့အနီဆိုရင်

ပြင်ဦးလွင်က ထွက်လာပြီ။ တောင်ကုန်း တောင်စောင်းတွေ တမျှောပန်းချီလို့တောင် ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်။
ကောက်ကြောင်း အမျိုးမျိုးဆွဲ အစိမ်းမှုန်သွားတယ်။ ယာကွက်တွေ မန္တလေးက ပြင်ဦးလွင် ၄၂ မိုင်၊ ပြင်ဦးလွင်က နောင်ချို ၃၇

မိုင်၊ နောင်ချိုက ကျောက်မဲ ၃၀ မိုင်၊ ကျောက်မဲနဲ့ သီပေါ ၂၀ မိုင်၊ မန္တလေးက လားရှိုးအထိ ၁၇၅ မိုင်ဝေးသတဲ့။ ကားလမ်း၊ ရထားလမ်း၊ ပဝါတစ်ကမ်းလက်တစ်လှမ်း သွားနေကြတယ်။ ရထားကတော့ တစ်ခါ အတက်တစ်စင်း၊ အဆင်းတစ်စင်း၊ ကားတွေကတော့ ပုရွက်ဆိတ်ကြောင်းလိုက်နေကြသလိုပါပဲ။ ဂန္ဓာလရာဇ်လမ်းမကြီးလေ။

နောင်ချိုဟာ သန့်ရှင်းလှပ ကျေးလက်ဆန်တဲ့ မြို့ကလေးပါပဲ။ ဒီနားမှာတော့ နေလူမျိုးတွေ အနေများတယ်ဆိုတယ်။ ၁၉၃၀ လောက် တုန်းက တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဆရာစံဟာ ဒီနယ်မြေမှာ အခြေခံပြီး နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ဆရာစံဘက်ကို စိတ်ညွတ်ကိုယ်ညွတ် အားထောက်ခံကြတဲ့ ရှမ်းပြည်သူ လူထုတွေ တောတောင်အပြည့်ပါပဲ။ ရဲရဲတောက် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်တစ်ခု တည်းနဲ့ ကမ္ဘာ့ အင်အားအကြီး ဆိုတဲ့ နယ်ချဲ့ ယန္တရားကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ဒီမြန်မာခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ အလေးပြု မကုန်စရာပါပဲ။

နောင်ချိုနားတစ်ဝိုက်မှာ တောင်တွေဟာ ဝှမ်းစောင်ဖြူဖြူ ပေါ်ထားကြတယ်။ တောင်သားစိမ်းညိုညိုကို မမြင်ရ၊ တောင်ခိုးဖြူဖြူ တွေ မြင်နေရတယ်။ ဝှမ်းစနေဖြူ၊ ဝှမ်းမုန်ဝေဖြူ၊ ဖြူဖြူ၊ ဖြူဖြူ၊ တရုတ်ပန်းချီဆန်တဲ့ ရွှေခင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံက အလှဆုံးနေရာတစ်ခုလို့တောင် ထင်တယ်။

နောင်ချိုလွန်တော့ လမ်းက အောက်ကို ခုန်ဆင်းတယ်။ ဘယ်လောက် ဆင်းမှန်း မသိဘူး၊ အနက် အနက်ကြီးပါပဲ။ အောက်က လှမ်းကြည့်လို့ မမြင်ရဘူး။ ကားကသာဆင်း၊ ပြီးတော့ ဆင်း၊ ပြီးတော့ ဆင်း။ ဇောက်ထိုး မိုးမျှော် ထိုးဆင်းတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းက အချိတ်ဆင်လို တစ်ဆစ်ပြီး တစ်ဆစ် ဆင်းတာ။ ဆင်းနေတာပဲ၊ ဘယ်

အထိများ ရောက်လေမလဲလို့ တောင် စိတ်ထဲ ထင်မိသေး၊ ပြောကြတဲ့ ဘုံတွေများတွေ့နေရဦးမလား၊ တချို့နေရာတွေမှာ တောင်နံရံက စမ်းကလေးတွေ စိမ့်ဖြာနေတယ်။ အောက်က ကားတက်လာတဲ့အခါ အပေါ်က ကားက တန့်စောင့်၊ တစ်စင်းနဲ့ တစ်စင်း လိုအပ်သလို ရှေ့ထိုးနောက်ငင် ရွှေ့ပေး။ ကားသမားတွေ သိပ်ကိုယ်ချင်းစာကြ၊ နားလည်မှု ရှိကြတာပဲ။ ဒီကားသမားတွေ လုပ်ပုံမျိုးဟာ လူ့လောကကြီးအတွက် စံပြစိတ်လိုက်စေချင်ပါတော့။ ဪ ဒီနေရာက ဂုတ်တွင်းတဲ့။ ဒါ ဂုတ်တွင်း စိတ်ဓာတ် ခေါ်မှာပေါ့နော်။ လူဟာ အခက်အခဲ ကြီးတဲ့အခါ စည်းလုံး တတ်ကြပါတယ်။ အခက်အခဲက အင်အားကို မွေးဖွားပေးတတ်ပါတယ်။ နည်းပညာရော။

ကျွန်တော်က လမ်းဘေး မိုင်တိုင်ကလေးတွေကို မြင်လို့ရသမျှ လှမ်းကြည့်မိ၊ မှတ်မိပါတယ်။ စိတ်အထင်၊ အပေါ်က ဆင်းလာတာ တစ်မိုင်ကျော်ပြီ။ နောက်ထပ် တစ်မိုင်လောက်။ အချိတ်လမ်းမှာ ဆင်းမ ပြီးသေး။ အောက်က တက်လာတဲ့ ကားတွေနဲ့လည်း ကိုယ်ချင်းစာစာ ရှောင်နေရတယ်။ ဒီတောင်နံရံမှာ ဒီဇောက်ထိုးဆင်းတဲ့ လမ်းကြီးကို ဒီလောက်စိတ်ကူးရဲရဲ၊ လုပ်အားရဲရဲနဲ့ ဖောက်ခဲ့ကြတဲ့ သူတွေကို ချီးကျူးမိတယ်။ တည်ဆောက်ရေး လုပ်သမျှတွေဟာ ချီးကျူးစရာတွေ အလွန်များပါတယ်။ တည်ဆောက်ရေးတွေကို အကောင်းဆုံး လုပ်နေနိုင် ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုမိပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တည်ဆောက်ရေး

ရေသံတွေ တဝေါဝေါ ကြားရတယ်။ ဟော အောက်နားမှာ ချောင်း။ ဝါးနှစ်ပြန်စာလောက်လို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေစီးသံ တဝေါဝေါ။ ကျောက်တုံးတွေပေါ်မှာ ရေအဟုန်ပြင်းပြင်း ဆင်းနေတာကို သိချောင်းပေါ်မှာ တံတားရှိတယ်။ ရဲအစောင့်လည်းရှိတယ်။ လူတစ်

ယောက်ကတစ်တောင် လောက် ငါးကြီးကိုဆွဲလာတယ်။ တံတားတစ်
ဖြတ် လိုက်တော့ တစ်ဘက်က ကျောက်မဲ မြို့နယ်။ (ယခု ဤရုတ်တရက်
လမ်းကြီးကို ပြင်ထားပြီ။)

ဆင်းလာခဲ့ရသလို အခုပြန်တက်ရပြန်ပြီ။ အဆင်းတုန်းက စေတနာ
ပေမဲ့ အတက်ကျတော့ အတော်အတန် ပြေတယ်။ အချိတ်အဆစ် တွေ
ကလည်း သိပ်မတိုတော့ဘူး။ ကားဆရာက စက်အားမြှင့်ပြီး မောင်းပြီး

အမယ်လေး၊ အမယ်လေး၊ ကြွက်တက်ပြီဗျလို့ ကျွန်တော်
အော်ရတယ်။ ခြေထောက်က ဆန့်သာလှုပ်သာ မရှိဘဲ ကြီးနဲ့ တုပ်ထားသလို
ထိုင်ရလွန်းတော့ ခြေသလုံးကြွက်တက်တော့တာပါပဲ။ အဲဒါလည်း
အနေပြင်လို့မရ၊ ကြွက်တက် တက်တဲ့အတိုင်း အောင့်ခံနေရတာပဲ။
မငံသဘောနဲ့မင်းလို့ လွှတ်ထားလိုက် ရတယ်။ ဟာ ပေါင်ကြောတွေ
ကလည်း မျက်ပြန်ပြီ။ ဘာမှ လုပ်လို့မရ။ သူ့အတိုင်းပဲ၊ ထားလိုက် ရတယ်။
ခံတော့ မခံသာလှဘူး။

ရှေ့နားကျတော့ ကားက စက်စစ်ဖို့ ခဏအရပ်မှာ ကားပေါ်က
ဆင်းပြီး ကြွက်ကိုဖြေလွှတ်ချလိုက်ရတယ်။

မီးပင်စခန်းဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ ကားရပ်ပြီး နံနက်စာ စား
ကြတယ်။ ထမင်းကြော်၊ မြီးရှည်၊ ရေစိမ်း၊ ဆီကျက်၊ ကော်ဖီ၊ ကိုယ်ကြိုက်
ရာ စားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့တော့ မြီးရှည်နဲ့ ရေစိမ်းမှာ စားလိုက် တာ
အရည်ဖြောဖြောနဲ့ မြေပြန့်နဲ့ မတူတဲ့အရသာ စားရတယ်။

ကမ္ဘောဇရွာတွေ မြို့တွေမှာ မြေပြန့်နဲ့ လုံးဝမတူတဲ့ အရည်
အချင်းတစ်ခု တွေ့ရတယ်။ အဲဒါက သန့်ရှင်းတာပဲ။ မြေပြန့်လို ဖုန်
မထဘူးကိုး။ သူတို့ကိုင်တွယ်ပုံတွေကလည်း သန့်ရှင်းပါတယ်။ ရေနွေး
အလွန်သုံးတယ်။ လူကလည်း ဖြူသေးသကိုးဗျ။

ဆက်လာတော့ ကျောက်မဲဟာ မဝေးတော့ပါဘူး။ လားရှိုး လမ်း
ပြီးပေါ်မှာ ကျောက်မဲမြို့ မုခ်ဦးကြီးကို မြင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောက်
မဲမြို့တွင်းရောက်ဖို့ အတွင်း သုံးမိုင်လောက် ဝင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီသုံးမိုင်
လောက်အတွက် ကားမရနိုင်လို့ နာရီဝက်ကျော်စောင့်နေရသေးတယ်။
ကျောက်မဲမှာ မြင်းလည်းမရှိ ဘူး၊ ဆိုက်ကားလည်း မရှိဘူး။ ရှားရှားပါးပါး
ဆိုက်ကားတစ်စင်းတော့ မြင်ခဲ့ရတယ်။ မြို့တချို့မှာ အဲဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ့်ဝန်
ထိပ်ထမ်း၊ ကိုယ့် လမ်းကိုယ်သွား။

နာရေးဖြစ်တဲ့ ဆွေမျိုးအိမ်က မြောက်ကုန်းမှာ၊ မြောက်ကုန်း က
တောင်ကုန်းငယ်ကလေးပါပဲ။ ကျောက်မဲဟာ တောင်ပတ်လည်ဝိုင်းနေတယ်။
မြို့လယ်က ချောင်းစီးနေတယ်။ ဈေးနဲ့စည်ကားရာ အရပ်တွေက မြေညှိပြီး
မြို့ပတ်လည်ရပ်ကွက်တွေက ကုန်းမြင့်မြင့်၊ တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ
ဆုရားစေတီ၊ ကျောင်း၊ လူနေအိမ်တိုက် တချို့လည်း ရှိကြတယ်။

မြို့ဆိုတော့ ဆိုင်တွေလည်း စုံတာပေါ့။ ကျောက်မဲ မြီးရှည်က
နာမည်ကြီးလို့ စားကြည့်လိုက်တာ နာမည်ကြီးလောက်ပါပေတယ်လို့
မိတီနဲ့ လက်ခံရတယ်။

တောထဲက ထွက်လာပြီး တောထဲတောင်ထဲ ဝင်သွားတဲ့ ရထား
လမ်းကလေးကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ မီးရထားကတော့ အချိန်မမှန်တဲ့
နေရာမှာ တော်တော်သေချာပါတယ်။ မြန်မာဝန်ထမ်း စည်းကမ်း
ပေါ့လျော့လို့လား။ ဟိုတုန်းက မီးရထား အချိန်မှန်ပုံများတော့ မီးရ
ထားအဝင်အထွက်နဲ့ လက်ပတ်နာရီတိုက်ကြရတယ်ဆိုတယ်။ အသက်
ကြီးသူများ မှတ်မိမယ်။

ကျောက်မဲမှာ လက်ဖက်ဖို၊ လက်ဖက်ခြောက်လုပ်ငန်း အလွန်
ကြီးကျယ်ပါတယ်။ အောက်ပြည်အောက်ရွာက ကျောက်မဲလက်ဖက်ကို

www.burmeseclassic.com

အများဆုံး သုံးကြသတဲ့။ မုံရွာဘက်ကလည်း သုံးတယ်။ တချို့ နေရာတွေ ကျတော့ နမ့်စန်ကို ပိုသုံးကြသတဲ့။ သူ့အကြိုက်နဲ့ သူ ပေါ့လေ။

တောင်ပိုင် လက်ဖက်ပြင်

လယ်ဇင် ဆီလောင်း

နှမ်းမဲတီ ပဲခူးဆားနဲ့

သာဝါးမှ ကောင်း

ဆိုတဲ့ ကဗျာအစကလေးကို သတိရမိတယ်။ တောင်ပိုင် လက်ဖက်က ကျောက်မဲနယ်ကပါ။ လယ်ဇင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ရွာ။ ကျွန်တော်တို့ဖိုမိမှာ ဆံတွေနဲ့ ဆီကြိတ်တာ မှတ်မိတယ်။ နာရေးမှာ ရပ်ကွက်ဝန်းကျင်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝိုင်းကူကြတာ တွေ့ ရတယ်။ ကူညီတတ်တဲ့ ဓလေ့ကလေး ပွင့်လန်းစွင့်ဝေနေတယ်။

ပန်းတွေက မျိုးစုံပွင့်တာပဲ။ နှင်းဆီ၊ ကံကော်၊ ကစွမိတွေ အပြင် လမ်းဘေးမှာ အဝါရောင်၊ ပန်းရောင်၊ ခိုပြာနုရောင် အလှေပေါက် ပန်းကလေးတွေကလည်း ပြည့်လို့။ လက်ဖက်မြို့တော်လို့ ပြောတတ်ကြသလို ပန်းမြို့တော်လို့လည်း ပြောလို့ရမယ်။ ဥယျာဉ် မြို့တော် ဆိုလည်း မှန်တာပဲ။

၂၀၀၂ ဇွန်သုံးရက်ကလာတာ ခြောက်ရက်ကျတော့ ပြန်ရ ပြီ။ အပြန်မှာ မီးရထားနဲ့ ပြန်ပါတယ်။ မီးရထားလက်မှတ် ချောချော မောမောရတယ်။ တစ်နာရီ ကျော်လောက် နောက်ကျတဲ့ ရထားမှာ တွဲ ၇-တွဲ ပါတယ်။ ကုန်တွဲ တစ်တွဲ၊ သူ့ရထားနဲ့ သူ့ခရီးသည် စံစီရွေး ကိုက် အကိုက်ပါပဲ။ အသေးစား ပုခုံးထမ်း မှောင်ခိုတွေ မရှိတော့ မီးရထား ချောင်ပါတယ်။ ကုန်တွေက ကွန်တိန်နာကားကြီးတွေနဲ့ သွားနေပြီလေ။ ဓနကြီးရှိမှ အလုပ်ဖြစ်တော့တာ။ ဓနခေတ်၊ ဓနရှင်ခေတ်။

စခန်းသာ နောင်ပိန်ဘူတာတွေ လွန်တော့ မီးရထားဟာ

တာထဲဝင်၊ တောင်ပေါ်တက်လာပါတယ်။ နောင်ချို နောင်ပိန်ဆိုတဲ့ နေရာရပ်ကွက်မင်းသားဝင်းဦးရဲ့ သီချင်းနှင့် ရှမ်းမောင်းသံဝေပုံ ကြောပုံ ကလေးကို ခြားယောင်နေတယ်။ ကျောက်မဲအကျဉ်းသား ဇာတ်ကားကလားမသိ။ တောင်ကို ရစ်ရစ်ပြီး တက်နေပုံ ပေါ်ပါတယ်။ ဝါးတောကြီးတွေ ဆွေအား အားကောင်းလိုက် ကြတာ။ တော်တော်ကြာတော့ အောက်က ရထားလမ်းကလေးတွေကို မှုန်မှုန်သေးသေးကလေး မြင်ရတယ်။ ရထားဟာ တောင်ထိပ်ပိုင်းတွေကို ရောက်လာပုံပေါ်တယ်။ ဂုတ် ထိပ်တံတားကြီးကို ကျော်တော့မယ်။ ဥမင်လိုဏ် ခေါင်းကြီး နှစ်ခုထဲ ထမဖြစ်ရတယ်။ မှောင်သွားတယ်။ အမှောင်ထဲက ထွက်လိုက်တော့ ထိပ်တံတားကြီး ကမ်းပါးစောက်အမြင့် ဧရာနမ်းပဆေး မြစ်ပေါ်မှာ တောင်ထိပ်နှစ်ခုကို ယှမ်းဆက်ထားတဲ့ တံတားကြီး။ လေဟာပြင် ထဲက ဆင်းခြေများဖြူကြီးလို့။ မီးရထားက ရွှေတယ်ဆိုရုံ ရွှေရွှေကလေး သေး ဖက်တွားရတယ်။ တံတားသံဘောင်ဖြူဖြူကြီးတွေဟာ အောက် နက်ကြီး ဆင်းသွားတယ်။ အောက်ခြေဟာ မမြင်ရသလောက် မှုန်နေ တယ်။ ရထားကလည်း ရွှေရွှေကလေး၊ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်။ လူတွေ ခုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ကြပါဘူး။ စောစောက ငိုနေတဲ့ကလေးတွေတောင် အသံမထွက်ကြတော့ပါဘူး။ ရထားကြီးတစ်စင်းလုံး အသံတိတ်။ နှလုံးခုန် ခုန်သွားကြသလို၊ နေပူထဲမှာ တံတားကြီးပေါ်က ရွှေရွှေကလေး ဆင်းနေတဲ့ မီးရထားဟာ ပိုးနားသန်ကောင်ကလေးလိုပဲ၊ အောက်မှာ ခရိပ်ပေါ်နေတယ်။ တံတား ကြီးနဲ့ ယှဉ်တော့ ရထားက မွှားမွှားမှုန်စိ ဝလေး။ တံတားမှာ ဘေးကာ သံပေါင်ကြီးတွေ မရှိ။ တံတားကတုံးကြီး။ ကြောက်ဘဲ ဘယ်သူနေနိုင်မလဲ။ တံတားသက်တမ်းလည်းလွန်နေပြီဆို တား။ အောက်ကို ပေ ၁၁၀၀ ကျော်နက်သတဲ့။ ဒီလောက်မြင့်တဲ့ တံတား

ကြီးကို ပုံစံထုတ် ဆောက်နိုင်တဲ့ ပညာရှင်တွေကလည်း တော်ကြပါ။
 ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒုတိယ အမြင့်ဆုံး တံတားလို့ ဆိုကြပါတယ်။ သံမှိုပွင့်
 တစ်သန်းရှိထားတဲ့ ဒီတံတား (ပေ ၂၂၆၀) အတွက် ၂၀ ရာစုအတွင်း
 ကျပ် ၁၇ သိန်းကုန်ခဲ့ပါသတဲ့။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက ဒီတံတားကြီး
 အင်္ဂလိပ်ကလည်း ဖျက်ခဲ့တယ်။ ဂျပန် ကလည်း ဖျက်ခဲ့တယ်။ မြန်မာ
 ပြန်ပြင်ခဲ့ရပါတယ်။ စစ်တိုက်တော့ သင်းတို့၊ နစ်နာတော့ ကျပ်
 ပြန်ပြင်ရတော့လည်း ကျပ်တို့။

ဂုတ်ထိပ်တံတားဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး၊ တည်ဆောက်
 မှု ပညာအမြင့်ဆုံး တံတားလို့များ ပြောလို့ဖြစ်မလား။ တံတားဆောက်
 ပညာတွေကလည်း ဟိမဝန္တာတောင်ထွက်တွေလိုမြင့် သထက်မြင့်မြင့်လာ
 ကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာပြီ။ ခိုင်ပါစေ။

ရထားကြီးဟာ ကွေ့ဆင်းလာတယ်။ လူတွေက မျှစ်စိမ်း
 ကလေးတွေ လျှောက်ရောင်းနေကြတယ်။

ကဗျာကဏ္ဍ

၁၉-၆-၂၀၀၈

တောင် နဲ့ လူ

မိုး မိုး မိုးလား မောင်ရဲ့
 လေ လေ လေလား မောင်ရဲ့
 မိုးရော လေရော သောသောညံ့၊
 အာကာယံက လျှပ်တဝင်းဝင်း။
 ချင်းတွင်းမောင်တို့ ထွက်လို့လာ၊
 တိုင်းပြည်သာယာ အေးချမ်းစေသား။

မန္တလေးတောင်ကို ဖြိုမယ်ကြံ၊
 မန္တလေးသားတွေ ခံနိုင်မလား။
 စစ်ကိုင်းတောင်ကို ဖြိုမယ်ကြံ၊
 စစ်ကိုင်းသားတွေ ခံနိုင်မလား။
 ကျောက်ဆည်တောင်ကို ဖြိုမယ်ကြံ၊
 ကျောက်ဆည်သားတွေ ခံနိုင်မလား။
 သီရိတ္တရကုန်းကို ဖြိုမယ်ကြံ၊
 ရန်ကုန်သားတွေ ခံနိုင်မလား။
 မော်လမြိုင်တောင်ကို ဖြိုမယ်ကြံ၊
 မော်လမြိုင်သားတွေ ခံနိုင်မလား။
 ဖူဂျီတောင်ကို ဖြိုမယ်ကြံ၊
 ဂျပန်လူမျိုးတွေ ခံနိုင်မလား။
 ကျောက်တောတောင်ကို ဖြိုမယ်ကြံ၊
 ယူနန်သားတွေ ခံနိုင်မလား။

ဖိုလ်ဦးတောင်ကို ဖြိုမယ်ကြံ၊
 ပြည်မြို့သားတွေ ခံနိုင်မလား။
 လက်ပံတောင်းကို ဖြိုမယ်ကြံ၊
 မုံရွာသားတွေ ခံနိုင်မလား။
 တောင်များအလှ ကျက်သရေ၊
 ကမ္ဘာမကြေ လှပါစေသား။
 ဟေး လာ မောင်တို့ ဝါး။

အံ့မောင်

၁၁. ၉. ၂၀၁၂ မုံရွာ

တောင်လက်ပံတောင်း မပျက်ကောင်း

ရွှေကို မလို
ငွေကို မလို
ကြေးဆို သွား ဂျောင်း
လက်ပံတောင်းဆို
ပြာမောင်း မြတောင်
အရောင် မပျက်
အဆင်း မပျက်
အမြင့် မပျက်
အလုံးအထည်မပျက်
ဆက်၍ ငါတို့ လိုသတည်း။

အံ့မောင်

၂၈-၁၀-၂၀၁၂ မုံရွာမြို့

ပြည်သူ့ သူရဲကောင်းများ

လက်ပံတောင်းတောင်
ကြေးနီလုပ်ငန်း လုံးဝပျက်သိမ်းရေး
လက်ပံတောင်းတောင်
မပျောက်ကွယ်ရေး
ပြည်သူ့ပစ္စည်းဥစ္စာများကို
ကာကွယ်ရေးတို့အတွက်
မိမိတို့ကိုယ်ကို အနစ်နာခံ၍
ဆန္ဒပြကြသူများသည်
ပြည်သူ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်သော
ပြည်သူ့ သူရဲကောင်းများဖြစ်သည်။

အံ့မောင်

နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၂

ဂီဝပင်ငယ်များသို့

ဒီစာရေးတဲ့သူဟာ
သားဖြစ်သူကို
ကင်ဆာနှင့် ဆုံးရှုံးခဲ့
ဆရာဦးဘဟိန်း ဒေါ်ရီရီအေးတို့လည်း
သား ကိုသော်ဇင် (ခ) ကိုမောင်မောင်ကို
လွန်ခဲ့တဲ့လက ဆုံးရှုံးခဲ့
ပြီးတော့ သား ကိုသန့်စင်ကိုလည်း
၂၆-၇-၂၀၀၄ တုန်းက ဆုံးရှုံးခဲ့
ကိုယ်ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသလို
သူ၊ သူတို့လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
ဟိုတစ်နေ့က
တူမတစ်ယောက်
သားလေးယောက် ဖျက်စီးခဲ့သတဲ့
မိဘတွေရင်ထဲ
မီးရည်ချောင်းတွေစီးနေမှာပဲ
ဘယ်မိဘမဆို
ကိုယ့်သားသမီးကို
ပန်းကလေးတွေလို လှစေချင်တယ်
အဲဒီပန်းကလေးတွေများ
ကြွေကျရမယ်ဆိုရင် . . .
စဉ်းစားမိတယ်
သားသမီးတွေကလည်း
အသက်ရှည်အောင် နေကြပါလား
ထိခိုက်တတ်တာတွေ မလုပ်ကြနဲ့လေ
အသက်ကို ဉာဏ်နှင့်မွေး၊ သတိနှင့် မွေး

စိမ်းရောင်နီ စာပေ

မိဘကိုလည်း ချစ်
အသက်ရှင်မှုကိုလည်း ချစ်
ကိုယ့် ကိုယ်ကိုလည်း ချစ်
ကိုယ့်တန်ဖိုးတွေကိုလည်း ချစ်
ကိုယ့်အသက်အတွက်
တိုက်ပွဲဝင်ရမှာပဲ
ကိုယ့်ဘဝ ပန်းပင်ကို
စောင့်ရှောက်ပြုစုကြရမှာပဲ
အတ္တ အကျိုးလည်း စောင့်ရှောက်
ပရအကျိုးလည်း ထမ်းရမှာပဲ
အကျိုးကျေးဇူးတွေကို
ဆောင်နိုင်ခြင်းဟာ
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ဖြစ်လာခြင်းရဲ့
အလှဆုံး အလှပဲ
ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်ကတော့ပြောတယ်
လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ
သူဖြတ်သန်းကျော်လွှားနေတဲ့ ခေတ်ကြီးက
သူ့ပခုံးပေါ် တင်ပေးလိုက်တဲ့
သမိုင်းတာဝန်ကို
သူဘယ်လောက်
သယ်ပိုးထမ်းဆောင်တယ်ဆိုတဲ့အချက်နဲ့
တိုင်းတာရမှာပဲ။
(ဗန်းမော်တင်အောင်က သူ့သား
ဗဟိန်းအောင်ကို ပြောခဲ့တဲ့စကား)

အံ့မောင်

၁. ၁၁. ၂၀၁၂ မုံရွာ

စိမ်းရောင်နီ စာပေ

WE NEVER AGREE

Let the world know
the people of Monywa
the people of Myanmar
never agree
to destroy
Letbadung mountain
for copper mining
by whosoever it may be!

သဘောမတူ

လက်ပံတောင်းတောင်မှာ
ကြေးနီလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့အတွက်
တောင်ကြီးဖြိုဖျက်ပစ်ရမယ့်ကိစ္စကို
မုံရွာလူထုက ဘယ်တော့မှ သဘောမတူ
မြန်မာလူထုက ဘယ်တော့မှ သဘောမတူ
ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားအားလုံး
ကြားသိစေသတည်း။

အံ့မောင်

၉-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

Letbadaung mustn't be destroyed!

Neither do we want gold
nor silver
nor least of all copper
We want only our mountain
Letbadaung
in all its entity
in all its colour
in all its hues
in all its altitude
in all its formation
in all its glory!

Ant Maung

28-10-2012 Monywa

အလုပ်သမားနဲ့ အလုပ်ရှင်

အလုပ်သမားနဲ့ အလုပ်ရှင်
အလုပ်ရှင်က စည်းကမ်းဖျက်
အလုပ်သမားနဲ့ အလုပ်ရှင်
အလုပ်ရှင်က အနိုင်အထက်
အလုပ်သမားနဲ့ အလုပ်ရှင်
အလုပ်ရှင်က အာဏာနဲ့ဖက်
ရွှေလက်လက် ငွေလက်လက်။

Worker and employer

worker and employer
ployer breaks the rules
worker and employer
employer takes the upperhand
worker and employer
employer hugs the power
money and gold dazzling!

1-11-2012

လားရာ သွားရာ

ကောင်းစိတ်ကောင်းမှု အဖုံဖုံ
အထက်ဘုံမှာ ဆုံ
ဆိုးစိတ်ဆိုးမှု အဖုံဖုံလည်း
အောက်ဘုံမှာ ဆုံတာပဲ။

၁-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

The Way

good hearts and good deeds
meet in the upper world
wicked hearts and wicked deeds
also meet in the
Nether world.

ဆန်ကော ဆန်ခါ

အကောင်း အဆိုးရာရာ သောင်းပြောင်း
 အကောင်းတိုးလာသလို
 အဆိုးတွေလည်း ကျန်
 ဆန်ကောဝိုင်း ဆန်ခါချမှ
 အကောင်းအသန့်ရမယ်။

၈-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

Sift it up!

The good and the bad
 mix together
 the good have increased
 but the bad still remain
 use the sieve and the bamboo tray
 so that we get the best.

တိပိ ဖမ်းစားခြင်း

အိမ်တွေမှာရှိတဲ့ တိပိများ
 ကျောင်းသားနဲ့ အိမ်ရှင်မများကို
 ဖမ်းစားထားလိုက်ပြီ
 ကျောင်းသားလည်း စာမကျက်
 အိမ်ရှင်မလည်း ထမင်းမချက်
 အိမ်နွယ်ဟင်း ကိုဇိုးယားခေါက်ဆွဲ
 နွဲ့လိုက် ညမနက်။

၆-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

TV spell

The TV's in every home
 have bewitched school
 children and housewives
 students fail to study
 housewives fail to cook
 shall we take
 Korean or Indian curry
 morning and evening

မျက်ခြည် မပြတ်နဲ့

အဓိက အလုပ်ကို
မျက်ခြည် မပြတ်နဲ့
ဘေးထွက်စတွေနောက်
ကောက်ကောက်ပါလိုက်မသွားနဲ့
ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး
တို့ မထမ်းနိုင်ဘူး
တောင်တစ်လုံးကိုတော့
ထမ်းကြရအောင်

၇-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

Shoulder a mountain

Don't lose sight of
our main work
don't follow the side issues
we can't shoulder the whole world
but let us shoulder
a mountain.

လူငယ်

တိုင်းပြည်ဟာ မင်းတို့ပခုံးပေါ်
ကမ္ဘာဟာ မင်းတို့ ပခုံးပေါ်
အနာဂတ်ဟာ မင်းတို့ပခုံးပေါ်
ရောက်လာတော့မယ်
ပခုံးမာရဲ့လားကွယ်။

၈-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

To the youth

The country
the world
the future
are coming onto your shoulder
got strong shoulders?

Ant Maung

ရှစ်ဆယ်

အသက်ရှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်
 ရွှေမှာဘာလုပ်မယ်
 ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာလုပ်လဲ
 ကျောင်းသား အကျိုးပဲ
 လူလတ်ရွယ်မှာ ဘာလုပ်တယ်
 ပြည်သူ့အကျိုးကွယ်
 ရှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီဘာလုပ်မလဲ
 ပြည်သူ့အကျိုးပဲ။

၁၇-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

Eighty

Going to be eighty
 what will you do?
 what did you do when young?
 serve the students
 what have you done in middle age?
 serve the people
 what are you going
 to do after eighty?
 serve the people on sir.

ခေါင်းလောင်း

တီးလိုမြည်မှ ခေါင်းလောင်း။
 ပြည်သူကြည်မှ အုပ်ချုပ်မှုကောင်း။
 ၁၇-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

Good governance

A bell is a bell
 when only rung
 good governance is
 good governance
 when only people
 feel happy about it.

ကျေးဇူး

ကျေးဇူး မြင်သိခြင်း
သင်းသင်းပျံ့ပွား။

ကျေးဇူးမမြင်မသိခြင်း
ဖျင်းဖျင်းညံ့ညံ့ သေး။

၁၇-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

Grate fulness

grate fulness
so fragrant,
ungrate fulness
so mean and law.

နာဂစ်ထက်ဆိုး ကပ်ဆိုးများ

ကမ္ဘာကြီးရဲ့ လူဦးရေဟာ
ခုန်ခုန်ပြီး တိုးလာ
ကမ္ဘာမြေကတော့ ဒီအတိုင်းသာ
စားစရာ တိုးစိုက်ပေမယ့်
မလောက်လေချင်ပါ
နေစရာလည်းကျပ်ကျပ်လာ
နောက်ဆုံးမှာ
သောက်စရာရေတောင်ရှား
ရှူစရာ လေတောင် ခက်
မေတ္တာတစ်စက်နှစ်စက်ရှာမရ
မနုဿတ္တဒုလ္လဘဆိုပြီး
ခက်ခဲတွင်းနက်ထဲက
ကုတ်ကပ်တက်လာတဲ့ လူ
လူအဖြစ်အသက်ဆက်နိုင်ဖို့
သိပ်ကို ခက်လာကြပါပြီ
ရှေးစာစီထားတဲ့အတိုင်း
ဌိက္ခန္ဓရကပ် (အငတ်ဘေး)
ရောဂန္ဓရကပ် (ရောဂါဘေး)
သတ္တန္ဓရကပ် (စစ်မက်လက်နက်ဘေး)
အထပ်လိုက် အထပ်လိုက်ရစ်ထွေး
နာဂစ်တွေ လက်တွဲစုဝေး
ခုမနွေးရောက်တော့မှာလား။

၁၇-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

မနေသာ

မီးတောင်နားမှာ
မနေသာ
ချော်ရည်ဝါထဲ နစ်သွားမယ်။
ဒေါသနားမှာ
မနေသာ
မီးသမုဒ္ဒရာထဲနစ်သွားမယ်။

Keep away

you can't live
near a volcano
you might be swallowed
up in the lava and fire
you can't live
near an angry man
you might be
swallowed up in
the ocean of flames and fire.

ဆေး

ဒေါသကို မေတ္တာနဲ့ ကု
လောဘကို ဒါနနဲ့ ကု
မောဟကို ပညာနဲ့ ကု။

The medicine

Treatment for anger
is metta
treatment for greed
is charity
treatment for ignorance
is knowledge

17-11-2012

ကိုယ်ချင်းစာတရား

လူ လူချင်း ဆက်ဆံရေး
 နိုင်ငံချင်းဆက်ဆံရေး
 ဆက်ဆံရေးအားလုံးမှာ
 ကိုယ်ချင်းစာတရားသုံးကြရင်
 မိုးတစ်ခွင် မြေတစ်ခွင်
 ကမ္ဘာတစ်ခွင်အေးမှာပဲ
 ကိုယ်ချင်းစာတရားလို့
 ပါးစပ်ကပြောပြီး
 သူ့တောသူ့ခြံ သူ့လယ်မြေထဲ
 ငါနွားတွေ ဆွဲကျောင်းလို့တော့
 ကောင်းမလားကွာ
 ကိုယ်ချင်းစာတရားဆိုတာ
 တရားမျှတမှု အခြေခံတယ်
 တရားမျှတမှုကိုသာ
 လက်တွေ့သုံး
 ကမ္ဘာကြီး ပြုံးနေမှာပဲ။

၂-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

ဘီလူးနက်

မသဒ္ဓါရေစာ ပေးခဲ့တဲ့
 တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး
 ဘီလူးနက်ကြီး မွေးခဲ့
 ဘီလူးနက်က
 လူကောင်းဆိုရင် စားတယ်
 နုနုငယ်ငယ်ဆို ပိုစား
 စားလာလိုက်တာ
 တစ်နှစ် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်
 လဟောင်းလသစ်ဆက်
 အဆက်မပြတ် ရက်မပြတ်
 ဘီလူးနက် ပိုပိုကြီးထွား
 သူစားတဲ့အရိုးတောင်လိုပုံ
 မာန်ဟုန် မီးတောက်
 ဘီလူးနက် မာမောက်
 ဟိန်းဟောက်ကြေညာ
 ငါရှင်ဘုရင် ဘယ်နှပတ်လှည့်လှည့်
 လျှောက်လိုက်ဟဲ့ မှန်ပါဘုရား
 ငါ စားချင်တာ စား

ငါ စားချင်သလောက် စား
ငါစားချင်သလို စား
ဘာများပြောချင်ကြသလဲ
ရွဲ့ရွဲ့ဘီလူးငိုက်ကြီး
ကြီးကြီးကြီးကြီးလာ
ဝမ်းငိုက်ထဲက အစာတွေ
ကန္တာမကြေထိုးကြနက်ကြ
အော့ဝမ်းနာကျ ဘီလူးနက်
ဘိုးဘေးတို့လမ်းထွက်မည်ပျ
အမျှ အမျှ အမျှ။

၁၂-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

လက်ပံတောင်းတောင်ကို ကာကွယ်

လက်ပံတောင်းတောင်ကို ကာကွယ်။ (ကာကွယ်)
ကြေးသယ်ယာဉ်တွေ ထွက်။ (ထွက်)
လက်ပံတောင်းတောင်ကို ကယ်တင်။ (ကယ်တင်)
ကြေးသယ်ယာဉ်တွေ ထွက်။ (ထွက်)

Defend our mountain

Defend our mountain!
(our mountain)!
Go away copper wain!
(copper wain)!
save our mountain!
(our mountain)!
go away copper wain!
(copper wain)!

12-11-2012 monywa

တောင်ပျောက်မခံနိုင်

လက်ပံတောင်တောင်မို့မို့

ငါတို့သွေးသား

ငါတို့ မြ

ငါတို့ ပတ္တမြား

ငါတို့ မဟာပန်းချီကား

မျက်စိအောက်မှ

အပျောက်မခံနိုင်တကား။

၁၂-၁၁-၂၀၁၂ မုံရွာ

We can't lose the mountain

Letbadaung mountain

part and parcel of monywa

our flesh and blood

our jewel, our ruby

our great painting

we simply can't

lose you!

12-11-2012 Monywa

နောက်ဆက်တွဲ ကဏ္ဍ

“ . . . ကိုအံ့မောင်တို့က သတင်းသမားဆိုတော့ နိုင်ငံအရေးရော၊ ကမ္ဘာ့အရေးမှာပါ ပါဝင်ဆက်စပ်နေတယ်လေ။

. . . ဒါတွေကြည့်ရင် ငြိမ်းချမ်းရေးကို အားမာန်နဲ့ ပေါင်းစပ်စုရှုတာကို သိမြင်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဘိဓမ္မာလည်း မမဲ့၊ ကာရန်လည်း မမဲ့တာကို သတိထားမိပါတယ်။ ကာရန်ကတော့ ရိုးရာကာရန်စနစ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြောစကားရဲ့ ရစ်သစ်ကို အားယူတဲ့ ကာရန်သစ် လွတ်လပ်ကဗျာအမျိုးအစားများကို ရေးဖွဲ့နေရင်း ကဗျာသစ်ဖြစ်ကွန်းရေးမှာ ပါဝင်နေတာပါကလားလို့၊ အားရဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကိုကြီးအံ့ရဲ့ နောက်ထပ်ကဗျာစာအုပ်တွေ ဆက်တိုက်ပျံ့သန်းလာနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ရပါတယ်။ ချီးငှက်တွေ ယုံသလို ”

မောင်စွမ်းရည်
၂၆-၁၂-၂၀၀၀

“ . . . ခေတ်ကို ပိုင်းကြည့်ရင် အံ့မောင်ကို ဘယ်ခေတ်ထဲ ထည့်မလဲလို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ စဉ်းစားမရဖြစ်နေတယ်။

နောက်ဆုံးတော့

ကျော်ဟိန်းဟာ ကျော်ဟိန်းပဲ ဆိုသလို အံ့မောင်ဟာ အံ့မောင်

ပါပဲ။

အံ့မောင်ဟာ အသက် ၆၀ နဲ့ ၇၀ အတွင်း ကဗျာစာအုပ် တွေကို ဟောတစ်အုပ် ဟောတစ်အုပ်နဲ့ ထုတ်နိုင်တဲ့ ရေးနိုင်တဲ့ ကျွန်တော် အထူးပြုထားတဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင် အံ့တစ်ပါး-ပါပဲ။ ”

ကြည်အောင်
၃-၁၂-၁၉၉၉ (အင်းဝ)

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ကွယ်လွန်မှု
(၄၈) နှစ်မြောက်နေ့သို့ မေတ္တာလွှာ

မြန်မာနိုင်ငံ ငြိမ်းချမ်းရေးဖခင်ကြီး၊ ပြည်သူတို့၏ ဖခင်ကြီး ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ (၄၈) နှစ် ရှိခဲ့ပါပြီ။

ဆရာမသေခင် အဲ-တိုင်းပြည်မှာ တကဲ့ငြိမ်းချမ်းရေး အစစ်ကို မြင်ကြားသိတွေ့သွားချင်တယ်။ နို့မှလဲ အသေပြောင့်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်မှာထင်သပေါ့လေဟု ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက (၂၀-၈-၁၉၆၁) ရက်က ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ စလင်းကျောင်းတိုက်အတွင်း ကျင်းပသော ရန်ကုန်ခရိုင် ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ တိုက်နယ်ကေဒါ ပေါင်းစုံ အစည်းအဝေးကြီးတွင် အသံသွင်းတိတ်ခွေဖြင့် ပြောကြားခဲ့ သည်။

ဆရာကြီးသည် ဆရာမသေခင် ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကို တွေ့မြင်သွားချင်တယ်ဟု အခါအခွင့် ကြုံတိုင်း မကြာခဏ ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

၁၉၆၄ ဇူလိုင် ၂၃ တွင် ဆရာကြီးကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ သူတွေ့မြင်ချင်သော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကို တွေ့မြင်မသွားခဲ့ရပါ။

ဆရာကြီး အသက်ရှိစဉ်တွင် အကောင်အထည်မပေါ်ခဲ့သော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကို အကောင်အထည်ပေါ်လာအောင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြရန်မှာ ယခုခေတ်မျိုးဆက်သစ်လူငယ်များနှင့် ပြည်သူတို့၏ မြင်မြတ်သော၊ မလွှဲမရှောင်သာသော တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီးကွယ်လွန်ခဲ့သော်လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးအလံတော်တို့ ဆက်လက်လွှင့်ထူသယ်ဆောင်သွားကြရန် ငြိမ်းချမ်းရေးမျိုးဆက်သစ်များ ဖွဲ့ပွင့်ပေါ်ထွန်းလာကြပါပြီ။

ငြိမ်းချမ်းရေးအောင်ပါစေဟု ငွေခရု သပြေနှင့် ဇေယျတူ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

၁၁-၇-၂၀၁၂ မုံရွာ

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ဈာပနဗဟိုကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး အဖွဲ့ဝင်

ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) အတွင်းရေးမှူး အဖွဲ့ဝင်

ရန်ကုန်ခရိုင်ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့အမှုဆောင်

(၂) ရက်ကြာ ကျင်းပတဲ့ လက်ပံတောင်းတောင် ပြည်သူ့ညီလာခံမှ ဆုံးဖြတ်ချက် (၂၆) ရပ်ထွက်ပေါ်လာ

လေး။ အောက်တိုဘာ-၁၉

သံဃာတော်များ၊ တောင်သူလယ်သမားများ၊ အလုပ်သမားများ၊ ငါးရင်းသားများ၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားသူများ၊ ကျောင်းသားများစတဲ့ အလွှာအသီးသီးပါဝင်ပြီး အောက်တိုဘာ (၁၈-၁၉) ရက်တွေမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ လက်ပံတောင်းတောင် ပြည်သူ့ညီလာခံမှ ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် (၂၆) ရပ်ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

- အဆိုပါ ဆုံးဖြတ်ချက် (၂၆) ရပ်မှာ -
- လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်း လုံးဝရပ်ဆိုင်းရန်၊
- နိုင်ငံတော်သမ္မတ ဦးသိန်းစိန်၏ စကားအတိုင်း ၁၈၂၄ ခုနှစ်မှ စ၍ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်နေထိုင်လာခဲ့သော ဘင်္ဂါလီလူမျိုးများ အား မြန်မာနိုင်ငံသားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါ။ နိုင်ငံသား အခွင့်အရေးများ အပြည့်အဝပေးရန်နှင့် ယခုလက်ရှိကာလတွင် တရားမဝင်ခိုးဝင်လာသော ဘင်္ဂါလီလူမျိုးများအား ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် (သို့) တတိယနိုင်ငံသို့ ပို့ဆောင်ပေးရန်၊
- ကချင်ပြည်နယ်တွင် စစ်ရပ်စဲရေးကို ချက်ချင်းပြုလုပ်ပြီး တန်းတူညီမျှတဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲဖြင့် အဖြေရှာရန်၊
- ၂၀၀၈ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပြုပြင်ရေးဆွဲရန်၊
- တိုင်းရင်းသားဒေသများတွင် စစ်အင်အား မတိုးချဲ့ရန်၊
- နိုင်ငံရေးပြဿနာများကို နိုင်ငံရေးနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းရန်၊
- လယ်ယာမြေမတရားသိမ်းမှုများ ချက်ချင်းရပ်ဆိုင်းရန်၊

- ၈။ လယ်သမားများ၏ ဘဝကို အာမခံသည့် လယ်ယာမြေဥပဒေ
မြေလွတ်မြေရိုင်း ဥပဒေ ပေါ်ထွက်လာစေရန်၊
- ၉။ ဒေသခံတောင်သူလယ်သမားများ၏ အကျိုးကို အာမခံသည့်
အက်ဥပဒေ ပေါ်ထွက်လာစေရန်၊
- ၁၀။ လွတ်လပ်သော တောင်သူလယ်သမား သမဂ္ဂများပေါ်ထွက်လာ
စေရန်၊
- ၁၁။ အလုပ်သမားများ၏ အကျိုးစီးပွားများကို ကာကွယ်သည့် အလုပ်
သမား ဥပဒေ ပေါ်ထွက်လာရန်၊
- ၁၂။ လွတ်လပ်သော အလုပ်သမားသမဂ္ဂများ ပေါ်ထွက်လာရန်၊
- ၁၃။ အလုပ်သမားထုအပေါ် မတရားဖိနှိပ် ဂုတ်သွေးစုပ်နေမှုများ
ရပ်တန့် ရန်၊
- ၁၄။ အလုပ်သမားများ၏ စားဝတ်နေရေးကို လုံလောက်သည့် အခြေခံ
ဆုံးအခြေခံလစာကို အမြန်ဆုံးသတ်မှတ်ပြဌာန်းရန်၊
- ၁၅။ အစိုးရတိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်မှုမှ ကင်းလွတ်သည့် သီးခြားလွတ်လပ်
သည့် တက္ကသိုလ်များပေါ်ထွက်လာစေမည့် ကျောင်းသားထု အကျိုးစီးပွားကို
ကာကွယ်ပေးနိုင်သော ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ် ပါဝင်သည့်
ရရှိနိုင်မည့်၊ ပညာရေးလွတ်လပ်ခွင့် အခွင့်အရေးကို လမ်းဖွင့်ပေးနိုင်
နိုင်မည့်၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂများ လွတ်လပ်စွာရပ်တည်ဖွဲ့စည်းမှုများ
ကို ရရှိစေနိုင်မည့် ဒီမိုကရေစီနည်းကျ တက္ကသိုလ်အက်ဥပဒေများ
အမြန်ဆုံးပေါ်ထွက်လာစေရန်၊
- ၁၆။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဆောက်အအုံ တရားဝင်တည်ဆောက်ပေးရန်၊
- ၁၇။ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ပြည်သူလူထု
ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာများကို လွှတ်တော်များနှင့် အစိုးရတို့
တရားမျှတစွာနှင့် ထိရောက်စွာ အမြန်ဆုံး ဖြေရှင်းပေးရန်၊

လက်ပန်းတောင်းတောင် စီမံကိန်းကို လွတ်လပ်သော ပြည်သူ့
ကော်မရှင်တစ်ရပ်ဖွဲ့၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးပေးရန်၊
နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားအားလုံးကို ခြွင်းချက်မရှိ အမြန်ဆုံး ပြန်
လွှတ်ပေးရန်၊
၁၉၅၀ အရေးပေါ်စီမံချက် အက်ဥပဒေ (၅၂) ကို အမြန်ဆုံး
ဖျက်သိမ်းပေးရန်၊
ဆန္ဒပြခွင့်အက်ဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေများကို ပြင်ဆင်ပေးရန်၊
အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးသူငယ်များကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
သည့် နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ ဥပဒေတစ်ရပ် ပေါ်ထွက်လာရန်၊
နိုင်ငံတော်၏ အချုပ်အခြာအာဏာကို ချိုးဖောက်သည့် ကြေညာ
ချက်များထုတ်ပြန်နေခြင်းများ တရုတ်နိုင်ငံမှ တာဝန်ရှိသူများက
ချက်ခြင်းရပ်ရန်၊
အမျိုးသမီးများ အမျိုးသားများနှင့် တန်းတူအခွင့်အရေးရရန်၊
သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းရန်၊
တိုင်းရင်းသားပြည်သူတစ်ရပ်လုံး လက်ခံသည့် ဒုတိယအကြိမ်
ပင်လုံညီလာခံ အမြန်ဆုံးခေါ်ယူကျင်းပရန်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်
(၂၆) ရပ်ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

လပြည့်
မြန်မာ

လက်ပံတောင်းတောင် ကယ်တင်ရေးကော်မတီ

စာအမှတ် - ၀၀၁/၂၀၁၂

သို့

နိုင်ငံတော်သမ္မတ

ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

နေပြည်တော်

ရက်စွဲ။ ။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၁) ရက်

အကြောင်းအရာ။ ။ လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းလုပ်ငန်းကို လုံးဝဖျက်သိမ်း၍ ပြည်သူ့မျက်နှာ လက်ပံတောင်းတောင်ကို ကယ်တင်ပေးပါရန် ပန်ကြားခြင်း။

၁။ မုံရွာခရိုင်၊ ဆားလင်းကြီးမြို့နယ်၊ လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းသည် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာ (၂၆) ရွာခန့်ရှိ ပြည်ထောင်စု သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ပြည်သူများ အသက်ရှင်နေထိုင်ခွင့်၊ အလုပ်လုပ်ခွင့်၊ ကျန်းမာရေးခံစားခွင့် စသော လူ့အခွင့်အရေးများကို ထိခိုက်နစ်နာ ပျက်စီးစေလျက်ရှိပါသည်။

၂။ ထိုကြေးနီစီမံကိန်းကို လုပ်ဆောင်သောအခါ သဘာဝအတိုင်း မြင့်မားလှပစွာတည်ရှိသော တောင် (၃၃) လုံး စုဖွဲ့ထားသည့် လက်ပံတောင်းတောင်စု တောင်တန်းကြီးမှာ လုံးဝပျောက်ကွယ် ပျက်စီးသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတောင်တန်းကြီးကို ကြည့်ရှု၍ အလှပစွာခံစားစိတ်ကြည်နူးခွင့်၊ စိတ်အားတက်ခွင့်များ၊ တစ်ပါတည်း ဆုံးရှုံးသွားတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

၃။ ထိုတောင်တန်းပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးဝါဆို ဝါကပ်သီတင်းသုံး ကျမ်းပြုတရားအားထုတ်ခဲ့ရာ သိမ်ကျောင်းနှင့် ဘုရားစေတီတို့ဤနေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားရပါလိမ့်မည်။ စလင်းကန်လယ်ဆရာတော်နှင့် ညောင်ပင်အိုင်ဆရာတော်

ကြီးတို့ တည်ထားခဲ့သော အဏုမြူကပ်ကျော်စေတီတော်နှင့် အခြားစေတီဂူကျောင်းများလည်း ဤနေရာတဝိုက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားရပါလိမ့်မည်။

၄။ ထိုတောင်တန်းပေါ်တွင် ပေါက်ရောက်သော ဘယဆေးပင်များ ပျက်စီးသွားရပါလိမ့်မည်။

၅။ ထိုတောင်တန်းနှင့် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သည် ကျောက်ခေတ်လူသားတို့ မှီခိုနေထိုင်ခဲ့ရာ အရပ်ဖြစ်ပြီး ကျောက်ခေတ်သုံး လက်နက်ပစ္စည်းများ၊ အခြားယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များတည်ရှိ၍ တက္ကသိုလ်သမိုင်းဌာနများ ကွင်းဆင်းလေ့လာ သုတေသန ပြုလုပ်နေကြရသော သမိုင်းဆိုင်ရာ နေရာဌာနများဖြစ်၍ ထိုနေရာဌာနများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးပျောက်ကွယ်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့သော အကြောင်းများကြောင့် နိုင်ငံသားပြည်သူတို့၏ အကျိုးကို စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီစီမံကိန်းလုပ်ငန်းကို အလျှင်အမြန်နှင့် လုံးဝအပြီးအပြတ် ဖျက်သိမ်းပေးရန် နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးအား လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

လက်ပံတောင်းတောင် ကယ်တင်ရေးကော်မတီ (မုံရွာမြို့

လက်ပံတောင်းတောင်သံဃာနှင့် လူထုသပိတ်စခန်းများ
အကြမ်းဖက် တိုက်ဖျက်ခြင်းကို ရှုတ်ချသည်

လက်ပံတောင်းတောင်မပျောက်ရေး၊ ဦးပိုင်နှင့် ဝမ်ပေါင်ကြေး
နီလုပ်ငန်းလုံးဝ ဖျက်သိမ်းရေးတို့အတွက် ဆန္ဒပြ သပိတ်မှောက်လှုပ်ရှား
ကြသော သံဃာတော်များနှင့် လူထု၏ သပိတ်စခန်းများကို (၂၉-၁၁-
၂၀၁၂) နံနက်ကူးပြောင်းစာချိန်တွင် အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းတို့က
မီးသတ်ပိုက်ဖြင့် ရေနဲ့ပက်ခြင်း၊ မီးလောင်ဗုံးဟု ယူဆရသော ဓာတု
ပစ္စည်းလက်နက်များဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းတို့ကြောင့် သံဃာတော်ပေါင်း
များစွာ မီးလောင်ခံရပြီး ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရကြလျက် အသက်အန္တရာယ်
စိုးရိမ်နေကြရပါသည်။ မီးလောင်မှုဒဏ်ရာများမှာ ကာလရှည်ကြာအထိ
မပျောက်ကင်းနိုင်ဘဲ အသက်အန္တရာယ် ပေးသည်အထိ ဖြစ်တတ်ပါသည်။
လူပေါင်းများစွာလည်း ဒဏ်ရာရပြီး၊ အဖမ်းအဆီးခံရမည်စိုး၍ တိတ်တ
ဆိတ်ပုန်းရှောင်ကုသနေကြပါသည်။

မိမိတို့မြတ်နိုးသော လက်ပံတောင်းတောင်ကြီး ပျောက်ကွယ်မသွား
စေရန်အတွက် ဦးပိုင်၊ ဝမ်ပေါင်ကြေးနီလုပ်ငန်း လုံးဝဖျက်သိမ်းသွားရေး
ကို ငြိမ်းချမ်းစွာ မေတ္တာသုတ်ရွတ်၍ တောင်းဆိုကြသော သံဃာတော်
များနှင့် လူထုအပေါင်းတို့ကို ဤသို့ အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်ဖျိုးခွဲခြင်းကို
လူထုက ပြင်းထန်စွာ ရှုတ်ချသည်။ ဓာတုလက်နက်သုံးစွဲခြင်းသည် ကမ္ဘာ
လူသားတို့အား စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုတိုက်ခိုက်မှုသည် ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစု
ကြည် မုံရွာမြို့သို့ ရောက်လာတော့မည့် အချိန်နှင့်တိုက်၍ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်
သဖြင့် (၁) ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ ဒီမိုကရေစီရရှိရေး ကြိုးပမ်းမှုကို
ဖျက်ဆီးရန် ရည်ရွယ်သလော၊ (၂) မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဒီမိုကရေစီ ချိတ်ကိစ္စ
ကြီးကို တားဆီးရန် ရည်ရွယ်သလောဟုလည်း ဆင့်ပွားတွေးတော စိုးရိမ်
ရပါသည်။ နောက်ကြောင်းပြန်ရန် ပစ်ဖောက်အချက် ပေးလိုက်ခြင်း
ဟုတ်မဟုတ် စဉ်းစားနေရပါသည်။ အထက်ပါ ရည်ရွယ်ချက်များ ရှိကြောင်း

ဆက်လက်တွေ့ရှိရလျှင် ပြည်သူတို့က မုချဆန့်ကျင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

လက်ပံတောင်းတောင် တစ်ဝိုက်နေ ပြည်သူလူထုများနှင့် မုံရွာ
လူထု၊ မြန်မာလူထုအားလုံးတို့က လက်ပံတောင်းတောင်ကြီး ပျောက်ကွယ်
သွားအောင် ဖျက်ဆီးခြင်းမပြုရန်အတွက် ဦးပိုင်/ဝမ်ပေါင် ကြေးနီလုပ်
ငန်းကို လုံးဝဖျက်သိမ်းသွားပါဟု အလေးအနက် ထပ်မံတောင်းဆိုလိုက်သည်။
အလားတူ အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းမှုများ၊ ဖမ်းဆီးမှုများကို ရှောင်
ရှားပါဟုလည်း တောင်းဆိုလိုက်သည်။

လက်ပံတောင်းတောင်အရေးနှင့် ပတ်သက်၍ နိုင်ငံတော်သမ္မတ
ရုံးက ဖွဲ့စည်းလိုက်သော ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အမှုပြုသည့် ကော်
မရှင်သည်လည်း လက်ပံတောင်းတောင်ပျောက်ကွယ်မသွားအောင် ပါဝင်
ဆောင်ရွက်ကြပါဟု မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ယင်းကော်မရှင်သည် ဒေသခံ
လူထု၏ အကျိုး၊ မုံရွာဒေသ လူထု၏အကျိုး၊ မြန်မာပြည်သူလူထု၏
အကျိုးတို့ကို မထိခိုက်မနစ်နာစေရန် ကြိုးမားစွာသော သတိ၊ သတ္တိ၊
မျိုးချစ်စိတ်၊ သဘာဝချစ်စိတ်တို့ဖြင့် အကြောက်တရားကင်းမဲ့စွာ၊ လိုချင်
တပ်မက်ကင်းမဲ့စွာ၊ လှည့်ဖြားခြင်းကင်းစွာ ပညာမျက်စိသုံး၍ မောဟကို
ပယ်ရှား၊ အမှန်တရားကို မြဲမြံစွဲစွဲ ဆုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြပါရန် မေတ္တာ
ရပ်ခံပါသည်။

လက်ပံတောင်းတောင် ကယ်တင်ရေး ကော်မတီ (မုံရွာမြို့)

ဒီဇင်ဘာလ ၂ ရက်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်

သို့

အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး
ဗဟိုကော်မတီ
တရုတ်ပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ

၉

လက်ပံတောင်းတောင် ကယ်တင်ရေးကော်မတီ
မုံရွာမြို့၊ မြန်မာနိုင်ငံ

ရက်စွဲ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ -၇- ရက်
လေးစားအပ်ပါသော အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးခင်ဗျား

ကျွန်တော်တို့ လက်ပံတောင်းတောင် ကယ်တင်ရေး ကော်မတီ
သည် ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ အနောက်မြောက်ပိုင်းရှိ မုံရွာ
မြို့သူမြို့သားများ၏ ပြည်သူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ကျွန်တော်တို့မြို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
တွင် လက်ပံတောင်းတောင်ဟု ခေါ်ဆိုကြသော တောင်တစ်တောင်ရှိ
ပါသည်။ ယခုအခါ ထိုတောင်တွင် ကြေးနီလုပ်ငန်းစီမံကိန်းတစ်ခု
လုပ်ကိုင်လျက်ရှိပါသည်။ ထိုကြေးနီလုပ်ငန်းကို မြန်မာ့စီးပွားရေးဦးပိုင်
လီမိတက်နှင့် တရုတ်ပြည်မှ မြန်မာဝမ်ပေါင်ကြေးနီလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီ
(ဟောင်ကောင်အခြေစိုက် ကုမ္ပဏီဖြစ်ပြီး တရုတ်ပြည်မှ နော်ရင်ကို
ကုမ္ပဏီ၏ လက်ခွဲဟု သိရသည်) တို့က လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြပါသည်။

အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးခင်ဗျား

အဆိုပါ လက်ပံတောင်းကြေးနီလုပ်ငန်းသည် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ
ကျေးရွာ (၂၆) ရွာတို့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင် ထိခိုက်ပျက်စီးနစ်နာမှုများ
ဖြစ်စေလျက် ထိုရပ်သူရွာသားတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကိစ္စ နှင့်
ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးစသော ကိစ္စအဝဝတွင် ဒုက္ခတောင်ထူရောက်
ရှိစေပြီဖြစ်၍ ကျေးရွာလူထုများက လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီလုပ်ငန်း

တို့ အလျင်အမြန် လုံးဝဖျက်သိမ်းပေးရန် အဆက်မပြတ် အချိန်မလပ်
စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြလျက်ရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မုံရွာမြို့သူမြို့သားများအတွက်ကား လက်ပံ
တောင်းတောင်သည် သဘာဝ၏ တန်ဖိုးမြင့်မားလှသော လက်ဆောင်
ဖြစ်ပြီး မုံရွာမြို့၏ အလှဆုံးရှုခင်းသာ ရတနာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
သည် ဤလက်ပံတောင်းတောင်ကို တစ်စတစ်ဖဲမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။
ဤတောင်ရှိ ကြေးနီလုပ်ငန်းကို မည်သူလုပ်သည်ပင်ဖြစ်စေ ခွင့်မပြုနိုင်
ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆန္ဒမှာ ဤတောင်ကြီးပျက်စီး ပျောက်ကွယ်မသွား
စေလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တောင်လုံးပကတိဆက်လက် တည်ရှိနေစေချင်
ပါသည်။ ဤလှပသော တောင်ကြီးကို ပိုက်ဆံကြေးငွေနှင့်လည်း မလဲ
နိုင်ပါ။ ရွှေနှင့်လည်း မလဲနိုင်ပါ။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့်လည်း မလဲနိုင်ပါ။
ယခုကြေးနီလုပ်ငန်းသည် မုံရွာလူထုထံမှ သူတို့အမြတ်နိုးဆုံး ရတနာကို
လုယူဖျက်ဆီးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးခင်ဗျား

မုံရွာဒေသတစ်ဝိုက် နေထိုင်ကြသော ပြည်သူလူထုများ၏ ရုပ်
ဝတ္ထုအကျိုးစီးပွား၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကျိုးစီးပွား၊ သံယောဇဉ်တရား
များကို အလေးအနက်စဉ်းစား၍ လက်ပံတောင်းတောင်ကြေးနီလုပ်ငန်း
တို့ လုံးဝနှင့်အလျင်အမြန် ဖျက်သိမ်းသွားစေရန် ကူညီဆောင်ရွက်ပေး
လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ပါသည်။

အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးခင်ဗျား

ကျွန်တော်တို့သည် မြန်မာပြည်သူတို့နှင့် တရုတ်ပြည်သူတို့၏
ဓိတ်ဆွေဖြစ်မှုကို တန်ဖိုးထားပါသည်။ လေးစားအပ်သော အထွေထွေ
အတွင်းရေးမှူး အနေဖြင့်လည်း အလားတူသဘောထား၍ ထိုစိတ်ဓာတ်
နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်

နိုင်ငံပြည်သူတို့၏ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် ချစ်ကြည်မှုသည် လူမျိုးဆက်တော်
ဆက်ပြီးတစ်ဆက် အစွန့်ရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲစေရန် နှစ်ဖက်လုံးမှ အလေး
အနက်ထားကြိုးစားသွားကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်
(မြင့်အောင်)
အတွင်းရေးမှူး

လက်ပံတောင်တောင် ကယ်တင်ရေးကော်မတီ၊ မုံရွာမြို့

မိတ္ထီကို - (၁) မြန်မာနိုင်ငံ၊ နိုင်ငံရေးပါတီများ
(၂) မျှော

To

The General Secretary
Central Committee
of the Communist Party of China

From

Save the Letbadaung Committee
Monywa, MYANMAR.

Dated December 7, 2012

Respected General Secretary

We are a little committee of the townspeople of
Monywa, a town in the northwest of Myanmar.

Opposite our town, which stands on the bank of the
river Chindwin, is a small mountain called Letbadaung.
Now a copper mine project has begun its operations at
Letbadaung mountain. The copper mines are run by the
Union Myanmar Economic Holdings Ltd and Myanmar
Wanbao Copper Mining Company of China (said to be
based in Hong Kong, and alleged to be a subsidiary of
Norinco).

Mr. general Secretary,

This copper mine at Letbadaung has caused a lot
of environmental problems among some 26 villages there
giving people mountains of trouble in their livelihood,
health and other social spheres. The folks there have
raised vehement and persistent protests against the mine
demanding an immediate and complete shut down.

We, the people of Monywa, value Letbadaung as the
most precious gift of nature and as the most beautiful scenic
spot of our town. We can't lose Letbadaung mountain in

its entity. We don't want any mining project there whoever may run it. We don't want the mountain to get destroyed. We want always to have it as it is. We can't exchange our beautiful mountain for money or gold or development. The copper mines rob the people of Monywa of their most treasured jewel.

Mr. General Secretary,

It is our most earnest request to you to consider the material, spiritual and sentimental interests of the people of Monywa area and kindly have the mining works shut down altogether and immediately.

Mr. General Secretary,

We value friendship between the people of Myanmar and China and hope you have the same heart and act in that spirit. Our Paukphaw friendship should last for generations and generations. We believe that both sides should work seriously towards that direction.

Yours sincerely,
(Myint Aung)

Secretary

Save the Letbadaung Committee, Monywa

Copies to

- 1, The Political Parties of Myanmar
2. O.C

သို့

နိုင်ငံတော်သမ္မတ
တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ

မှ

လက်ပံတောင်းတောင် ကယ်တင်ရေးကော်မတီ
မုံရွာမြို့၊ မြန်မာနိုင်ငံ

ရက်စွဲ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ -၇- ရက်

လေးစားအပ်ပါသော နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးခင်ဗျား

ကျွန်တော်တို့ လက်ပံတောင်းတောင် ကယ်တင်ရေးကော်မတီသည် ပြည်ထောင်စု သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ အနောက်မြောက်ပိုင်းရှိ မုံရွာ မြို့သူမြို့သားများ၏ ပြည်သူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ကျွန်တော်တို့မြို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွင် လက်ပံတောင်းတောင်ဟု ခေါ်ဆိုကြသော တောင်တစ်တောင်ရှိပါသည်။ ယခုအခါ ထိုတောင်တွင် ကြေးနီလုပ်ငန်းစီမံကိန်းတစ်ခု လုပ်ကိုင်လျက်ရှိပါသည်။ ထိုကြေးနီလုပ်ငန်းကို မြန်မာ့စီးပွားရေးဦးပိုင် လီမိတက်နှင့် တရုတ်ပြည်မှ မြန်မာဝန်ပေါင်ကြေးနီလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီ (ဟောင်ကောင်အခြေစိုက် ကုမ္ပဏီဖြစ်ပြီး တရုတ်ပြည်မှ နော်ရင်ကို ကုမ္ပဏီ၏ လက်ခွဲဟုသိရသည်) တို့က လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြပါသည်။

နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးခင်ဗျား

အဆိုပါ လက်ပံတောင်းကြေးနီလုပ်ငန်းသည် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကျေးရွာ (၂၆) ရွာတို့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင် ထိခိုက်ပျက်စီးနစ်နာမှုများ ဖြစ်စေလျက် ထိုရပ်သူရွာသားတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကိစ္စနှင့် ကျန်းမာရေး လူမှုရေး စသော ကိစ္စအဝဝတွင် ဒုက္ခတောင်ထူရောက်ရှိစေပြီဖြစ်၍ ကျေးရွာလူထုများက လက်ပံတောင်းတောင် ကြေးနီလုပ်ငန်းကို အလျင်အမြန် လုံးဝပျက်သိမ်းပေးရန် အဆက်မပြတ် အချိန်မလပ် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြလျက်ရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မုံရွာမြို့သူမြို့သားများအတွက်ကား လက်ပံတောင်းတောင်သည် သဘာဝ၏တန်ဖိုးမြင့်မားလှသော လက်ဆောင်ဖြစ်ပြီး မုံရွာမြို့၏ အလှဆုံးရှုခင်းသာ ရတနာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဤလက်ပံတောင်းတောင်ကို တစ်စတစ်ဖဲမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။ ဤတောင်ရှိ ကြေးနီလုပ်ငန်းသို့

မည်သူလုပ်သည်ပင်ဖြစ်စေ ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆန္ဒမှာ ဤတောင်ကြီး ဖျက်စီးပျောက်ကွယ်မသွားစေလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တောင်လုံးပကတိဆက်လက် တည်ရှိနေစေချင်ပါသည်။ ဤလုပ်သော တောင်ကြီးကို ပိုက်ဆံကြေးငွေနှင့်လည်း မလဲနိုင်ပါ။ ရွှေနှင့်လည်း မလဲနိုင်ပါ။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့်လည်း မလဲနိုင်ပါ။ ယခုကြေးနီလုပ်ငန်းသည် မုံရွာလူထုထံမှ သူတို့အမြတ်နိုးဆုံးရတနာကို လုယူ ဖျက်ဆီးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးခင်ဗျား

မုံရွာဒေသတစ်ဝိုက် နေထိုင်ကြသော ပြည်သူလူထုများ၏ ရုပ်ဝတ္ထု အကျိုးစီးပွား၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကျိုးစီးပွား၊ သံယောဇဉ်တရားများကို အလေးအနက်စဉ်းစား၍ လက်ပံတောင်တောင် ကြေးနီလုပ်ငန်းကို လုံးဝနှင့် အလျင်အမြန် ဖျက်သိမ်းသွားစေရန် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တို့ မျှော်လင့်ပါသည်။

နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးခင်ဗျား

ကျွန်တော်တို့သည် မြန်မာပြည်သူတို့နှင့် တရုတ်ပြည်သူတို့၏ မိတ်ဆွေ ဖြစ်မှုကို တန်ဖိုးထားပါသည်။ လေးစားအပ်သော နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး အနေ မြင့်လည်း အလားတူသဘောထား၍ ထိုစိတ်ဓာတ်နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်လိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်နိုင်ငံပြည်သူတို့၏ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် ချစ်ကြည်မှုသည် လူမျိုးဆက်တစ်ဆက်ပြီး တစ်ဆက် အခွန်ရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲ စေရန် နှစ်ဖက်လုံးမှ အလေးအနက်ထားကြိုးစားသွားကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

(မြင့်အောင်)

အတွင်းရေးမှူး

လက်ပံတောင်တောင် ကယ်တင်ရေးကော်မတီ၊ မုံရွာမြို့

- မိတ္တူကို - (၁) နိုင်ငံတော်သမ္မတ၊ ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
(၂) ဝန်ကြီးချုပ်၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီးအစိုးရအဖွဲ့
(၃) တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသံရုံး၊ ရန်ကုန်မြို့။
(၄) မျှော

To

The President
People's Republic of China

From

Save the Letbadaung Committee
Monywa, MYANMAR.

Dated December 7, 2012

Respected President,

We are a little committee of the townspeople of Monywa, a town in the northwest of Myanmar.

Opposite our town, which stands on the bank of the river Chindwin, is a small mountain called Letbadaung. Now a copper mine project has begun its operations at Letbadaung mountain. The copper mines are run by the Union Myanmar Economic Holdings Ltd and Myanmar Wanbao Copper Mining Company of China (said to be based in Hong Kong, and alleged to be a subsidiary of Norinco).

Mr. President,

This copper mine at Letbadaung has caused a lot of environmental problems among some 26 villages there giving people mountains of trouble in their livelihood, health and other social spheres. The folks there have raised vehement and persistent protests against the mine demanding an immediate and complete shut down.

We, the people of Monywa, value Letbadaung as the most precious gift of nature and as the most beautiful scenic spot of our town. We can't lose Letbadaung mountain in its entirety. We don't want any mining project there whatever may run it. We don't want the mountain to get destroyed.

We want always to have it as it is. We can't exchange our beautiful mountain for money or gold or development. The copper mines rob the people of Monywa of their most treasured jewel.

Mr. President,

It is our most earnest request to you to consider the material, spiritual and sentimental interests of the people of Monywa area and kindly have the mining works shut down altogether and immediately.

Mr. President,

We value friendship between the people of Myanmar and China and hope you have the same heart and act in that spirit. Our Paukphaw friendship should last for generations and generations. We believe that both sides should work earnestly towards that direction.

Yours sincerely,

(Myint Aung)

Secretary

Save the Letbadaung Committee, Monywa

Copies to

1. The president, Republic of the union of Myanmar
2. The Chief Minister, Sagaing Region
3. The Embassy of the People's Republic of China, Yangon
4. O.C.